

BIGGLES
- ŠPANĚLSKU

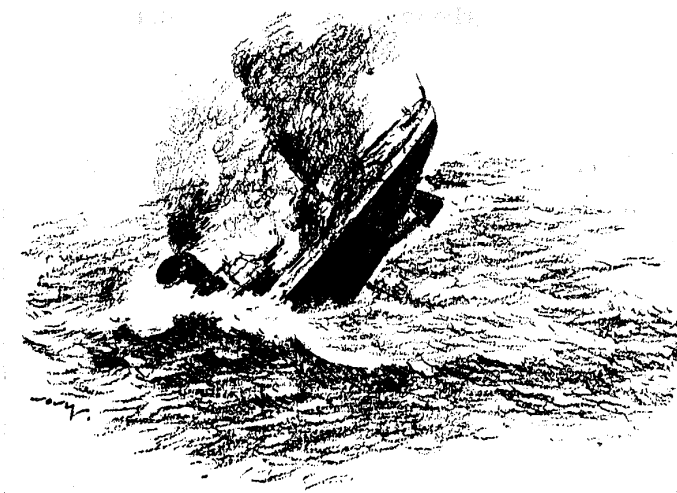
W. E. JOHNS

BIGGLES VE ŠPANĚLSKU

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

W. E. Johns © GP Agentura Bratislava,
Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč
© Eva Hochmanová et Ostrov, 1993
© Petr Barč, 1993
Illustrations © JW – dědicové, 1993
ISBN 80-85773-04-X

KAPITOLA PRVNÍ

PŘERUŠENÁ PLAVBA

Major James Bigglesworth, kterého všichni, přátelé i nepřátelé, znali pod přezdívkou Biggles, právě odložil knihu, do níž se nemohl začíst, protáhl se a hlasitě zív. Lehátko pod ním zlověstně zavržalo. Tak ho to vyděsilo, že vykřikl a raději se znovu opřel zády o opěradlo. Svěží mořský vánek zatím listoval v odložené knize.

„Zůstane-li kniha tam, kam jsi ji odložil, brzy ji vítr sfoukne s paluby do moře,“ poznamenal Algy Lacey, odpočívající na sousedním lehátku. Na palubě parníku Stavritos stálo ještě jedno lehátko. Seděl na něm Ginger Hebblethwaite, Bigglesův chránělec.

Biggles se po Algyho varování ani nepohnul, i když bylo celkem jasné, že má pravdu.

„Myslím, že by tomu neslanému nemastnému guláši trocha mořské vody neuškodila,“ poznamenal otráveně Biggles.

„To je zvláštní. A mně někdo říkal, že je to docela dobrá kniha,“ ozval se Ginger.

„Ten, kdo ti to řekl, by ji měl za trest sníst,“ odpověděl poněkud kousavě Biggles. „A lékař, jenž mi doporučil pobyt na moři, neměl všech pět pohromadě. Tomu bych dal za trest spolýkat všechny jeho nástroje,“ dodal ještě po chvíli přemýšlení.

„Říkal, že potřebuješ klid a odpočinek,“ namítl Algy.

„Ano. Proti tomu samozřejmě nic nemám a souhlasím s tím. Ale plavba na lodi má na mě opačný účinek. Znervózňuje mě, že se tu vůbec nic neděje. Loď se sice pohybuje, pluje, pluje a pluje, ale ve skutečnosti je všechno stále stejné.“

„Máš sice pravdu, ale co bys vlastně chtěl, aby se dělo? Chtěl bys snad, aby se naše loď srazila s nějakou jinou nebo abychom najeli na útes?“

„Třeba. Alespoň by to tu nebylo tak jednotvárné a zahnilo by to tuhle strašlivou nudu. Kdybych musel jen sedět a nesměl dělat nic, asi bych se z toho zbláznil. Sněsl bych snad všechno, ale nečinnost ne. A teď už to trvá pět dní, což je o čtyři dny více, než jsem schopný snést.“

„Zkus pozorovat moře!“ navrhl mu Ginger.

„A k čemu mi to bude? Myslíš, že jsem ještě nikdy neviděl moře? Vždyť vypadá stále stejně. Jedna vlna může být vyšší než druhá, ale když si pořádně prohlédneš jednu, viděl jsi vlastně i všechny ostatní. Pokud jde o mne, milerád ti starost o ně přenechám, o malé i velké, s pěnou i bez pěny.“

Nikdo mu na to už neodpověděl, a tak se Biggles mohl znovu ponořit do svých chmurných myšlenek.

Jaké to vlastně měl potíže, že mu lékař doporučil klid a odpočinek? Kdysi v tropech dostal zimnici a nyní se u něj objevily příznaky této nemoci. Byl tak přinucen po mnoha letech vyhledat lékaře. Musel se podrobit léčbě chininovými injekcemi. Po uplynutí dvou týdnů lékař prohlásil, že je téměř zdrav, ale že by mu velmi prospěl pobyt na moři.

Ginger se dosud ještě nikdy neplavil na velké námořní lodi a ihned se tím nadchl.

Souhlasil i Algy.

Biggles se bez velkého nadšení podrobil jejich rozhodnutí a o čtyři dny později už nastupovali na nákladní loď plující pod řeckou

vlažkou do Athén. Biggles si totiž dal jednu podmínku – že nepoplují na osobní lodi. Již po pěti dnech plavby začal otevřeně projevovat svoji rozmrzelost nad věčnou jednotvárností moře. Členité pobřeží Gibraltaru sice na chvíli upoutalo jeho pozornost, ale teď už bylo daleko za nimi a nejbližší přístav, totiž Marseille, byl vzdálen ještě celé dva dny plavby.

Ginger přistoupil k zábradlí a ukázal na malou temnou skvrnu na severní části obzoru.

„Na obzoru je země. Mohlo by to být Španělsko.“

„Ano, je to Španělsko,“ přikývl Biggles.

„Zajímalo by mě, jak tam pokračuje válka.“

„Tvá zvědavost mě ani trochu nepřekvapuje. Spíš bych se divil, kdyby ses o to nezajímal. Jak tě znám, zase sníš o nových válečných dobrodružstvích.“

„Vůbec by mě nemrzelo, kdybychom se tam mrkli,“ připustil Ginger.

„Doporučuji ti, abys tenhle nápad co nejrychleji pustil z hlavy,“ varoval ho Biggles pevným a rozhodným hlasem. „Mám už válek a válčení po krk. A ty by sis měl vážit toho, že můžeš v klidu jít a spát a potom zase jít a spát. Ale hrome, co to slyším?“

Biggles a Algy přiskočili k zábradlí, u něhož už nějakou dobu stál Ginger.

„Vypadá to na letoun společnosti Air France. Pokud vím, tato společnost obstarává dopravu nad Středozezemním mořem,“ komentoval dění na obloze Algy. Zacláněl si oči rukou, aby lépe viděl blížící se skvrnu.

„Máš asi pravdu,“ souhlasil Ginger.

Jako uhranutí se všichni tři rychle přemístili na jiný okraj paluby, kde jim ve výhledu nepřekáželo lanoví. Ostatně bylo by zvláštní, kdyby se jako letci chovali jinak.

„Zdá se, že míří k naší lodi,“ prohlásil Algy. „Zpočátku měl jiný kurz, ale před chvílí jej změnil. Možná se mu porouchal motor.“

Dunění motoru postupně sláblo.

„Už mu vynechává. Určitě letí sem k nám!“

„Posádka naší lodi se dala do pohybu,“ podotkl Biggles, když zaslechl několik rozkazů a zvonek ozývající se ze strojovny.

„Podívejte se na námořníky, vypadají nezvykle rozrušeně,“ upozornil je Algy.

„Řekům stačí k rozčilení málo,“ konstatoval Biggles.

„Vypadá to, že se na něco připravují,“ řekl Ginger, když se z kapitánského můstku snesl celý příval nových rozkazů. Nyní vyběhli na palubu zbývající námořníci, kteří dosud zůstávali v podpalubí.

V jednom jediném okamžiku se ospalé a lenivé odpoledne změnilo v čilý ruch a shon.

Biggles se zachmuřil.

„Nepatřím sice k lidem, kteří dělají zbytečně poplach,“ prohlásil dívaje se na členy lodní posádky, jak pobíhají sem a tam a starostlivě sledují obzor, „ale z chování námořníků usuzuji, že propadají čím dál větší panice. Čeho se tak bojí? Jistě ne pouhého setkání lodě s letadlem! Ten stroj se sem blíží od Mallorky – a tam má Franco svou základnu. U všech čertů, v tom má jistě prsty ten starý chlápek s šedivou bradkou, jenž nastoupil v Gibu.“

Algy se tázavě podíval na Bigglese.

„A jak by to s ním mohlo souviset?“

„Poněvadž je to Španěl, a jestli se mýlím, pak jsem ještě nikdy v životě žádného Španěla neviděl. Slyšel jsem ho také mluvit s člověkem, který ho doprovázel.“

„Ty tedy myslíš...?“

„Nu, omyl se vyloučit nedá, ale cosi mi říká, že je to tak. Nejspíš se na palubě naší lodi nachází něco nebo někdo, co je frankistům trnem v oku. Poslední dobou byla celá řada lodí v těchto vodách bombardována. Byly mezi nimi i anglické lodě.“

„Ty si myslíš..., že se nás to letadlo chystá bombardovat?“ vykřikl polekaně Ginger.

„Vůbec by mě to nepřekvapilo,“ odpověděl mu Biggles upřímně. Prstem ukázal na blížící se letadlo.

„Je nesporné a naprosto jisté,“ pokračoval, „že tento stroj míří k naší lodi. Je to vojenské letadlo: dvousedadlový stroj. Vzadu je zřetelné vidět kulomet.“

Algy chytil Bigglese za ruku.

„Máš pravdu,“ vyrazil ze sebe. „Pod křídly má zavěšené bomby. Podle toho, jak vypadají, váží každá z nich asi dvě stě třicet liber.“

Všichni sebou poděšeně trhli, když kulomet začal pálit kamsi na před' parníku.

„Ke všem čertům!“ vykřikl vztekle Biggles.

„Podívejte se!“ hlesl Algy, když se letadlo střemhlav vrhlo přímo na loď.

Dosud se na palubě rozléhaly hlasy a výkřiky, ale nyní všechen hluk zanikl v pekelném rachotu kulometu letadla, jehož stín dopadl na horní palubu parníku.

Jakmile Biggles zahlédl, že se bomba odpoutává od křídla letounu, dal se spolu s ostatními na útěk.

Nastal okamžik zlověstného ticha, rušeného jen rychlým bzučením stroje. Potom kdesi uprostřed parníku vybuchla bomba. Loď se nejprve otočila kolem své osy, potom se ponořila pod hladinu a nakonec se vymrštila nahoru. Odněkud unikala syčící pára a z podpalubí se ozýval pekelný lomoz. Biggles bleskově vyskočil a utíkal k místu, kde před chvílí vybuchla bomba. Ginger se ho snažil předběhnout, ale Biggles ho chytil za rameno a strhl ho zpět.

„Pozor!“ vykřikl Algy. „Podívejte se, už se zase vrací!“

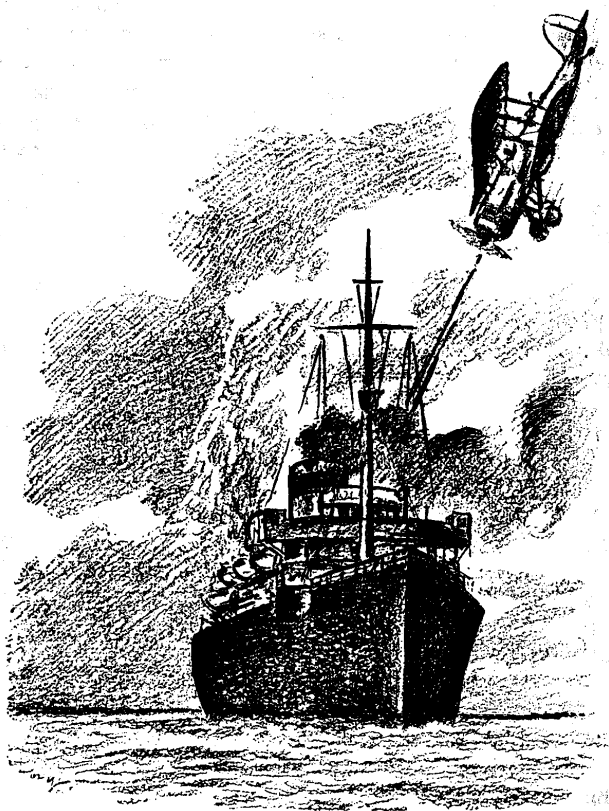
Ukázal na bombardér řítící se střemhlav dolů. Právě se ocitl v jedné přímce s parníkem, opisujícím v té chvíli veliký kruh.

Biggles zbledl, stiskl rty a zoufale se rozhlédl kolem sebe. Okamžitě mu padl do oka kulomet, z něhož někdo před chvílí pálil na útočící letadlo. Viděl sice na první pohled, že se jedná o nějaký neznámý typ, ale podle součástek poznal, že se jeho mechanismus nijak neliší od těch, s nimiž kdysi zacházel. Byl nabitý a Biggles se k němu bez váhání vrhl.

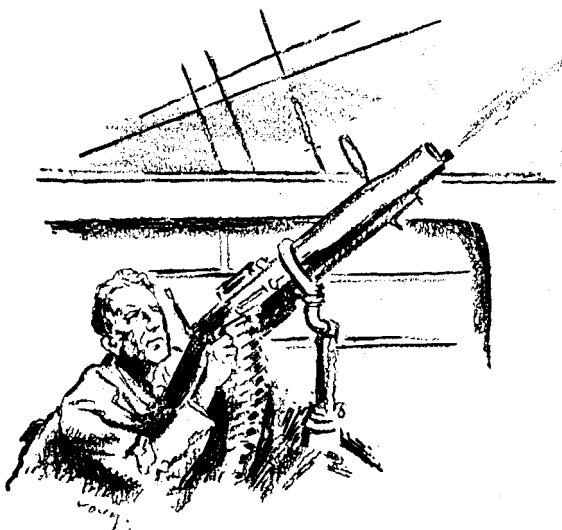
„Sežeňte mi rychle nějaký kryt!“ zařval a skočil ke kulometu, u něhož poloseděl pololežel námořník s rukama na obličejí.

Mezi prsty mu stékala krev. Při prvním náletu byl zasažen střepinou bomby. Zranění nebylo vážné a tak ho opatrně odtáhl na stranu a pak se sám přikrčil za modravou hlaveň smrtonosné zbraně.

...letadlo se vrhlo střemhlav přímo na loď.

Letadlo měl právě na mušce, takže hlavní nemusel ani pohnout. Když stiskl spoušť, spatřil, jak se od útočícího letadla odpoutává další bomba. Přesto pokračoval v palbě. Ve čtyřech vteřinách vypálil asi padesát ran. K jeho velkému úžasu se stroj neuhnul ani o milimetr od svého původního kurzu. Biggles si byl jistý, že zasáhl cíl. Teprve po chvilce pochopil, co se vlastně stalo: zasáhl pilota – a ten ztratil kontrolu nad řízením stroje. Současně Bigglesovi prolétla hlavou myšlenka, že letadlo svůj cíl nejspíš zasáhne ještě jednou: zřítí se na jeho palubu.

Když stiskl spoušť, spatřil jak se od útočícího letadla odpoutává další bomba...

Nezbývalo nic jiného, než se co nejrychleji někde skrýt. Skočil za komín, a hned potom se pod ním prohnula paluba, jako by byla z papíru. Dřív, než vzduchem zasvištěly střepiny. ozval se příšerný rachot: letadlo právě dopadlo na palubu. Zatímco se Biggles kryl před létajícími střepinami, došlo k další detonaci. Pravděpodobně se vznítil benzín uložený v nádržích parníku.

Biggles ze své skrýše za komínem spatřil, že na palubě začal hořet rozlitý benzín. „Algy! Gingere!“ zařval.

Kamarádi k němu přiběhli od svinutých lan, za nimiž se v době náletu skrývali.

„Záchranné pásy!“ velel Biggles. „A sem! Za dvě minuty bude po všem.“

Nevšímaje si kapitána ani hystericky ječících námořníků, již se bezúspěšně snažili uvolnit záchranný člun, vyběhl ke kapitánskému můstku, kde byly zavěšeny záchranné pásy. Připevnil je oběma kamarádům kolem těla a třetí si hbitě navlékl na sebe.

„Nebyl by lepší člun?“ zeptal se Ginger.

„Jen se pořádně podívej!“ ukázal Biggles na vyděšené námořníky. „Na tom místě, kde to chtějí provést, se jim člun nikdy

nepodaří spustit na vodu. Vidíte, neříkal jsem to?“ ušklíbl se, když se člun náhle zřítíl do moře a vypadli z něj námořníci, kteří v něm již seděli. „A teď rychle, než bude pozdě!“

Při těch slovech si již zouval boty a druzí dělali totéž podle jeho vzoru. Za okamžik se všichni tři vrhli z potápějící se lodi do moře.

„Držte se pohromadě!“ nařizoval Biggles a rozrážel mohutnými a rychlými tempy vodní hladinu. Teprve, když již si byl jistý, že se dostal do bezpečné vzdálenosti od klesajícího parníku, a tudíž i od nebezpečného víru, jenž se při potopení těžké lodě vytváří, zpomalil tempo a ohlédl se.

Podívaná, která se mu naskytla, byla tak strašná, že na ni stěží kdy zapomene. Před lodí zmizela pod hladinou, mohutná zád' ještě trčela kolmo a strmě do vzduchu. Jednotlivé výbuchy doprovázel sykot unikající páry. Část paluby, jež se dosud nepotopila, zachvátil oheň. Benzín stékal do vody a plameny olizovaly i železný trup lodi. Z parníku se ozývalo zoufalé volání námořníků, kteří zůstali na palubě, ale naši tři přátelé nemohli dělat nic jiného, než bezmocně přihlížet.

„Už brzy bude konec,“ zabručel Biggles.

Lod' se vnořila do vln jako ohromná velryba a voda se za ní zavřela, Parník úplně zmizel a zůstala po něm jen modrá hladina moře,

„Teď bys mohl být spokojen. Před půl hodinou sis tolik přál, aby se něco dělo. Tvé přání bylo vyslyšeno,“ řekl kousavě Algy Bigglesovi.

„Skoro to tak vypadá,“ souhlasil Biggles. „Jenže po něčem takovém jsem vůbec netoužil. To mi doufám věříš. Jak daleko jsme asi od pevniny?“

„Deset mil.“

„To asi budeme blíž. Když jsme byli na parníku, pevninu zahaloval opar, a to zkresluje.“

„Co myslíš, zachráníme se?“ zeptal se Ginger.

„Pásy nás udrží na vodě nejméně čtyřiaadvacet hodin. Ve Středomoří bývá jen malý příboj. Nestane-li se něco nečekaného, mohli bychom ke španělskému břehu doplavat. Nepodaří-li se nám to, zbývá naděje, že nás vyloví nějaká loď. Je

sice možné, že telegrafista vyslal volání SOS, ale já o tom pochybuji, protože první bomba vybuchla blízko jeho kabiny. Musíme plavat k pobřeží, ale v rozumném tempu. Kdybychom si nerozložili síly, brzy bychom se vyčerpali a to by nám nijak neprospělo.“

KAPITOLA DRUHÁ

ZÁCHRANA VE TMĚ

Dlouho plavali bez jediného slova. Připadalo jim, že se ke vzdálenému pobřeží vůbec nepřibližují. Břeh viděli jako pouhou nezřetelnou šmouhu nebo namodralý stín. Biggles si velmi pochvaloval, jak je moře tiché, klidné a voda teplá. Nemuseli se tedy obávat, že prochladnou.

Aby kamarády trochu povzbudil a dodal jim odvahy, upozornil je na to, že obrysy se mu zdají poněkud zřetelnější. Pobyt ve vodě jim zpříjemňovalo slunce, chýlící se nyní k západu. Měli je teď po levé ruce. Protože se blížil večer, nestálo již tak vysoko jako v poledne, kdy je hrálo do zad.

Nastal soumrak. Klidnou hladinu nenarušovala ani jediná vlnka. Nikde v dohledu nebyla vidět žádná loď ani nějaké jiné plavidlo.

Tři muži mlčky čerili vodu a jedinými zvuky, jež mohli slyšet, bylo šplouchání vody kolem jejich těl. Vzdálené stíny, k nimž chtěli doplavat, splynuly s mořem i s oblohou. Jediným ukazatelem směru se stal maják, jehož světlo protínalo v pravidelných intervalech tmu. Hladina se proměnila v neviditelnou houpavou pevninu.

Najednou Ginger poděšeně vykřikl. Nedaleko od něho se z vody vynořil temný obrys nějakého těla. Oddychl si teprve, když Biggles prohlásil, že je to jen neškodná plískavice.

Tma byla stále hlubší a neproniknutelnější, jen v dálce se mihotalo světlo majáku.

Po delší odmlce, jež Gingerovi připadala jako celá věčnost, se znovu ozval Biggles. S uspokojením konstatoval, že se vzdálenost od majáku zmenšila.

„Teď už nepochybují o tom, že se pohybujeme správným směrem,“ řekl. „Světla na pobřeží jsou mnohem jasnější, než byla ještě před půl hodinou.“

„V dálce vidím pohybující se světlo,“ řekl Algy. „Myslím, že je to automobil jedoucí po pobřežní silnici.“

„To je dobrý postřeh,“ ohodnotil Algyho bystrost Biggles. „A teď si dáme malý odpočinek.“

Přestali plavat a zavěsili se na záchranné pásy.

„Jak je to asi dlouho, co už jsme ve vodě?“ zajímal se Ginger.

„Asi tak šest hodin. Máte někdo hodinky? Já jsem je nechal v kabině.“

Jenomže Algy i Ginger je také nechali na lodi.

„A co peníze, má někdo nějaké?“ vyptával se dále Biggles.

Algy u sebe neměl ani haléř. Zapomněl si náprsní tašku v obleku, který na sobě měl včera.

Ginger se domníval, že má v kapse asi libru šterlinků a možná ještě nějaké drobné.

„To bude ovšem špatná cesta domů,“ uvažoval Biggles. „Já u sebe mám asi jednu nebo dvě libry a několik set franků, které jsem si vyměnil na zastávku v Marseille. Všechny ostatní peníze mám v cestovních šecích a velmi pochybuji, že mi je ve Španělsku někdo vymění.“

„Nejdřív ale musíme do Španělska doplovat. Odtamtud už se domů nějak dostaneme,“ prohlásil Algy.

„Tvůj optimismus mě těší,“ usmál se Biggles, „ale dostat se k britskému konzulovi v Barceloně nebo v některém jiném větším městě nebude asi tak snadné a jednoduché, jak si představuješ. Zapomněl jsi snad, že ve Španělsku zuří občanská válka?“

„Ne, nezapomněl.“

„A bereš v úvahu, že potřebuješ cestovní pas? Máš ho u sebe?“

„Ne, nemám. Zůstal v kabině.“

„Můj také a vsadil bych se, že i Gingerův. Vzpomněl jsem si na něj při náletu, ale nechtěl jsem kvůli němu riskovat život. A dobře, že jsem to neudělal, zůstal bych na potápějícím se parníku. Na pasu teď zase tolik nezáleží. Nebudeme si tím lámat hlavu. Věřím, že se všechno v dobré obrátí. To je škoda, že nikdo z nás neumí španělsky, velice by nám to usnadnilo naši zapeklitou situaci. Já znám jen pár slov. Ale teď bychom měli pokračovat v cestě. Břeh už není daleko.“

Biggles nemluvil jen tak do větru, protože pobřeží, či vlastně světla, jež ho lemovala, bylo nyní zřetelně vidět. Kousek dál od pobřeží světla stále přibývalo. Nemohlo to být nic jiného než nějaké velké město, a vedla k němu pobřežní silnice.

„Neklamou-li mne mé zeměpisné znalosti a usuzuji-li správně podle místa, kde parník ztroskotal, mohli bychom přistát buď v Tarragoně, nebo v Barceloně,“ prohlásil Biggles, když si pozorně prohlédl osvětlené město. „Co o tom soudíte?“

„Nic,“ odpověděl krátce Algy.

Biggles stále pozoroval ta světla a náhle překvapeně vykřikl.

Světla zmizela jako mávnutím kouzelného proutku.

„Snad je to mlha,“ zamyslel se Biggles. „Co by to jiného mohlo být?“ Škoda, byli jsme už tak blízko! Snad se obejdeme i bez nich, protože pevnina musí být tím směrem, kde před chvílí byla světla.“

Plavali dále.

„To není mlha!“ vykřikl po chvíli Ginger. „Jen poslouvejte! Slyšíte letadla? Je to nějaká větší formace. Vsadil bych se, že to jsou bombardéry. To není mlha, to je zatemnění! Proto ta světla tak náhle zmizela.“

„Gratuluji vám, mládenci,“ přikývl pochvalně a uznale Biggles. „Máte skvělý postřeh a jasný úsudek. Myslím, že teď nám je lépe ve vodě než tam ve městě.“

Hukot blížících se letounů sílil a po chvíli byl přerušen ostrým hvizdem.

Biggles se chraptivě zasmál.

„Tenhle zvuk jsme už někde slyšeli, vid' Algy?“

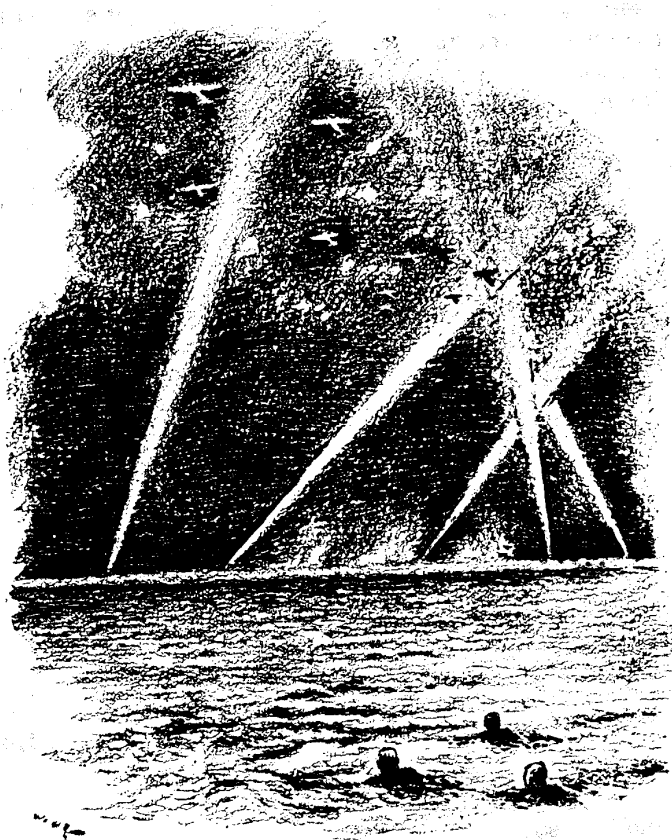
„Co to je?“ zeptal se Ginger.

„Bomby. Dobře poslouvej! Není to daleko.“

Jen to dořekl, obloha se rozzářila rychle po sobě jdoucími záblesky. Za několik vteřin se ozvala hromová detonace, po níž se rozvlnila i klidná hladina moře.

„Tak se mi zdá, že jsme si pro naši rekreaci nemohli vybrat lepší místo,“ poznamenal s hořkostí v hlase Algy.

Ještě než Biggles stačil odpovědět, otřásla městem další salva výbuchů. Na noční obloze to vypadalo jako za prudké letní bouře plné blesků. Na dvou místech ve městě se objevily plameny, které se postupně měnily v požár.

Obránci pálili na odlétající útočníky z několika děl

„To je ale svinstvo,“ zavrčel Biggles.

„Vypadá to, že už je po všem,“ konstatoval Algy. „Letadla odlétají. Podívejte se, co dělají protiletadlové baterie!“

Obránci pálili na odlétající útočníky z několika děl. Ale jejich granáty a šrapnely vybuchovaly pod oblohou bez viditelného úspěchu. Hluk motorů slábl a bylo už zřejmé, že žádné letadlo nebylo zasaženo. Všem se podařilo uniknout.

Na pobřeží se postupně rozsvěcovala světla. Naším hrdinům se zdálo, že už je mají téměř na dosah ruky.

V téže chvíli Biggles ucítil pod nohama zem a okamžitě tuto radostnou novinu ohlásil ostatním. Ti ji přivítali s jásotem. Skutečně mohli nohama dosáhnout až na dno. Z pobřeží sem zabíhala písečná kosa.

Biggles se rychle blížil ke břehu a jeho přátelé ho následovali. Když vyšel z vody, odepnul si záchranný pás, odhodil ho vedle sebe na písek a s ulehčením si sedl.

Algy a Ginger si sedli také.

„Tak to bychom měli. Jsme na souši,“ řekl Algy. Biggles přikývl.

„Ano,“ potvrdil. „Teď bychom si ještě měli opatřit suché šaty, nebo alespoň ty mokré bychom měli někde usušit. Přijde-li mi ještě někdo s návrhem na cestu po moři, uslyší ode mě něco, co si za rámeček nedá. Neměli bychom tu takhle zůstat, bude lepší, když se budeme pohybovat, abychom se nenachladli. Teď v noci je ve vodě tepleji než venku. Jak se cítíte, hoši?“

Oba ho ujistili, že se cítí docela dobře. Pod Bigglesovým vedením postupovali přes písečné duny a brzy se dostali na cestu. „Nejdříve musíme najít nějaký obchod s obuví,“ rozhodl Biggles. „Nemůžeme se tu přece procházet jen tak v punčochách. Tady před námi jsou sice nějaké domy, ale já bych raději zahrnul doprava. Nebylo by přece jen lepší nejprve hledat nějaký hotel, kde bychom si usušili šaty, a potom teprve zajít do obchodu s obuví, pokud ovšem při cestě na nějaký nenarazíme? Také si musíme opatřit pesety.“

„Co že si musíme opatřit?“ podivil se Ginger. „Pesety. To je španělská měna. Teď je asi tak půl desáté nebo nanejvýš deset hodin. Myslím, že některá směnárna by mohla být ještě otevřená. Nejspíš směnárna na nádraží.“

Trvalo jim asi půl hodiny, než se dostali do středu města. Cestou viděli několik zničených budov. Jinak byl ve městě klid a kromě několika ojedinelých chodců nic nenasvědčovalo tomu, že město před chvílí zažilo nálet.

Za deset minut se octli na velkém čtvercovém náměstí, na jehož jedné straně se třpytilo moře. Mezitím vyšel měsíc. Ozařoval tichou

vodní hladinu, od níž se odrážela silueta vysokého sloupu se sochou stojícího muže.

„Jsme v Barceloně. Tak tohle je slavný Kryštof Kolumbus,“ řekl Biggles a ukázal na sloup. „Přišel sem, když objevil Ameriku. Od té doby, co jsem tu byl, uběhlo sice pár let, ale naštěstí si ještě pamatuji, kde tu je nádraží.“ Teprve teď uviděli, jaké škody bombardování způsobilo. Na náměstí zely dvě hluboké jámy, nad nimiž postával hlouček gestikulujících lidí. Většina z nich měla na hlavě barety. Trosečníci prošli kolem nich a brzy se dostali k nádraží.

Směnárna byla otevřena, jak Biggles správně předpokládal. Vyměnil zde tři libry za španělské peníze. Neměl ani zdání, jaký je kurz libry k pesetě, a ani se na to nezeptal. Položil jednoduše na pult u přepážky mokré bankovky a počkal, až mu je pokladník vymění. Ten si nejprve podezíravě prohlížel Bigglese a potom bankovky, ale nakonec se omluvně usmál a na pult vysázel kupu papírových peset.

Biggles je vůbec nepočítal. Vzal je s pultu a zabalil je do kusu papíru, který utrhl z plakátu ležícího na stole. Celý ten balík zastrčil do kapsy u vesty.

„Tak tohle šlo celkem hladce,“ pronesl, když vyšli opět na náměstí. „Teď bychom měli sehnat hotel. Tady u nádraží jistě nějaký bude. Pojďme se po něm poohlédnout.“

„*Rambla de la Constit*,“ četl Ginger na vývěsním štítu nad vchodem do malého, ale domácky vypadajícího baru.

„Jsou tam samí vojáci,“ hlásil Algy, jenž se do rambly zašel podívat.

„Tady je totiž válka,“ podotkl suše Biggles.

„A tamhle je obchod s obuví!“ vykřikl Ginger a ukazoval na nízký domek, před nímž byla vyložena dlouhá řada laciných sandálů s hrubými podrážkami.

„Budou lepší než nic,“ přitakal Biggles. „Pojďme dovnitř.“

Uvnitř našli drobného staříka s dlouhou šedivou bradkou a v brýlích, jež mu na nose neustále poskakovaly. Bez dlouhého vysvětlování okamžitě pochopil, proč k němu zašli. Biggles použil nejjednodušší způsob domluvy. Nejprve ukázal na nohy a potom na sandály.

Stařík před ně nanosil hromadu sandálů a zkušeným okem z nich vybral potřebné velikosti.

Všichni tři zákazníci byli v několika minutách obuti.

Biggles zaplatil tak, že položil na stůl stopesetovou bankovku a shrábl drobné. Vyšli na ulici.

„A co kdybychom se teď napili něčeho teplého a něco pojedli?“ navrhl Ginger a kývl směrem k blízké restauraci, za jejímiž okny byly vyloženy talíře s různými vábně vypadajícími pokrmy.

Biggles se usmál.

„To není špatný nápad,“ pochválil Gingera. „Mám hlad jako vlk. Pět minut nehraje žádnou roli. Nesmíme ale zapomenout, že je potřeba zajít na konzulát, abychom si opatřili doklady a vyhnuli se tak případným nepříjemnostem a tahanicím.“

Ginger si to namířil rovnou ke vchodu, nad nímž visel pruh papíru s nápisem.

„*Casa Reposada*,“ četl nahlas. „Co by to mohlo znamenat?“

„Dům klidu nebo lépe dům oddechu,“ odpověděl Biggles. „A teď už pojď!“

Jakmile vstoupili dovnitř, nabyli dojmu, že se jim zde nemůže stát nic nepříjemného.

Na první pohled se zdálo, že bar má skutečně přiléhavé jméno. Bylo to opravdové místo oddechu, neboť naprostý klid rušilo pouze rádio stojící v koutě. Linuly se z něj melodie jedné oblíbené opery. Barman opírající se o pult pozoroval lesklou skříňku rádia a pozorně naslouchal.

Malá místnost měla typickou výzdobu. Vytapetované stěny byly polepeny plakáty se seznamy výherců různých loterií nebo s reklamami na býčí zápasy. Kolem zdi se táhla dlouhá, úzká lavice. Na podlaze posypané pilinami stály kulaté stolky s mramorovými deskami. Mezi stolky se vyjímal všudepřítomná plivátka. Ve Španělsku se totiž plivání nepovažuje za prohřešek proti dobrým mravům. Na polici za barmanem byla vystavena řada lahví s nápadnými vinětami.

KAPITOLA TŘETÍ

NEBEZPEČNÝ ÚKOL

V místnosti seděl jediný host, poněkud zavalitý muž s nažloutlou pletí, jenž si právě četl noviny. Když naše trojice mījela jeho stůl, vrhl na ni pátravý pohled.

Biggles se mu podíval zpřímá do očí a kývl na pozdrav. Neznámý muž se místo odpovědi zavlnil a potom se opět ponořil do četby novin. Biggles vybral stolec nedaleko od něj a s úlevným vydechnutím dopadl na lavici.

„Doporučuji vám šálek horké čokolády,“ řekl, když se kamarádi usadili každý z jedné strany. „Je to jedna z věcí, na niž jsou Španělé skuteční odborníci.“

Potom se obrátil k barmanovi se slovy: „*Hi señor. Tres chocolates!*“

Barman se líně obrátil, zesílil rádio – asi proto, aby mu nic neuniklo ve chvíli, kdy nebude v místnosti – a zmizel ve dveřích vedoucích kamsi dozadu.

Biggles se nepřátelsky zamračil. Soprán řvoucí v rádiu zřejmě příliš nelahodil jeho uším.

„Doufám, že ta ženská už brzy skončí,“ brmlal, „nebo mě z ní ještě rozbolí hlava.“

V téže chvíli se otevřely dveře a dovnitř vešel odpudivě vypadající hrbáč. Stáhl rty, jako by se chtěl usmát, ale Gingerovi to připadalo jako nejapný škleb. Přelétl temnými očima celou místnost. Chvíli spočinul pohledem na muži schovaném za novinami, potom se podíval na tři cizince a přistoupil k nim s jakousi knížečkou v ruce.

„Co od nás asi chce?“ byl zvědav Ginger.

„Prodává losy,“ vysvětloval mu Biggles. Musel přitom téměř křičet, aby přehlušil řev rádia. „Tomu se ve Španělsku nevyhneš. Říká se, že polovina obyvatelstva se živí prodejem losů a druhá polovina tráví veškerý čas vysedáváním u rádia a čekáním na výsledky tahů různých loterií.“

Odmítavým pohybem ruky dal hrbáčovi najevo, že se o losy nezajímá. Naštěstí se objevil barman s šálky čokolády. Jakmile uviděl, že hrbáč obtěžuje cizince, odehnal ho od stolu.

Hrbáč začal prudce oddychovat, jako by měl záduchu nebo nějakou jinou plicní chorobu, a vzdálil se.

Barman přinesl na podnosu velké množství různých nádob a jakmile je rozdál svým zákazníkům, šel se znovu opřít o pult. Bylo na něm vidět, že hudbu linoucí se z reproduktoru poslouchá s opravdovým zájmem.

„No, teď už je to lepší,“ pochvaloval si Biggles. „Když zpívá mužský hlas, dá se to poslouchat. Ta ženská byla nesnesitelná.“

Ginger si všiml, že hrbáč odešel.

„Já jsem zase rád, že zmizel ten nepříjemný tvor,“ prohlásil. „Šel z něho strach.“

Na několik minut se u stolu rozhostilo ticho. Letci popíjeli čokoládu, jejíž chuť nezaostávala ani trochu za Bigglesovou reklamou.

„Snad bychom už mohli jít,“ navrhl Biggles, jakmile dopili. Právě se chystal zaplatit, když se znovu otevřely dveře. Do místnosti vstoupil nový host.

Podle střihu obleku to mohl být Angličan. Biggles, na jehož tváři se zračilo neskrývané překvapení, se obrátil k Algymu.

„Není-li tohle Dicky Frazer, tak já jsem čínský bůh srandy,“ řekl pomalu. „Jistě se na Dickyho pamatuješ, Algy. Byl za války v

hlavním stanu Intelligence Service, tajné výzvědné služby. Sešli jsme se s ním jednou nebo dvakrát u majora Raymonda.“

Algy pohlédl na příchozího a v témž okamžiku se setkaly jejich pohledy, ale cizinec nedal nijak najevo, že by ho poznával. Usedl na lavici v protějším koutu místnosti.

„Možná máš pravdu,“ přisvědčil Algy tiše, poněvadž člověk, o němž mluvili, byl vzdálen jen pár kroků. „Jeho obličej mi sice připadá povědomý, ale já jsem se s Frazerem nestýkal zase tak často, abych po tak dlouhé době mohl s jistotou tvrdit, že je to skutečně on. Ostatně, snad nebude tak těžké přesvědčit se o tom. Můžeme ho přece oslovit, nebo ne?“

Biggles, aniž by se pohnul, promluvil na muže, o němž se domníval, že ho poznal.

„Promiňte pane, ale nejste snad Frazer, jehož jsem za války vídal v hlavním stanu I.S.? Myslím, že jsme se spolu setkali u majora Raymonda. Snad se na mne pamatujete –jmenuji se Bigglesworth.“

Oslovený muž netečně zvedl oči.

„Nejspíš se mýlíte,“ odpověděl s kamennou tváří. „Nejmenuji se Frazer a žádné z těch jmen, co jste prve říkal, jsem v životě neslyšel. Ani vaše tvář mi nepřipadá povědomá. Lituji.“

Potom se opřel o stěnu a dál se tvářil tak, jako by někoho vyhlížel.

Biggles se podíval užaslýma očima na kamarády a na chvíli se odmlčel, přičemž se výraz v jeho tváři několikrát rychle proměnil.

„Ten člověk nemluví pravdu,“ řekl potom tichým a poněkud zklamaným hlasem. „Jmenuje se Frazer, na to bych vsadil krk. Poznal jsem ho po hlase, stačilo, aby otevřel ústa. Co ty jeho vytáčky mají znamenat? Angličan to rozhodně je a každý druhý na jeho místě by uvítal možnost pohovořit si s krajany. Za tím jistě něco vězí. Ostatně, je to jeho věc, do níž nám nic není. Co nám na něm záleží?“

Oba letci mlčeli a Biggles zaúm sáhl do kapsy pro peníze, aby mohl zaplatit. Koncert v rádiu právě končil bouřlivým potleskem a barman kamsi zmizel.

Ticho, které nastalo po umlknutí rádia, bylo přerušeno dvojím zvukem. Zvenku se ozval sípavý, astmatický kašel a někde docela blízko pravidelné a tiché kap, kap, kap, jako by v místnosti byla

prasklá vodovodní trubka. Biggles zcela bezděčně nadzdvihl šálek, domnívaje se snad, že on by mohl být zdrojem podivných zvuků. Nijak to však nekomentoval.

Zato Ginger promluvil.

„Venku jistě stojí ten hrbáč. Myslím, že čeká na nás, až vyjdeme ven.“

Biggles se podíval ke dveřím, za jejichž sklem se ve tmě rýsovaly siluety tří postav. Potom zavadil pohledem o muže, jehož považoval za Frazera. Zaujal ho výraz, s jakým pozoroval podlahu pod horlivým čtenářem novin.

Byl by rád věděl, co se za výrazem jeho tváře skrývá. Zanedlouho sám užasl nad tím, co spatřil.

Obrátil se ke svým společníkům a sykl na ně:

„Dávejte pozor! Tady se dějí divné věci. Podívejte se tamhle dolů!“

Kamarádi se podívali nejprve na něho a potom na označené místo. Nebyli však schopni vypravit ze sebe jediné slovo.

Tmavorudá skvrna, v níž měl čtenář novin položeny nohy, mohla být jediné krev. Tak se současně vysvětlilo, odkud se vzaly ty zvuky připomínající kapající vodu.

Biggles chtěl vstát, ale muž, jenž popřel, že se jmenuje Frazer, byl rychlejší.

Vyskočil a čtyřmi dlouhými kroky se přiblížil k sedícímu muži. Odkryl mu obličej, který měl dosud schovaný za novinami.

Ginger zahlédl na okamžik strnulý výraz skelných očí a pokleslou bradu.

Muž, jenž se nejmenoval Frazer, vrátil noviny do původní polohy, a zase si sedl na své místo.

Biggles se podíval na barmana. Ten klidně cosi počítal ve svém zápisníku. Z jeho počínání bylo patrné, že o ničem neví a že si ničeho nevšímá.

Biggles oslovil chvějícím se hlasem své přátele:

„Měli bychom co nejrychleji zmizet!“

„Bigglesworthe!“

Biggles ztrnul. Pomalu zvedl oči k člověku, jenž ho právě oslovil.

Byl to ten Angličan.

„Sedněte si!“

Věta byla řečena velitelským tónem a Biggles bez dlouhého rozmýšlení poslechl.

„Sedněte si a buďte zticha!“

Biggles přikývl.

„Vůbec se nehýbejte a vůbec nemluvte!“ přikazoval mu autoritativní hlas.

„Chovejte se přirozeně, dělejte, jako byste pil a poslouchajte!“

Biggles si nenápadně prohlížel muže, jenž si právě ledabyly zapaloval cigaretu. Pouze tón jeho hlasu prozrazoval, že situace je opravdu vážná.

„Nedívejte se na mne!“ ozval se znovu úsečně. „Měl jste pravdu – jmenuji se Frazer. Děláám stále stejnou práci – chápete? Teď jsem se ale dostal do úzkých a vy taky. Jestliže lidé tam venku upozorují, že spolu mluvíme, nevyvážnete odtud živý ani vy, ani vaši přátelé. To, co se zde děje, není žádné divadlo, ale skutečnost, třebaže tragická. Mám u sebe jakýsi dokument, který je třeba doručit Foreign Office, britskému ministerstvu zahraničí. Musí být doručen! Mrtvý muž vedle vás je můj agent. Čekal tu na mě. Plán se ale nezdařil – a jak dopadl, to můžete vidět na vlastní oči. Teď jsem na řadě já. Neobjevil se tu náhodou nějaký hrbáč?“

„Byl zde před chvílí.“

„Hrome! Pak je jich tu celá banda. Jistě obklíčili dům. Goudini – to je ten hrbáč – neponechává nic náhodě. Já se ven nedostanu. Na mně však nezáleží, jde o ten dokument. Je životně důležitý pro existenci impéria. Ta zpráva je nesmírně závažná. Byl bych rád, kdybyste si ho vzal k sobě vy, protože si myslím, že vás snad nebudou podezírat. Uděláte to?“

„Jistě.“

„Výborně! Dávejte ale dobrý pozor, poněvadž nás pozorují oknem! Udělejte přesně to, co vám řeknu!

Já teď nenápadně upustím na zem obálku a odkopnu ji co neblíž k vám. Až budete odcházet, upustíte něco na zem a zdvihnete to současně s obálkou. Potom zmizte co nejrychleji zadním vchodem! Vpravo jsou dveře s nápisem Cabaleros. To je toaleta. Vy ale půjdete

rovně chodbou. Tak se dostanete do kuchyně. Z ní vedou dveře ven. Jimi vyjdete rovnou na ulici. Nejspíš budou také střeženy, ale vy snad proklouznete. Mně by se to nepodařilo. Ted' zůstaňte ještě chvíli sedět. Já vyjdu hlavním vchodem. Vy využijete chvíle, kdy se na mne všichni vrhnou a pokusíte se uniknout zadním východem. Je vám všechno jasné?"

„Naprosto.“

„Tak dobře. Nemyslete si, že přeháním a nadsazuji! Naděje, že odtud vyvážnu se zdravou kůží, není větší než jedna ku stu. Naproti tomu vaše je nejméně jedna ku deseti. Pokud budou mít podezření, že jsme spolu ve spojení, zabijí vás bez dlouhých úvah. Nevím sice, co tu ted' děláte, ale na tom nezáleží. Odjed'te co nejdřív do Londýna a zpravte je o tom, co se stalo!“

Zvenku se znovu ozval astmatický kašel.

„To je Goudini,“ prohodil Frazer.

Ginger se po očku podíval na muže, o němž nyní věděl, že je členem sboru britské tajné služby. Nebylo na něm vůbec nic neobyčejného.

Opíral se zády o zeď a klidně pokuřoval cigaretu. Přitom pozoroval strop.

„Připraven?“ zeptal se tlumeně.

„Ano,“ Biggles na souhlas pohnul nepatrně hlavou.

Potom se obrátil ke kamarádům.

„Jistě jste všechno slyšeli. Zaříd'te se podle toho!“

„Ted' přijde na řadu obálka,“ řekl Frazer a vytáhl z kapsy pouzdro na cigarety. Trochu cinklo, když dopadlo na zem. Vypadlo z něj do pilin několik cigaret a obálka.

Frazer pouzdro zdvihl a vypadlé cigarety zasunul zpátky.

Biggles sáhl do kapsy a položil na stůl stopesetovou bankovku. Pak do ní foukl, takže sletěla na podlahu. Obálku zdvihl současně s touto bankovkou. Potom se zvolna vydal k pultu, kde zaplatil.

Frazer se také zvedl a pevným krokem se blížil ke dveřím.

„Sbohem!“ procedil tiše mezi zuby.

„Sbohem!“ odpověděl Biggles a zamířil na opačnou stranu místnosti. Jeho přátelé ho následovali.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NEČEKANÁ UDÁLOST

Jakmile vykročili z baru, Biggles se otočil.

„Jdeme do neznáma a nevíme, co nás čeká,“ řekl nevesele. „Úkol, který jsme na sebe vzali, musíme splnit za každou cenu. Kdyby se se mnou něco stalo, obálku mám v náprsní kapse. Sami budete nejlépe vědět, co si počít dál. To je všechno, co jsem vám chtěl říci. A nyní pojďme!“

Přesně podle Frazerova popisu se nyní dostali do úzké chodbičky. Než došli ke dveřím do kuchyně, venku se ozval výstřel z pistole a hned potom další dva.

Biggles se ani na okamžik nezastavil.

„Dostali Frazera,“ houkl jen a otevřel dveře.

V kuchyni se u kamen skláněla nad pánví jakási stařena. Rychle si je přeměřila a potom na ně vychrlila spoustu španělských slov.

Biggles jí nevěnoval nejmenší pozornost. Přešel kuchyň plnou česnekového zápachu, otevřel dveře zadního východu a opatrně vyhlédl ven. Za dveřmi byla těsná ulička, jež se nyní zdála být prázdná a opuštěná. Ukázalo se ale, že tento první dojem byl mylný, protože se ihned od zdi odlepily dvě postavy.

„Jsou venku a čekají,“ prohodil k přátelům.

„A vy buďte zticha, ženská!“ rozkřikl se zlostně na stařenu, jež stále cosi drmolila.

„Pojďte!“ řekl úsečně. „Tady zůstat nemůžeme, musíme se pokusit dostat ven.“

Potom vykročil rázně na ulici, následován Algym a Gingerem.

Stařena za nimi zlostně přibouchla dveře.

Avšak toho, co dělá stará kuchyňská víla, si Biggles vůbec nevšímal. Zajímali ho daleko víc tři muži, již se objevili v uličce asi deset yardů před ním. Pozorně se rozhlížel kolem sebe. Když z jedněch dveří vyšli ještě další dva muži, zlostně zaklel.

„Vypadá to, že jsme se octli v pasti,“ konstatoval.

Ginger, zachvácený pocitem bezmocnosti, hledal něco, čím by se mohl bránit.

Ale nablízku nenašel nic vhodného, dokonce tam nebyl ani žádný kámen.

„Nezbývá nám nic jiného, než pokus o útěk,“ navrhoval Ginger. Biggles uvažoval.

Kdyby alespoň uměl španělsky! Ale v této situaci stejně neměli příliš na vybranou.

„Dělejte jakoby nic, dokud na nás nezaútočí sami!“ vyhrkl a rozhodným krokem vyšel vstříc blížícím se mužům.

Vtom se však stalo něco naprosto nečekaného, co změnilo dosavadní ráz situace.

Za nejbližším rohem náhle nastartovalo neznámé auto a rozjelo se proti obkličovatelům tak rychle, že by je určitě srazilo na zem a přešlo, kdyby hbitě neuskočili do stran.

Biggles také uskočil do nejbližšího výklenku dveří, neboť úzká ulička ani jiné možnosti úkrytu neposkytovala. Vzápětí zažil opravdové překvapení. U automobilu řítícího se ulicí se za jízdy otevřela dvířka. Zevnitř zaslechl, jak ho někdo zcela zřetelně anglicky zve: „Nastupte si!“

Byla to sice jen dvě slova, ale naléhavost, s níž byla řečena, prozrazovala, že se nejedná o omyl.

Biggles se nerozmýšlel ani vteřinu. V té chvíli samozřejmě nevěděl, kdo a proč ho zve do vozu, ale protože mu právě šlo o život, nesměl váháním propást nabídku k útěku.

Nejprve otevřel zadní dveře pro kamarády a potom se usadil na sedadle vedle řidiče. Algy a Ginger se také vrhli dovnitř. Byl to od nich téměř kaskadérský výkon, neboť ve chvíli, kdy Biggles dosedl na přední sedadlo, řidič prudce šlápl na plyn.

Tak se stalo, že Algy a Ginger dopadli místo na sedadlo na podlahu vozu. Nijak toho nelitovali, protože se v téže chvíli ozvaly výstřely. Několik kulek jim proletělo nad hlavami. Ozvalo se třesknutí rozbitého skla.

Předních dvířek, dosud otevřených, se zachytil jeden z útočníků. Biggles se prudce rozehnal nohou, kopl ho do žaludku a tak ho srazil na ulici.

Vzduchem zahvízdaly další kulky. Automobil však ujížděl dál.

Algy, ležící na podlaze, se pokusil zavřít zadní dvířka. Když nad ním zasvištěla kulka, jež vzápětí zasáhla stropní světlo, rychle stáhl ruku zpět.

Vůz se konečně vymotal z křivolakých uliček a vjel na širokou, jasné osvětlenou třídu.

Biggles přibouchl dvířka a poprvé se podíval na neznámého zachránce. Muž měl nyní plné ruce práce s řízením vozu, neboť všude kolem nich panoval čilý provoz.

Z jeho obličeje se dalo vyčíst jen to, že se jedná o muže středních let. Hezký a příjemný obličej zdobil černý knírek. Vypadal jako cizinec, ale jaké byl národnosti, to na něm patrné nebylo. Měl na sobě tmavé, vkusné šaty a na hlavě černý klobouk. Za celou dobu nepromluvil ani jediné slovo. Choval se tak, jako by ho ti tři spolucestující vůbec nezajímali. Bylo to velmi zvláštní, vždyť je před chvílí zachránil před jistou smrtí.

První se ozval Biggles, jenž se snažil navázat rozhovor.

„Děkujeme vám,“ řekl. „Objevil jste se v pravý čas.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl muž, upíraje oči stále před sebe. Anglicky mluvil dokonale, přesto měl Biggles pocit, že slyší v jeho výslovnosti jakýsi přízvuk.

„Jak jste se dověděl, že jsme v úzkých?“ zeptal se Biggles, doufaje, že mu neznámý konečně objasní okolnosti, za nichž se mu podařilo zachránit je.

„To je moje věc,“ odsekl krátce neznámý muž.

Biggles nad tou odpovědí jen pokrčil rameny, ale odradit se nedal.

„A kam teď jedeme?“

„To brzy uvidíte.“

Několik kulek jim proletělo nad hlavami. Ozvalo se třesnutí rozbitého skla.

Biggles shledal, že jeho úsilí získat od cizince nějaké informace je marné, a raději se přestal vyptávat.

„Hoši, jak se vám vede?“ zeptal se Biggles a otočil se dozadu.

„Díky. Ujde to,“ odpověděl Algy, jenž se stejně jako Ginger pohodlně uvelebil na zadním sedadle. „Měl ses toho pána zeptat, jak dlouho pojedeme, a upozornit ho, že máme na sobě mokré šaty, jež bychom si rádi usušili.“

„Ten pán je bohužel nemluva,“ odpověděl ironicky Biggles. „Nejspíš nás odveze tam, kam sám bude chtít.“

I když je nepravděpodobné, že by řidič neslyšel Bigglesovu sarkastickou poznámku, nedal to nijak najevo.

Kličkoval přiměřenou rychlostí opatrně mezi chodci, mezi nimiž byli ponejvíce vojáci a děvčata. Několikrát byl přinucen zastavit, když se musel vyhnout jámám po vybuchnuvších bombách, troskám domů a jiným překážkám. Když odbočil z jednoho bulváru, octli se ve čtvrti vládních budov a vil. Ulice lemovaly ale je oleandry a palem.

Po jízdě, která trvala asi dvacet minut, zastavili před jasně osvětlenou ramblou, kolem níž se valily proudy chodců. Zde nebylo vůbec vidět, že nablízku zuří válka.

Řidič spustil okénko a důkladně se rozhlédl na všechny strany. Potom otevřel dvířka a vystoupil ven.

„Pojďte!“ vyzval velitelsky své pasažéry.

„On ví, kde jsme, ale já ne,“ brumlal si pro sebe Biggles.

Algy a Ginger také vystoupili a všichni následovali záhadného muže, jenž na pozdrav uniformovanému vrátnému jen lhostejně kývl hlavou. Takto všichni vešli do hotelu. Vůz zůstal zaparkovaný u chodníku.

„Dejte mi tu obálku!“

Když prošli palmovým salónkem, stanuli před výtahem.

Bigglesem zmítaly pochybnosti.

Měl už po krk toho slepého poslouchání. Proč by měl chodit za někým, koho vůbec nezná a jenž odmítá cokoli vysvětlit? Na druhou stranu se nechtěl chovat nevděčně. Vždyť jim tento záhadný cizinec zachránil život! Když o celé věci takto uvažoval, dospěl k závěru, že s nimi zřejmě nemá nepřátelské úmysly, protože v opačném případě by kvůli nim neriskoval poškození drahého automobilu, natož svůj život.

Zatímco čekali na výtah, Biggles toho využil a položil neznámému další otázku.

„Podívejte se,“ oslovil ho klidně, „jsme vám sice nesmírně vděční, že jste nás z té kaše vytáhl, ale přesto snad máme právo vědět, kdo jste, zvláště když nám chcete dávat příkazy. Dále bychom rádi věděli, jaké s námi máte plány a úmysly.“

„Všechno pochopíte, jen co se dostaneme nahoru,“ odpověděl stručně muž v klobouku.

„No dobrá, když už jsme dospěli až sem, dotáhneme to do konce, jenž se zdá být na dohled,“ souhlasil Biggles.

Právě přijel výtah a všichni do něj nastoupili.

Biggles si všiml, že zastavili ve čtvrtém poschodí.

Cizinec po pár krocích vytáhl z kapsy klíč, odemkl dveře, rozsvítil a pokynul ostatním, aby vešli za ním.

Biggles se nejprve rozhlédl. Teprve když zjistil, že ta místnost, zařízená jako ložnice i obývací dohromady, je prázdná, vstoupil dovnitř. Algy a Ginger se postavili za něj.

Cizinec zamkl dveře a obrátil se k Bigglesovi. Sáhl do kapsy a dřív, než stačili zareagovat, namířil na ně revolver.

Záhadný muž zasmušile pohlédl na Bigglese a ostrým hlasem ho vyzval: „Dejte mi tu obálku!“

KAPITOLA PÁTÁ

ZASE GOUDINI

Po překvapivé výzvě následovalo dlouhé ticho. Biggles byl ohromen, jeho přátelé rovněž. Ať očekával cokoli, a připraven byl skutečně na různé možnosti, namířenou pistoli v ruce zachránce neočekával.

Počínání záhadného muže si nedokázal srovnat s tím, co pro ně krátce před tím udělal. Jen stěží hledal vysvětlení, jak se mohl dovědět o existenci obálky.

„Jak to jen zjistil?“ kladl si stále dokola tuto otázku. „Nikdo jiný kromě nás a Frazera přece nebyl přítomen, když jsme si obálku předávali. A dozvědět se to neměl od koho. Dokud Frazer nevstoupil do *Casy Reposady*, neměl ani tušení, že jsme v Barceloně, natož aby věděl, že jsme uvnitř. To zjistil až ve chvíli, když jsem ho oslovil. Potom už z místnosti nevyšel. Takže tato možnost se dá vyloučit.“

Bigglese napadla ještě jedna věc, že byl Frazer jenom raněn a že záhadného muže stačil o všem informovat, ale to už vypadalo příliš nepravděpodobně.

„Pospěšte si, pospěšte si a dejte sem tu obálku!“ houkl na něj netrpělivě muž s knírkem.

Biggles se nemínil jen tak vzdát a odpověděl mu:

„Obálku?“ zeptal se nechápavě, tvář se nevinně jako malé dítě. „A jakou obálku máte na mysli?“

„Viděl jsem Frazera, jak ji k vám odkopl,“ odpověděl chladně onen muž.

To sice vyvrátilo všechny Bigglesovy domněnky, ale současně se tím mnohé vysvětlilo.

Cizinec tedy byl svědkem předání obálky!

„Tak je to tedy,“ řekl Biggles tiše.

„A kde jste přitom byl?“

„Asi tam, odkud jsem to všechno viděl,“ odsekl muž s pistolí v ruce. „Nesledoval jsem Frazera z Říma až do Barcelony jen proto, aby se mi nakonec ztratil z očí.“

„A jste – přítel nebo nepřítel?“ vyzvídal dále Biggles.

„Ani to, ani ono, nebo snad obojí dohromady,“ zněla krátká a záhadná odpověď.

Biggles pokýval hlavou.

„Vy pro nikoho nepracujete?“

„To byste měl vědět, jestliže jste do této záležitosti také zapleten.“

Biggles se usmál.

„To je právě to, že o celé věci nic nevím a zapletl jsem se do ní zcela náhodou.“

„Hm. Podle toho, co jste dělal dnes večer, to tak nevypadá.“

„Možná to tak nevypadá, ale je to pravda.“

„Jak k tomu tedy došlo, že jste se do věci zapletl?“

„Náhodou, opravdu,“ řekl Biggles upřímně.

„Někdo tomu možná uvěří, ale já ne,“ odsekl cizinec. „Goudini určitě teď prohledává celé město a jistě udělá všechno pro to, aby nás našel. Tomu zkuste vyprávět ty vaše báchoroky! Ale mám pocit, že už dost dlouho tady ztrácíme čas zbytečnými řečmi. Nerad bych použil zbraně, ale mám naspěch a tu obálku nutně potřebuji. Dejte ji sem!“

Muž v černém klobouku sevřel pevněji revolver.

Biggles pochopil, že nemá jinou možnost než obálku vydat.

Jeho protivník věděl, že ji má u sebe a bude-li odmítat i nadále vydat mu ji, riskuje tím nejen svůj život ale i životy svých přátel.

Proto raději sáhl do kapsy.

Vtom zhaslo světlo.

Cizinec bleskově skočil ke dveřím.

„Bud'te potichu!“ sykl výhrůžně. „Zaslechnu-li sebemenší hluk, okamžitě začnu střílet.“

Ještě než domluvil, bylo Bigglesovi jasné, proč zhaslo světlo. Někde v dálce bylo slyšet houkání sirén. Za okamžik se také nablízku ozvalo poplašené houkání. Vzápětí se ozvalo hučení motorů blížících se bombardérů.

Byl to další nálet Francova letectva.

Biggles se nyní nacházel v obtížné situaci. Nemohl se jen tak vrhnout na ozbrojeného muže, neboť by tím způsobil hluk a stal by se snadným terčem jeho zbraně.

Na druhé straně mu však bylo jasné, že musí tuto neopakovatelnou příležitost využít. Když vstoupil do místnosti, všiml si, že na levé straně jsou dveře. Nejspíš vedly do koupelny. Rozhodl se, že se to pokusí zjistit.

Ale jakmile se pohnul, ozval se od dveří varovný hlas.

„Nehýbejte se!“

Biggles jeho výzvy uposlechl.

Ted' už nebylo pochyb, že cizinec varování myslí vážně a Biggles raději zanechal svých pokusů. Nechtěl zbytečnou tvrdohlavostí ohrozit životy svých přátel. Snadno by se mohlo stát, že by cizinec začal střílet a někoho přitom buď zabil nebo zranil.

Uplynula minuta nebo dvě. Do naprostého ticha sem chvillemi doléhalo hučení blížících se letadel. Biggles se již připravoval. Ohlušující rány prvních výbuchů, po nichž následoval lomoz hroutících se domů, mu poskytly vynikající zvukovou kulisu, za níž se mohl nerušené plazit přes pokoj. Následoval jeden výbuch za druhým – a než dozněl jejich pekelný rachot, byl již u dveří. Cestou na někoho narazil. Nevěděl ani, zda je to Algy nebo Ginger.

Cizinec sice nemohl slyšet hluk způsobený Bigglosem, ale jistě předpokládal, že se o něco takového pokusí, protože náhle třeskla rána. Naštěstí se kulka zaryla, jenom do zdi. Maličký plamínek na chvíli ozářil místnost a střelci se tak potvrdilo jeho podezření.

Biggles již na druhou ránu nečekal. Hbitě otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Okamžitě se přitiskl ke zdi. Nebýt toho, jistě by ho provrtala kulka, jež vzápětí proletěla dveřmi.

Ohlušující rány prvních výbuchů, a po nich lomoz hroutících se domu...

V této místnosti nebyly zataženy závěsy. V tlumeném světle měsíce, jež sem pronikalo, snadno poznal, že se octl v koupelně. Jak to obvykle bývá, klíč byl zasunut do zámku zevnitř. Ihned jím otočil. Potom přiskočil k oknu a vyhlédl ven. Při pohledu z okna zažil velké zklamání. Bylo ve výši asi dvaceti metrů a vedlo na dvůr, na nějž navazovalo prázdné prostranství.

Chvíli se díval dolů a rychle přitom uvažoval.

Ve vedleším pokoji ležel Ginger, na nějž Biggles narazil, na podlaze a čekal napjatě, co se bude dít. Přitiskl se k zemi v přesvědčení, že tam bude v bezpečí před hvízdajícími kulkami.

„Vy dva se ani nepohněte!“ vyštěkl cizinec překvapený asi tím, že se Bigglesovi jeho manévr zdařil.

„Však se ani nehýbám,“ odvětil Ginger. „Ostatně, proč bych se měl hýbat,“ dodal.

Z ulice sem dolehl hlas trubky, jenž ukončil nálet. Po chvíli se rozsvítilo světlo. Muž s pistolí se opět zcela stal pánem situace. Nařídil Algymu a Gingerovi, aby vstali, zvedli ruce nad hlavu a postavili se obličejem ke zdi.

Nezbývalo jim nic jiného než uposlechnout.

Aniž by na ně přestával mířit, vydal se ke dveřím do koupelny. V pravé ruce držel zbraň, druhou se je pokusil otevřít. Namáhal se ale marně, protože byly zamčeny zevniř.

„Otevřte ty dveře!“ zařval zuřivě.

A dveře se skutečně, k nesmírnému údivu všech, rozletěly.

U otevřeného okna bylo vidět Bigglese. V natažené ruce držel obálku.

„Sťelte – a bude po obálce!“ řekl vyzývavě.

V cizincově obličeji se objevil tak strašný výraz vzteku, že se na okamžik zdálo, že vystřelí bez ohledu na následky. Pak si to přece jen rozmyslel a chvíli jen tak stál a planoucímá očima propichoval Bigglese, nepřestávaje na něj mířit revolverem.

„Nu tak co?“ zeptal se chladně Biggles. „Co chcete dělat? Budeme tu takhle stát až do soudného dne?“

„Dejte mi ten dopis!“ procedil cizinec skrz zuby.

„Ne. Nedám,“ usmál se Biggles. „Dole na dvoře je vrátný. Dám tu obálku raději jemu.“

Vyklonil se z okna a zavolal:

„*Hi! Garda comprendo?*“ a vyhodil obálku ven. „Jak se vám líbí moje španělština?“ zeptal se vlídně, když se obrátil zpátky.

V té chvíli se znovu zdálo, že na něj muž vystřelí, ale nakonec to neudělal. Jen krátce pohlédl na Algyho a Gingera, kteří ještě stáli obličejem ke zdi. Potom rázně přistoupil ke dveřím.

„Neodvažujte se jít za mnou. Jestliže mne neposlechnete, neručím za vaše životy!“

Biggles vešel za přáteli do pokoje.

„Tak to bychom měli prozatím vyřízeno,“ ušklíbl se. „Ale teď musíme rychle jednat, protože nám nezbývá mnoho času.“

„A co ten dopis?“ divil se Ginger.

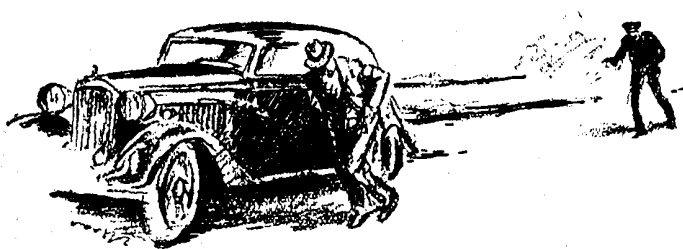
„Ten mám v kapse. Dolů jsem vyhodil jen prázdnou obálku,“ odpověděl klidně Biggles. „Bohužel je to jen otázka času, než na to přijde i náš zachránce. Proto bude dobré, jestliže se tu nebudeme příliš dlouho zdržovat.“

Mezitím přistoupil k oknu, odhrnul závěs a vyhlédl ven.

Okno bylo přímo nad hlavním vchodem a situace na ulici z něj byla dosti přehledná.

„Co hodláš podniknout?“ ozval se Algy. „Vždyť jsme tu teď zavření jako v kleci. Já nevidím žádnou možnost, jak se odtud dostat.“

„To vím, ale přesto se musíme pokusit najít nějaký způsob, jak odtud uniknout,“ řekl naléhavě Biggles. „Dveře jsou tu dosti důkladné. Kdybychom je chtěli otevřít násilím, nejspíš

Muž u auta se zapotácel...

bychom přitom nadělali tolik hluku, že by se sem seběhla polovina hotelu. A to potřebujeme právě ze všeho nejméně. Těžko bychom totiž vysvětlili, co tu děláme a proč jsme tady. Náš milý přítel dole zatím zjistí, že jsme ho oklamali a vrátí se sem nahoru. A hrome! On už odchází. A s kým to mluví? Je to on? Ano, určitě je to on. Hovoří s vrátným, který sebral tu obálku.“

„Tak on tam nějaký vrátný byl?“ zeptal se Algy.

„Ovšem,“ ujistil ho Biggles. „Nebýt toho, že se objevil na dvoře, sotva by mě to napadlo.“

Během této debaty přistoupili kamarádi k Bigglesovi a mohli se na vlastní oči přesvědčit, že mluví pravdu. Jejich nový známý opravdu stál na chodníku před hotelem a něco právě říkal vrátnému. Pak viděli, jak mu vsunul do ruky peníze. To, co následovalo, jim málem vyrazilo dech. Muž v klobouku od vrátného převzal obálku a místo toho, aby se přesvědčil o jejím obsahu, ledabyle ji zastrčil do kapsy. Podle jeho chování se dalo usoudit, že velmi spěchá. Zanedlouho se dočkali vysvětlení.

Muž se rozběhl k autu zaparkovanému u okraje chodníku. Byl už téměř u dveří, když se do ulice vřítíl neznámý vůz. Brzdy zaskřípěly, a ještě než auto zastavilo, vyskočili z něho dva muži.

Cizinec asi věděl, že situace je vážná a vjel rukou do kapsy, ale reagoval příliš pomalu. První rána nevyšla z jeho pistole.

Muž s černým knírkem se zapotácel a jednou rukou se zachytil kliky u dveří. Po druhém výstřelu se skácel na chodník. Revolver mu přitom vypadl z ruky.

„Bože, to je Goudini!“ vykřikl Ginger.

A byla to pravda.

Hrbáč vyskočil z vozu a běžel k cizinci ležícímu na zemi. Zatímco ostatní dávali pozor, prohledával mrtvému kapsy. Během pár vteřin objevil obálku. Důkladně ji ohmatal a potom vzhlédl pátravě do hotelových oken.

Biggles rychle odskočil od okna a strhl s sebou i oba přátele.

„Obávám se, že tenhle chlap se oklamat nedá,“ řekl zasmušile. „Tak se mi zdá, že ještě ani zdaleka nejsme z téhle šlamastyky venku. Co se týče mne, byl bych mnohem raději vyjednával s naším záhadným zachráncem než s tímhle netvorem.“

„Prodej losů mu nejspíš slouží jako zástěrka,“ zabručel Ginger.

„Určitě. Nejdřív zabil Frazerova agenta. Provedl to šikovně. Rádio řvalo, on vraždil a my jsme si ničeho nevšimli. Klidně jsme si popíjeli čokoládu. Jistě si ještě vzpomínáte, jak od nás zašel k tomu muži čtoucímu noviny?“

Biggles po těch slovech vyhlédl znovu opatrně ven. „Moc rád bych věděl, kdo to je,“ zavrčel Algy. „To se asi brzy dovíme. Právě vešel do hotelu,“ odpověděl ne zrovna vesele Biggles.

KAPITOLA ŠESTÁ

OBTÍŽNÁ SITUACE

Algy si zapálil cigaretu, kterou vyňal z načatého balíčku ležícího na parapetu a odhodil rezignovaně zápalku na podlahu.

„A to jsme si museli vybrat z celé Barcelony zrovna bar, v němž se tohle všechno odehrálo,“ stěžoval si.

„O tomhle nemá cenu se bavit,“ odpověděl krátce Biggles. „Místo zbytečných řečí bychom měli okamžitě něco podniknout.“

„Jen pokračuj,“ naléhal Algy.

„Chtěl bych se toho dopisu zbavit,“ prohlásil Biggles.

„Zbavit se ho? A co v tom dopise vlastně je?“

Biggles vytáhl obálku z kapsy, otevřel ji a vyňal z ní složený arch papíru. Rychle přeletěl očima text a konstatoval:

„Je to šifrovaná zpráva. To se dalo předpokládat. Z toho plyne jediné, že ji ten lotr Goudini nesmí za žádnou cenu dostat, protože toho se Frazer nejvíc bál. Co nám zbývá? Na policii se obrátit nemůžeme. Vůbec bych se nedivil, kdyby se do toho vložila sama. Jistě nás v souvislosti s oběma vraždami budou podezřívat. Navíc, najdou-li ten dopis u nás, je s námi konec, to mi můžete klidně věřit. Ve městě, které se jen hemží vyzvědači, nedělají s cizinci, u nichž naleznou šifrovanou zprávu, žádné dlouhé okolky. Ostatně to barcelonské vládě nemůžeme mít za zlé. Nyní snad již chápete, jak je důležité se toho papíru zbavit.“

„Chceš jej snad ukrýt někde v této místnosti?“

„Neznám sice pana Goudiniho nijak důvěrně, ale přesto vím zcela jistě, že je ochoten kvůli tomuto dokumentu rozestat i nábytek. Ne, tady žádný úkryt není dost bezpečný.“

Biggles přecházel sem tam a uvažoval.

„Jednu věc přece jen udělat můžeme,“ rozhodl se nakonec. „Je to sice spojeno s velikým rizikem, ale pokud nemáme nějaké lepší řešení, nic jiného nám nezbývá.“

Druzí ho zvědavě sledovali.

Biggles odloupl z římsy kousek omítky, dopis zmačkal do kuličky a zabalil ho spolu s omítkou do útržku starých novin, které našel na kamnech. Takto utvořená koule se podobala malému míčku.

„A teď se dívejte, kam dopadne!“ řekl a přistoupil k oknu v koupelně.

Nejdříve se vyklonil ven. Nikde nebylo vidět ani živáčka. Na dvůr patřící k hotelu bezprostředně navazovalo prostranství, jež zřejmě sloužilo k odkládání popela a odpadků.

„Co to chceš, prosím tě, dělat?“ zděsil se Ginger.

„Sleduj mě!“ odpověděl mu místo vysvětlení Biggles a vyhodil papírovou kouli s tajnou zprávou z okna. Koule přeletěla dvůr a dopadla na smetiště, kde se ještě chvíli kutálela.

„Vidím ji,“ ohlašoval Ginger.

„Myslím, že ji vidíme všichni,“ připojil se Biggles.

„Pakliže zůstaneme spolu, není co řešit. Jestliže se nám to nepodaří, musí ten, kdo k tomu bude mít příležitost, tu kouli sebrat, papír vyjmout a doručit ho na známé místo. Další věc: bylo by dobré, bude-li mít každý z nás u sebe pro všechny případy nějaké peníze. Částku, kterou nyní máme, by zřejmě nestačila na cestu zpátky, ale myslím, že je lepší mít něco nežli nic.“

Vytáhl z kapsy hromadu pomuchlaných bankovek a rozdělil ji na tři stejné díly.

„A teď se mrkneme, zda by nešlo něco udělat s těmi dveřmi,“ navrhl.

Všichni se opět vrátili do pokoje, ale než se dostali ke dveřím, ozval se z chodby hluk a nějaké hlasy. Hned nato následovalo rázné zaklepání.

„*Entrar!*“ vykřikl Biggles a potichu dodal: „Ovšem, můžete-li.“

Někdo vzal za kliku, ale dveře se neotevřely.

Venku se ozval znovu křik a na dveře někdo pořádně zabušil.

„*Entrar!*“ opakoval Biggles svou dřívější výzvu.

Následoval nový pokus o otevření dveří. Potom byl slyšet čísi vzrušený hlas.

„*No comprendo,*“ zvolal Biggles. „*Ingles – anglicky!*“

Nato se obrátil ke kamarádům.

„To je hrozné, když se člověk nemůže domluvit,“ řekl netrpělivě.

„Odemkněte!“ nařizoval hlas tentokrát anglicky, ale s cizím přízvukem.

„Nemohu. Jsme tu zamčení a ten člověk odnesl klíč s sebou,“ odpověděl Biggles neznámému muži za dveřmi, i když podle hlasu poznal, o koho jde.

„To je asi sám Goudini,“ zašeptal.

V chodbě zavládl shon a asi po dvou nebo třech minutách byl do zámku zasunut klíč. Dveře se rázem rozletěly.

Na prahu stál hrbáč doprovázený pěti muži v černých kabátech. Dva z nich měli na hlavách černé klobouky, dva barety. Pátý, bez klobouku, byl zřejmě ředitel nebo někdo jiný ze správy hotelu.

Hrbáč přelétl očima celou místnost a jeho pohled se zastavil na Bigglesovi.

„Dejte mi to!“ natáhl ruku.

„Co vám mám dát?“ zeptal se udiveně Biggles, ač věděl velmi dobře, co od něho hrbáč chce.

„Ten dokument.“

Biggles se zamračil.

„O čem to vlastně mluvíte? A jaký dokument máte na mysli?“

Goudini popošel k lůžku a sedl si na jeho okraj. Společníci zůstali stát u dveří. Měřil si Bigglese tmavýma, pronikavýma očima a náhle zvolal:

„Kdo vlastně jste?“

„Já bych vám mohl položit stejnou otázku,“ opáčil klidně Biggles.

„To není v Barceloně žádné tajemství,“ dostal odpověď. „Jsem Juan Goudini, zástupce komisaře výzvědné a propagační služby. A kdo jste vy? Mluvte!“

Biggles hleděl užasle na Španěla.

To by ho ani ve snu nenapadlo, že by Goudini mohl být vysokým úředníkem barcelonské vlády. Tak ho to překvapilo, že nevěděl, má-li z toho mít radost, nebo má-li toho litovat.

„Pak mi nezbyvá nic jiného, než vám na vaši otázku odpovědět,“ řekl pohotově. „Moje jméno vám určitě nic neřekne,

jmenuji se Bigglesworth a tohle jsou mí přátelé. Ještě dnes ráno jsme se plavili po moři. Lod' byla bombardována letadlem, jež přiletělo od Mallorky. Potopila se a my jsme se zachránili. Dostali jsme se na břeh v blízkosti tohoto města. Neměli jsme u sebe žádné španělské peníze, a proto jsme zašli na nádraží, kde jsme si vyměnili několik liber za pesety. Úředník ze směnárny si nás jistě bude dobře pamatovat, protože bankovky byly mokré. I oblečení jsme měli mokré. Neuplynulo mnoho času od té chvíle, co jsme vylezli z moře.

Chtěli jsme jít na konzulát, ale byli jsme bosí. Proto jsme si koupili sandály. Jak vidíte, máme je na nohou. Dveře, jež sousedily s obchodem, vedly do baru. Protože nám bylo chladno a byli jsme unaveni, zašli jsme dovnitř. Snad se nemýlím, řeknu-li, že jste nás tam viděl. Když jsme se chystali odejít, zjistili jsme, že v baru byl probodnut neznámý muž. Báli jsme se, že bychom jako cizinci bez cestovních dokladů mohli být z tohoto činu podezíráni, a proto jsme chtěli zmizet zadním vchodem, což asi nebylo příliš rozumné a správné. Venku jsme byli napadeni neznámými lidmi. V tu samou dobu se do ulice vřítilo auto a jeho řidič nás vyzval, abychom si nasedli. Je jasné, že jsme nabídku za vylíčených okolností přijali. Potom jsme byli zavezeni do tohoto hotelu. Neznámý muž chtěl, abychom mu odevzdali jakýsi dokument. Odpověděl jsem mu totéž co vám. Brzy se přesvědčil, že u sebe nemáme nic, co by se podobalo hledanému papíru a odešel. To se stalo asi před deseti minutami.

Za chvíli jsme ho viděli vycházet z hotelu. V okamžiku, kdy se chystal nasednout do zaparkovaného automobilu, byl zastřelen.“

Biggles měl pocit, že líčení uplynulých událostí znělo věrohodně a přijatelně. Na druhé straně si uvědomoval, že jeho historka má sem tam mezery a slabiny, ale hlavně se obával, že neujdou Goudiniho ostríží pozornosti.

V tom se nemýlil.

„V *Casa Reposada* byl ještě jeden muž,“ řekl Goudini.

„Ano, byl. Viděl jsem ho.“

„Znal jste ho?“

„Nejprve jsem si myslel, že ho znám. Připomínal mi muže, s nímž jsem se před mnoha lety setkal ve Francii. Ale on tuto možnost vyloučil.“

Goudini přimhouřil oči a hlasem plným neobratně skrývaného vzteku řekl:

„Něco vám dal – obálku – a vy jste ji měl dovézt do Anglie.“

„Señor Goudini,“ odpověděl Biggles unaveně, „už jsem vám přece řekl, že jsme se do té záležitosti zapletli náhodou a vůbec ne úmyslně. Domníváte-li se i přesto, že u sebe máme nějaký dokument, žádám vás, abyste nás prohledal. Jsme vám plně k dispozici, ale nezdržujte nás laskavě, protože máme mokré šaty, jak vidíte. Rádi bychom si je konečně usušili. Také bychom chtěli zajít na konzulát,

abychom si opatřili potřebné doklady a mohli se dostat přes hranice do Francie, odkud bychom se chtěli vrátit vlakem domů.“

Sotva Biggles domluvil, hrbáč prudce vyskočil a cosi španělsky vykřikl.

Muži z jeho doprovodu se vrhli na letce a začali z nich strhávat šaty. Úplně nahé je jeden z nich zavedl do koupelny a zůstal tam s nimi.

Angličané proti tomu nic nenamítali, protože věděli, že hledaný dopis u sebe nemají.

Uplynulo asi dvacet minut. Během této doby byly důkladně prohlédnuty jejich šaty, pokoj i koupelna.

Před vraty stálo několik členů proslulé katalánské Guardia Civil.

Goudini je potom zlostně vyzval, aby se oblékli. Velmi neradi vyhověli jeho rozkazu, poněvadž jim ve studených šatech byla ještě větší zima než předtím.

Hrbáč se postavil ke dveřím a pokynul jim, aby ho následovali.

„Snad bych mohl vědět, kam nás vedete?“ zeptal se Biggles.

„Ovšemže. Zavřu vás do vězení,“ odpověděl stále odplivující a kašlající hrbáč. „Ve vězení se buď na všechno rozpomenete – nebo také možná ne,“ dodal jízlivě.

„To nemůžete udělat,“ protestoval Biggles. „Jsme cizími státními občany a máme právo mluvit s naším konzulem.“

„Pro mě za mě můžete být cizími státními občany, ale teď jste v republikánském Španělsku,“ houkl ledové Goudini. „Navíc by ani nemělo smysl vodit vás na britský konzulát.“

„A proč ne?“

„Protože byl před dvěma dny zasažen bombou a všichni lidé, kteří byli uvnitř, byli zabiti,“ konstatoval hrbáč. Biggles si položil ruku na prsa.

„To je ovšem velice smutná věc,“ pronesl hořce.

„Ano, velmi smutná věc – a zejména pro vás,“ souhlasil Goudini. „Stejně by to ale na věci nic nezměnilo. Pojd'te!“

Všichni sešli po schodech k hlavnímu vchodu, před nímž již čekalo auto.

Tělo zabitého muže i jeho automobil už byly odklizeny.

Postupně všichni nasedli do auta. Nejprve letci, Goudini a jeho lidé hned za nimi. Vůz se rozjel po tiché ulici. Po čtvrt hodině zastavil před pochmurně vypadající budovou. Nebylo ani třeba se ptát, co v ní je.

Před dvojími, masivními vraty stálo několik členů proslulé katalánské *Guardia Civil*, civilní gardy. Aby příjíždějící automobil mohl vjet dovnitř, museli mu udělat místo.

Jízda skončila u dalších, ale o poznání menších vrat. Všichni vystoupili. Chvilíček čekali, než se objevil oprýmkovaný vyšší důstojník. Goudini si s ním vyměnil několik vět a potom se obrátil k Angličanům.

„Tak už se vám vrátila paměť?“ zeptal se ledově klidným hlasem.

„Velice lituji, že vám nemohu vyhovět,“ odpověděl zamyšleně Biggles.

Goudini se lehce uklonil.

„*Adios, caballeros!*“ zahlaholil a nastoupil do čekajícího auta.

Vězně obstoupila stráž v černých kloboucích a zavedla je krátkou chodbou do prostorné cely.

Jakmile za nimi zapadly dveře, Biggles se posadil na jedno z lůžek, jež byla jediným zařízením v cele.

„Měli jsme to ale dnes rušný den, že ano?“ poznamenal.

KAPITOLA SEDMÁ

PŘEKVAPENÍ

Algy si přisedl na postel k Bigglesovi.

„Ano,“ souhlasil, „dnes jsme prožili opravdu mimořádně těžký den. Bohužel i přes veškerou snahu jsme dosáhli jen chabých výsledků, s tím jistě budete souhlasit. Nevzpomínám si, že bychom se někdy octli v horší kaši, než je tahle. A to jsme už něco zažili. Já sám nejsem žádný pesimista, ale naši budoucnost nevidím zrovna růžově.“

„Nesmíš být netrpělivý!“ usmál se Biggles. „Vždyť jsme se tu ještě ani pořádně nerozhlédlí.“

„Přiznávám se bez mučení, že bych se odtud rád dostal se zdravou kůží,“ pokračoval Algy. „Mám hlad, jsem k smrti utahaný a ještě pořád mám na sobě mokré oblečení.“

„Myslím, že jsme na tom všichni stejně.“

„A asi na tom také stejně zůstaneme,“ bručel Algy. „Dostaneš-li nás z téhle díry, budu říkat každému na setkání, že jsi nejchytřejší a nejmazanější člověk na světě.“

„Nejdřív ale musíme zjistit, co by se tu dalo podniknout,“ ušklíbl se Biggles.

„No tak, jen do toho!“ naléhal Algy.

„Počkej Algy, počkej!“ krotil ho Ginger. „Co to s tebou dnes je? Už jsme se dostali z horších situací. Já vidím dvě možnosti. Buď musíme utéci, nebo dát dopis tomu hrbatému netvorovi.“

„Nedělejte si iluze! I kdybychom dopis Goudinimu odevzdali, stejně by nás nepustil z vězení,“ varoval kamarádý Biggles.

„Vždyť ale přece říkal...“

„Ano, jistě, to říkal. Ale nelze tomu věřit. Jakmile by měl dopis v rukou, našel by si důvody, proč si nás tu nechat.“

„Jak to?“

„Snad si nemyslíte, že by nás jen tak pustil ze Španělska, abychom mohli referovat o tom, co se stalo s Frazerem? Nikdy by nepřipustil, aby se někdo jiný dozvěděl, kdo má u sebe šifrovanou zprávu určenou pro ministerstvo zahraničí Velké Británie. A

nezapomínejte na to, že jsme se zatím mohli obsah dopisu naučit z paměti. Já na rozdíl od Gingera spatřuji jedinou naši naději v tom, že Goudini ten dopis nenajde. A pokud ano, pak se nás jako nepohodlných svědků bude chtít zbavit.“

„Tak tímhle jsi mě opravdu nesmírně potěšil.“

„Bylo by krátkozraké něco si namlouvat a zastírat si skutečnou podobu naší situace.“

„A myslíš si, že Goudini tomu tvému vyprávění uvěřil, třebaže se docela dobře poslouchalo?“

„Jestli se mu to líbilo nebo ne, to nevím, ale jedna nebo dvě okolnosti zůstaly nevysvětleny, a on si toho všiml.“

„A co to bylo?“

„Ta obálka. Našel ji přece v kapse chlapíka, jehož předtím zastřelili. Samozřejmě, že okamžitě věděl, od koho ji dostal. Goudinimu je nejspíš jasné, že my o tom dopise víme mnohem víc, než jsme mu řekli.“

„Já tomu stejně pořádně nerozumím,“ zabručel Algy.

„Vždyť je to tak prosté,“ namítl Biggles zamyšleně. „Frazer je, nebo vlastně byl, pokud ještě žil, agentem tajné služby. Podařilo se mu získat nějaký důležitý dokument, myslím, že to bylo v Římě. Soudím tak podle toho, co říkal chlapík s knírkem. Není jasné, jestli ho po celou dobu sledovaly dvě tajné služby, nebo jestli tajná služba řízená Goudinim odhalila agenta, jenž sledoval Frazera. Frazer věděl, že by bylo příliš riskantní, kdyby se pokusil dokument převézt přes španělskou hranici sám, a chtěl tím pověřit svého agenta. Měli se sejít v *Casa Reposada*. Co se tam stalo, toho jsme byli přímými svědky. Agent byl zavražděn. Frazer se rozhodl za této situace využít jediné možnosti, která se mu za daných okolností nabízela: pověřit tím úkolem nás. Sám se rozhodl pro přímou konfrontaci s Goudinim a jeho lidmi.“

„Mně není jasné, proč Goudini nezatkl Frazera okamžitě, když vešel do *Casa Reposada*,“ podotkl Ginger.

Biggles zavrtěl hlavou.

„To nevíme. Asi na něco čekal, aby mohl akci zahájit. Ačkoli jsem přesvědčen, že kdyby Frazer nevyšel ven, Goudini by si pro něho došel. Vždyť víme, že ho celou dobu, kdy byl uvnitř, hlídali.“

Dům byl obklíčený a také všechny východy byly zajištěny. Navíc měli zřejmě své lidi i v přilehlých ulicích. Musel by se stát zázrak, aby se mu podařilo uniknout.“

„Docela rád bych věděl, co se s Frazerem stalo?“

„Nepochybuji o tom, že ho zastřelili. Je možné, že zaslechli, jak spolu mluvíme. Vůbec mi připadá, že se příliš mnoho lidí zajímalo o lokál, do něhož jsme nešťastnou náhodou zašli. My jsme udělali velkou chybu, že jsme zavčas nezmizeli. Pochybuji, že by se nám podařilo utéci, kdyby se tam neobjevil ten chlapík s automobilem. To, co nám vykládal, může i nemusí být pravda. Mezi vyzvědači si jeden nikdy nemůže být jistý.“

„A my jsme skončili tady,“ postěžoval si Ginger.

„Tak už to chodí,“ přikývl Biggles.

„Co asi teď dělá Goudini?“

„Nejspíš důkladně prohledává pokoj v hotelu a snaží se odhalit místo, kam jsme dopis mohli ukrýt. Jistě předpokládá, že tam někde musí být. Ví jistě dvě věci. Za prvé: muž, který nás do hotelu zavezl, dopis u sebe neměl, a za druhé: sám se přesvědčil, že my ho také u sebe nemáme. Proto má nepochybně za to, že dopis musí být v pokoji. Když dopis nenajde, je natolik bystrý, aby ho napadlo, že jsme s tím dopisem něco provedli. A potom se vrátí a použije drastičtějších metod, aby nás donutil k jeho vydání.“

„A jakých metod?“ zajímal se Ginger.

„To se zanedlouho dovíme,“ odpověděl Biggles.

„Myslíš, že by mělo smysl požádat někoho, aby nám usušil šaty?“

„Pochybuji. Na mně už šaty uschly. Snad bychom ale mohli říci některému z dozorců, že máme hlad.“

Biggles přistoupil k těžkým dveřím a zabušil do nich pěsti.

Dveře se po chvíli otevřely a v nich se objevili dva členové civilní gardy.

„Comida,“ ukázal Biggles na ústa. „Jíst... pán... hlad.“

Strážci se usmáli, vyšli ven a zamkli za sebou.

„Kdybychom uměli španělsky, bylo by to všechno mnohem snazší,“ povzdechl si Biggles. „Zdálo se mi ale, že mým gestům

rozuměli. A kam vlastně vede tohle okno?“ zeptal se a všichni tři k němu přistoupili.

Byla sice ještě noc, ale tma již nebyla tak hustá. Okno vedlo na rozlehlé, pískem posypané nádvoří. Velmi připomínalo kasárenský dvůr. Okénko bylo malé a důkladně zamřížované. Hned na první pohled jim bylo jasné, že tudy se utéci nedá. Vůbec nemělo smysl o tom uvažovat, protože mříže byly nejen pořádně silné, ale navíc bytelně zasazené do kamenné zdi.

Venku přecházela stráž. Biggles pohlédl na oblohu.

„Zanedlouho začne svítat,“ řekl.

„Odtud se jen tak nedostaneme,“ posmutněl Ginger, zkoušeje sílu zdí.

„Vězení, z něhož by se dalo snadno utéci, by nebylo žádné vězení,“ reagoval na jeho poznámku Biggles. „Jsou sice romány, v nichž se vyskytují tajné dveře, podzemní chodby, tunely, nebo alespoň mříže, které se dají snadno přepilovat, ale o tom se opravdu píše jen v knihách. Tohle je však moderní vězení, z něhož se dá uprchnout jen těžko.“

„Na to můžeš dát krk, že to udělám,“ ozval se pod okny boдрý hlas.

„Kdo to byl?“ vyhrkl Biggles.

„Asi někdo venku,“ ukázal hlavou Ginger.

Rázem se všichni tři tlačili u okna.

Kousek od něho se bavili dva vojáci.

„To jsou Angličané,“ špitl Algy.

„Spíš Američané nebo něco podobného,“ opravil ho Biggles.

„Pravděpodobně legionáři. Tady bojují všechny možné národnosti. – Hej Buddy!“ zavolal hlasitě.

Vojákem to trhlo. Umlkl a podíval se směrem k okénku.

„Pojďte sem, chtěl bych si s vámi pohovořit,“ pokračoval Biggles.

Oslovený nejprve rychle řekl pár slov druhému vojákovi a potom sám ochotně přistoupil k okénku a usmál se na vězně za mřížemi.

„O co jde?“ zeptal se. „Jste ze Spojených států?“

„Ne,“ řekl Biggles. „Jsme Angličané a bohužel tu jsme zavřeni. Plavili jsme se na lodi, která byla bombardována. Než se potopila, vyskočili jsme z ní a potom jsme se díky záchranným pásům dostali na břeh. Měli jsme však smůlu. Byli jsme zatčeni a jsme tady proto, že nás považují za vyzvědače.“

„Tak to je zlé. A proč jste se neobrátili na konzula?“

„Nebyl na to čas. Navíc jsme se dověděli, že konzulát byl před několika dny zničen.“

„To je opravdu zlé.“

„Máte pravdu. Dostali jsem se do pořádné bryndy, a nevíme, jak se z ní dostat.“

„A co ode mě chcete? Chcete, abych vám odtud pomohl?“

„To ne, ale kdybychom měli pilník nebo pilku, dostali bychom se ven sami.“

„Já s sebou žádné pilníky nenesím.“

„Hm. A není náhodou pravda to, z čeho jste podezírání?“

„V žádném případě. Jsme v tom zcela nevinně,“ odpovídal horlivě Biggles. „Je to omyl. Muselo dojít k nějakému nedorozumění, ale lidé, kteří nás zatkli, to nechtějí pochopit. Nejhorší přitom je, že se s nimi nemůžeme domluvit, protože neumíme španělsky. Vypadá to, že bychom tu mohli takhle sedět až do konce války.“

Legionář se pozorně rozhlédl na všechny strany.

„Já s sebou ale žádné pilníky nenosím,“ řekl polohlasně.

„To je mi jasné, ale snad byste nám mohl nějaký pilník opatřit, samozřejmě budete-li chtít.“

„Možná.“

Voják chvilu uvažoval. Letci zatím tajili dech, protože si uvědomovali, že jejich budoucí osud závisí na jeho rozhodnutí.

„Dobrá,“ ozval se opět. „Uvidím, co pro vás budu moci udělat. Ale potom – neznáme se a nikdy jsme se neviděli!“

„Ať se stane cokoli, vy o ničem nevíte!“ zapřísahal se Biggles.

„Možná se vrátím,“ hlesl legionář, znovu se pečlivě rozhlédl a rychle zmizel.

„To jsme ale měli z pekla štěstí!“ zašeptal vzrušeně Ginger. „Já...“

Než stačil dokončit větu, v zámku zarachotil klíč a dovnitř vešel jeden ze strážců s podnosem v ruce.

„Děkujeme,“ vykřikl radostně Biggles. „*Gracias, señor, gracias.*“ Při pohledu na bochník chleba, kus sýra a džbán kávy se všem třem začaly sbíhat sliny.

Strážce položil podnos na postel a odešel.

Biggles okamžitě rozlomil chleba na tři díly.

„Situace se zlepšuje,“ pochvaloval si.

„Jestliže ten Američan...“ začal Ginger, ale Biggles ho hned přerušil.

„Jenom ne tak rychle s tím Američanem!“ řekl klidně. „Nebyl bych si tím tak jistý.“

„Co tím myslíš?“

„Mluví sice jako Američan, ale vsadil bych se, že to Američan není,“ odpověděl důrazně Biggles. „To jste si nevšimli, jak šiřlavě vyslovoval samohlásky? Asi nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že je to buď Španěl žijící nějakou dobu ve Spojených státech, nebo Jihoameričan z Argentiny.“

„Na tom konečně nezáleží. Hlavní je, aby nám přinesl pilník.“

„To je sice pravda, ale já bych se být vámi na něj moc netěšil. Mně se ten chlapík nelíbil a nesmírně by mě překvapilo, kdyby se tu ještě objevil. Pokud k tomu dojde, v duchu ho odprosím za to, že jsem ho podezíral neprávem.“

Jen to dořekl, ozvalo se klepání na okénko.

„Jste tu ještě?“ zeptal se muž, o němž právě byla řeč.

„Jistě. Jsme tady!“ vykřikl Biggles a přiskočil k okénku.

„Tak, hoši. Tady to máte,“ ohlašoval zvenku.

Biggles od něho dostal sice malý, ale jinak dobrý pilník. Než stačil vojákovi poděkovat, byl už pryč.

„Ten si ale pospíšil!“ žasl Ginger.

„Všechno odvolávám. Všechno, co jsem před chvílí řekl,“ prohlásil slavnostně Biggles. „Každý se může někdy zmýlit. Tak. Vy dva se najezte a já se zatím pustím do prostřední mříže! Až budete hotovi, vystřídáte mě. Nesmíme ztrácet čas. Za hodinu bude světlo.“

Ovinul kolem mříže košili, aby nebylo slyšet pilování, a pustil se do práce.

Než se Algy najedl a přišel ho vystřídat, měl už pořádný kus mříže přepilovaný. Gingerovi poručil postavit se ke dveřím a poslouchat s uchem na veřejích, sám se pak vrhl na zbytky jídla.

Strážce se zanedlouho vrátil pro podnos. Ginger včas zaslechl blížící se kroky, takže se stačili všichni tři natáhnout na postele a tvářit se, jako by právě usnuli.

Jakmile v chodbě dozněly poslední zvuky okovaných bot, rychle z postelí vyskočili a dali se opět do pilování.

Po necelé hodině intenzivní práce mříže spojovala pouze několikamilimetrová vrstva železa. Trvalo jim jen pár okamžiků, než přepilovanou mříž ohnuli tak, aby vznikl dostatečně veliký otvor, jímž by mohli pohodlně prolézt.

Biggles se podíval na oblohu a viděl, že už šedne.

„Je na čase,“ řekl. „Musíme zmizet, dokud na dvoře nikdo není. Jakmile se rozední, budou tady proudit davy legionářů.“

Hbitě se protáhli okénkem na dvůr a obezřetně se kolem sebe rozhlíželi.

„Tamhle to vypadá jako hlavní vchod,“ zašeptal Biggles. „Je docela možné, že tu ani žádný další nebude. Pojdme se tam podívat.“

„Vrata to jsou, to je pravda,“ zabručel Ginger. „Ale nejspíš budou zamčená.“

„Abych se ti přiznal, i já se toho obávám,“ připojil se Biggles, „ale protože jiný východ nevidím, musíme to zkusit. Jedno je jisté, pokud se odtud chceme dostat, nesmíme otálet. Zjistí-li stráž, že naše cela je prázdná, máme do pěti minut na krku celé vojsko.“

Náhle Biggles upozoroval, že v jednom z koutů ve dvoře je čím dál více vojáků. Podle uniforem to byli sami legionáři. Zřejmě se začali shromažďovat k rannímu nástupu.

„Vypadá to, že tu jsou v jednom areálu vězení i kasárna.“

Rázem umlkl, protože se z šera vynořily postavy dvou důstojníků. Vyhnout se jim nemohli, neboť je důstojníci už zahlédli a zvědavě si je prohlíželi.

Biggles nezaváhal ani na vteřinu.

Vykročil jim rázně vstříc a nečekal, až na něj oni promluví.

„Promiňte pánové, nemluví někdo z vás náhodou anglicky?“

„*Francois?*“ odpověděl jeden z nich krátce a řízně.

„Prosím,“ řekl Biggles francouzsky. „Mohl byste mi laskavě s něčím poradit? Jsme dobrovolníci a chceme vstoupit do legie. Nevíme, kde je velitelství a sklad, kde bychom mohli dostat uniformy.“

„Sklad je tamhle,“ ukázal důstojník na jednu z budov, jež stála jen pár metrů od nich, kývl na pozdrav a pokračoval v chůzi.

„*Merci, mon capitaine,*“ poděkoval Biggles a vykročil směrem, kam mu důstojník ukázal. „Tady v Barceloně je asi tolik cizinců jako Španělů,“ podotkl, ohlížeje se přes rameno, jestli je někdo nesleduje. „Snad to nebude tak těžké, opatřit si uniformy. Podaří-li se nám to, pak budeme z nejhoršího venku. Jsme na místě. Vy teď mlčte, nechte mluvit mne!“

Správcem skladů, jež mohutně zapáchaly česnekem, byl Španěl v hodnosti seržanta.

„Přihlásili jsme se do legie,“ spustil Biggles. „Mluvíte anglicky?“

„Mluvím anglicky stejně dobře jako španělsky,“ odpověděl hrdě poddůstojník. „A kromě toho také ještě italsky a francouzsky. Proto jsem tady jako seržant mezinárodní brigády. Ano, to jsem já – Pedro!“

„Však jsem už také o vás slyšel,“ řekl Biggles vážně, stěží přitom potlačuje smích. „Každý mi říkal: jděte za Pedrem, ten vám jistě dá nějaké uniformy!“

„Ano, já skutečně obléknu každého,“ přikývl polichocený Španěl. „A vám dám to nejlepší, co tu najdu.“

„To je skvělé,“ zaradoval se Biggles. „Jak vidíte, potřebovali bychom kompletní uniformy.“

Seržant se na něho zamyšleně podíval.

„Než se do toho dáme, musím si dojít pro kávu. Přijďte sem za chvíli a já vám vyhledám nějaké slušné stejnokroje! Zatím na shledanou!“

Biggles sáhl s nezbytnou nonšalancí do kapsy, vytáhl stopesetovou bankovku a promnul ji v prstech.

„Máme sem daleko a nemáme času nazbyt. Čeká na nás kapitán,“ prohlásil.

Seržant pokrčil bezradně rameny.

„Tak tedy dobře,“ odpověděl a vzal si s omluvným výrazem ve tváři od Bigglese bankovku. „Najděte si tu tedy něco sami! Já si zatím dojdou pro kávu. Než se vrátím, budete doufám hotovi. A kdyby sem někdo přišel, řekněte mu, že si šel Pedro pro kávu! All right? Adios!“

„Adios!“ opětoval Biggles.

Sotva se za Španělem zavřely dveře, Biggles je všechny vyzval: „A teď si pospěšme! Jakmile rychle nezmizíme, už se odtud nedostaneme.“

Každý si v kupě stejnokrojů pro sebe něco našel. Kromě uniformy si vyměnili sandály za pořádné vojenské boty a nakonec si připnuli opasky.

Biggles si je ze všech stran prohlédl a prohlásil: „Vypadáte docela k světu. Můžeme jít!“

Zamířili k hlavnímu vchodu, kolem něhož přecházela skupinka vojáků majících právě službu. Několik se jich opíralo o zeď, a někteří dokonce odložili i pušky. Tři legionářských nováčků si ani nepovšimli. Před bránou bylo už tolik vojáků, že se angličtí letci mezi nimi úplně ztratili.

„Panenko Maria, ono se to povedlo!“ zašeptal užaslý Ginger.

„Jdi a mlč!“ houkl na něj Biggles.

Zvolnili krok až za nejbližším rohem.

„A co teď?“ zeptal se Algy.

„Nejdřív se musíme vypravit pro ten papír.“

„Hm. Ale jak to místo najdeme?“

„Já si pamatuji jméno toho hotelu. Všiml jsem si nápisu, když jsme vcházeli dovnitř. Je to hotel *Valencia*. Nejlepší by bylo sehnat taxi, tím bychom se tam nejsnáze dostali,“ řekl Biggles.

Rozhlížel se, ale na dohled žádné auto nebylo vidět.

Nějakou dobu bloudili ulicemi a pátrali po nějakém dopravním prostředku, ale marně. Biggles usoudil, že všechna nájemná auta byla zabavena pro vojenské účely. Když se vzdali veškeré naděje, že by mohli sehnat taxi, objevili za rohem jedné ulice starodávný kočár tažený vyhublým koníkem.

Biggles zdvihl ruku a vozka zastavil.

„Hotel Valencia!“

Vozka přikývl na znamení, že ví, kde hotel je.

Cesta byla velmi nepříjemná. Kočár se nakláněl na všechny strany, skřípal a vrzal a všichni tři měli pocit, že se každou chvíli musí rozsypat.

Ginger hartusil, když vozka začal ubohého koníka nemilosrdně řezat bičem, ale Biggles ho umlčel.

„Bud' zticha!“ zasyčel na něho. „Nevšímej si toho. Bití koní je ve Španělsku docela běžný jev.“

Konečně se dokodrcali do ulice, v níž podle jejích mínění měl hotel Valencia stát. Biggles dal zastavit.

„Přijdeme-li pěšky, nebudeme tak nápadní,“ řekl, když zaplatil.
„Vypadá to, že na nás nikdo nečeká. Snad se nám podaří ten papír najít.“

A měl pravdu.

Na cestě ke smetišti nikoho nepotkali.

„Bylo by zbytečné, abychom tam šli všichni tři,“ prohlásil. „Ty, Gingere, zůstaň tady a dávej pozor! Kdybys někoho zahlédl, zahvízdej!“

„Už tu kouli vidím,“ řekl po chvíli Algymu. „Spadl mi kámen ze srdce. Báł, jsem se, že už tady nebude.“

Sehnul se a zdvihl papírový míček. Právě se ho chystal rozbalit, když ho zarazilo varovné hvízdnutí. Ohlédl se a vztekle zaklel.

Byli s Algym ze všech stran obklíčeni uniformovanými členy civilní gardy.

V okamžiku zbledl jako stěna.

„Čert aby vzal proklatého hrbáče!“ vztekal se Biggles. „Nastražil na nás past a my jsme mu přímo do ní vlezli.“

Pomalu se k nim blížili vojáci s namířenými puškami.

Bigglesovi bleskl hlavou nápad.

„Gingere!“ zařval. „Gingere, chytej!“ a hodil do výšky papírovou kouli.

Ginger se snažil odhadnout vzdálenost: o krok postoupil a předklonil se jako hráč kriketu čekající na míč.

Koule proletěla nad hlavami překvapených vojáků a skončila v Gingerových rukách. Jako z dálky k němu dolehl křik, rány a svištění kulek. Pak už jen zaslechl Bigglesovo radostné „Výborně!“ a vběhl do úzké uličky.

Běžel jako zloděj, jemuž je v patách policie.

Pomalů se blížili vojáci s namířenými puškami.

KAPITOLA OSMÁ

GINGER ZŮSTÁVÁ SÁM

Ginger utíkal, jako by mu šlo o život. Sled posledních událostí ho poněkud zaskočil. Zůstal sám a veškerá odpovědnost za dopis nyní ležela na něm. Řítil se zcela bezhlavě ulicemi, papírovou kouli křečovitě svíral v ruce. Trvalo mu dlouho, než si to uvědomil. Už se chystal, že si dopis uloží do kapsy, ale stačil okamžik nepozornosti a koule mu vypadla z prstů na chodník. Okamžitě se rozpadla na několik kusů. Rychle zvedl drahocenný dopis a zastrčil ho do kabátu. S úlevou zjistil, že všude kolem je ticho. Již se odnikud neozýval křik ani dupot těžkých bot. Jen někde v dálce bylo slyšet krátké výkřiky, ale těch nebylo třeba si všímat. Ginger mohl zvolnit krok.

V duchu se radoval, jak snadno se mu podařilo uprchnout.

Náhle se v bezprostřední blízkosti ozval dupot. Nervózně se ohlédl a strnul.

Rychle se k němu blížili dva vojáci. Když se otočil, vykřikli na něj.

To ho tak vyděsilo, že se dal znovu na útěk.

Sotva popadaje dechu, zahrnul za nejbližší roh. Tam málem narazil na skupinu asi dvanácti vojáků běžících pomaleji stejným směrem jako on. Vůbec ho v tom zmatku nenapadlo, že mu od nich

nehrozí žádné nebezpečí. V tu chvíli by ho nejspíš vyděsil pohled na jakoukoli uniformu. Zastavil se a nerozhodně se kolem sebe rozhlížel. Přitom hledal, kudy by se dalo uniknout. Na rohu se nyní objevili další dva vojáci.

Rozrušený Ginger se chystal zničit dopis jen proto, aby se nedostal Goudinimu do rukou. Již po něm sahal do kapsy, když spatřil, že vojáci běžící před ním zmizeli za rohem. Konečně pochopil, že se s klidem může vydat za nimi.

Za rohem na Gingera čekalo nové překvapení. Bylo tam rozlehlé náměstí plné vojáků a motorek.

Jakmile se vmísil do zástupu shromážděných vojáků, přestal být ostražitý. Vypadalo to, že se o něj nikdo nezajímá. Vtom mu dopadla zezadu na rameno čísi těžká ruka. Stál za ním neznámý voják a něco mu vykládal cizím jazykem, jemuž Ginger nerozuměl.

„Co... co...?“ zakoktal.

V tu samou chvíli kolem nich procházel jiný voják, drobný chlapík s opáleným, vyhublým obličejem. Obrátil se na ně s otázkou: „Haló, mládenci, není tu někdo z naší brigády?“

Ginger nepřestával žasnout a tak trochu měl pocit, že se snad zbláznil. Pomalu si začal uvědomovat, že jeho obavy byly bezdůvodné. Vždyť ti vojáci vůbec nevědí, kdo on je.

„Vy jste Angličan?“ zeptal se a hned mu bylo jasné, jak hloupou otázku položil.

„Ne, já jsem čínský král,“ ušklíbl se voják, zamrkal a potom se hlasitě zasmál svému vtipu. „Jsem Fred Summers z Plaistowa – a ty?“

Ginger se trochu usmál. Cítil, jak v něm povoluje napětí a zároveň se ho zmocňuje slabost a únava.

„Jmenuji se Ginger Hebblethwaite, a jsem z Yorkshiru,“ odpověděl. „Co se tu vlastně děje?“

„Co se tu děje? No ne, to je báječné! Ty jsi neslyšel, že byl vyhlášen poplach? Makaróni prorazili naše linie, a proto musíme všichni na frontu.“

„Těmi makaróny myslíš Italy patřící k armádě generála Franca?“

„A koho jiného bych tím mohl myslet? Pojd'!“

Ginger se začal obávat, že spadl z bláta do louže.

„Já... já zůstanu raději zde,“ prohlásil nepříteli rozhodně.

„Dobře, dobře, kamaráde. Drž se mě a já tě se vším seznámím,“ nabídl se voják.

„A s čím mě seznámíš?“ zeptal se Ginger, ačkoli tušil, co mu odpoví.

„Ukážu ti zákopy. Pojd'!“

„Ale... Tys mi asi nerozuměl. Já půjdu raději tamhle.“

Ginger chtěl někam zmizet, protože se mu vůbec nechtělo jít bojovat. Vždyť o té válce celkem nic nevěděl.

Avšak jeden prošedivělý seržant s navoskovaným knírem je chytil oba za rameno a strčil mezi čekající vojáky.

„To je Froggy,“ zašeptal Summers. „Je to chlap jako břitva. Než přišel sem, sloužil ve francouzské cizinecké legii v Africe. Podle toho, jak se chová, docela bych tomu věřil. Dej si pozor, ať se s ním nedostaneš do nějakého sporu!“

Ginger ho postupně přestával vnímat.

Jako ve snu si vzal pušku, jež mu byla vložena do ruky, a několik balíčků nábojů, které vrazil do nábojnice na opasku.

Stále přitom pomýšlel na útěk.

Dokonce se o něj dvakrát pokusil, ale pokaždé bezúspěšně, protože Froggy okamžitě prokoukl jeho úmysly a zavolal ho zpět. Ginger dostal strach a o, další útěk se už raději nepokoušel.

Stal se členem brigády, i když proti své vůli, a nezbyvalo mu nic jiného, než se podřídít vojenské disciplíně. Nasedl se svým novým přítelem na jeden z nákladních automobilů. V následujících chvílích Ginger nevycházel z údivu. Ze všech stran se ozývaly cizí a neznámé jazyky, vzduch čpěl česnekem. „Nic se neboj. Tady se ti nepovede špatně,“ utěšoval ho Summers, když si všiml, jak se Ginger tváří. „Jen žádný strach, já na tebe dám pozor!“

„Děkuji,“ zabručel Ginger a dopadl ztěžka na lavici, zcela vyčerpaný posledními událostmi.

V hlavě se mu rojily stále stejné myšlenky: „Jedu na frontu, v kapse mám důležitý dopis, jsou Biggles a Algy živí nebo mrtví?“

Čím víc o všech těchto věcech uvažoval, tím víc propadal pocitu bezmoci a beznaděje.

Z pochmurných myšlenek, jež se ho nyní zcela zmocnily, ho vytrhlo škubnutí vozu. Zástupy žen a děti mávaly vojákům. Chvillemi se ozývaly nesrozumitelné výkřiky. Vojáci jim na oplátku posílali vzdušné polibky. Z odjíždějících automobilů se linul řízný vojenský zpěv, ale Ginger se ho neúčastnil. Místo toho si jen zamračeně prohlížel neznámé obličeje sedících vojáků.

„Jeden by si mohl myslet, že snad jedeme někam na hostinu,“ uvažoval trpce.

Vozy se nyní rychle vzdalovaly po prašné silnici proplétající se mezi olivovými háji a vinicemi. Z domů, které mýjely, vybíhaly ženy a také je zdravily.

Ginger se stále ještě nevzdal myšlenky na útěk. Plánoval si, že uprchne při nejbližší příležitosti, která se mu naskytne. Pečlivě sledoval krajinu, kterou právě projížděli, aby si ji zapamatoval. Nic rozumnějšího nemohl udělat.

Nevěděl, proč se ve Španělsku válčí. Ani se o to nikdy nezajímal. Měl sice mlhavou představu, že se jedná o občanskou válku, již se účastní dvě různé strany, ale protože neznal pravou příčinu sporu, nesympatizoval s žádnou z nich.

Příčilo se mu, že by se měl nyní přidat k jedné z válčících stran. Byl totiž na smrt unavený.

Od chvíle, kdy na jejich loď dopadly první bomby, došlo k tolika novým událostem! Zdálo se mu, jakoby uplynula celá věčnost. Náhle se mu zastesklo po spánku v pořádné posteli, tak se alespoň schoulil na dno vozu. Nějaký dobrák mu vsunul pod hlavu složenou pokrývku. Kdo jiný to mohl být než Summers? Ginger se na něj na oplátku vděčně usmál, ale voják jen odmítavě mávl rukou.

Cesty, po nichž jeli, vroubily zelené olivy, černé cypřiše podobající se dlouhým tužkám a pestré vinice, nad nimiž se klenula azurově modrá obloha bez jediného mráčku. Bylo úmorné horko. Kodrcání vozu v tichém, nehybném bezvětrí ukolébalo Gingera k dlouhému, tvrdému spánku.

Když se probudil, vůz už stál.

V první chvíli se vůbec nemohl rozpomenout, kde je a co se stalo, ale pak se vzpamatoval a mozek mu opět začal pracovat. Vyděšeně se kolem sebe rozhlédl. Podle našedlého odstínu jinak modré oblohy poznal, že je pozdní odpoledne. Udivovalo ho, jak je možné, že tak dlouho spal. Znenadání pocítil mezi žebry ústí hlavně pušky. Stál nad ním seržant „Froggy“, žabák, a rozčileně mu něco vykládal. Ginger vstal a teprve teď uviděl, že vojáci už slezli z korb nákladňáků. Nedaleko již nastupovali do řad. Rychle si sebral svoji pušku a postavil se mezi ostatní.

Fred Summers ho zahlédl a běžel k němu.

„Právě jsem chtěl pro tebe jít,“ vyrazil ze sebe udýchaně. „Dřív jsem nemohl, musel jsem pomáhat při skládání munice. Už jsme na místě. Jak se ti to tady líbí? Je to rozdíl proti tomu kraji, jímž jsme projížděli dopoledne, co?“

„To je opravdu ohromný rozdíl,“ souhlasil Ginger a podíval se užasle na krajinu, která je obklopovala.

Namísto rozsáhlých, veselých vinic zde čněly k jasné obloze vysoké a pusté hory. Nebyl ještě hotov s prohlídkou a už se někde nablízku ozval zlověstný štěkot kulometu.

„Co se děje?“ zeptal se udiveně.

„Copak jsi ještě nikdy neslyšel kulomet?“ nechtěl ani věřit Summers.

„Slyšel,“ odpověděl Ginger. „Já vím, to byla hloupá otázka. Chtěl jsem se zeptat, kdo střílí.“

„Pravděpodobně naši.“

„Ale...“

„Zákopy jsou hned za prvním vrškem,“ vysvětloval Summers. „Teď je tu celkem ticho. To vždycky nebývá, někdy je tu tak horko, že by tě z toho mohla rozbolet hlava. Dole protéká mohutná řeka Ebro. O ni se vlastně bojuje. Franco se přes ni chce dostat za každou cenu.“

„Hm, to vidím,“ zabrumlal neurčitě Ginger.

Zatím měl o všem jen velmi neurčité a mlhavé představy. Jasně mu bylo jen to, že se octl na frontě a pokud dojde k nějaké bitvě, bude se jí muset zúčastnit. Pokoušet se o útěk ze zákopů nemělo

smysl, protože by byl při nezdařeném pokusu jistě zastřelen. Přesto se nechtěl vzdát a rozhodl se, že při nejbližší příležitosti uprchne zpět do Barcelony.

Kdyby zde byli Biggles a Algy, všechno by bylo jiné a nejspíš i zajímavé. Bohužel nevěděl nic o jejich osudu, a to ho tak skličovalo, že přestal jevit o cokoli zájem.

„Snad se odtud nějak dostanu,“ utěšoval se.

Z pochmurných myšlenek ho vyrušily povely poddůstojníků, rozběhnuvších se k jednotlivým oddílům. Vojáci se řadili do pochodového útvaru. Nakonec zazněl řízný povel a pluk vyrazil po zaprášené silnici do hor. Krajinou se nesl zpěv.

Ginger ale nezpíval. Nerozuměl jazyku, jímž vojáci zpívali. Slyšel jen ráznou vojenskou písničku, jež v něm vyvolala vzpomínky na všechno, co v posledních dvou dnech prožil. Jednou se při těch vzpomínkách dokonce usmál. Znovu si představoval, jak mu Biggles přes hlavy gardistů hází papírovou kouli s drahocenným dokumentem.

Po chvíli spatřil na obloze malou skvrnku. Poznal, že se k nim blíží letadlo.

„Bručí jako varhany,“ zamumlal vedle Gingera Summers, pohodiv přitom hlavou vzhůru.

„To je asi stroj z Francovy armády, že ano?“ zeptal se Ginger, jenž doposud nerozeznal, o jaký typ letadla se jedná.

„Je to Fiat. Už jsem jich viděl spousty. Myslím, že i tobě se poštěstí vidět jich pěknou řádku. Hned poznáme, má-li chuť shodit nám něco na hlavu.“

Vtom už jim nad hlavami zasvištěly první bomby. Dopadly asi dvě stě metrů za pochodujícími oddíly.

„Co jsem ti říkal? Už je to tady!“ zabručel Summers.

„Podívej se na ta ucha! Zezelenali jako brčál!“

Ginger se kolem sebe rozhlédl a okamžitě pochopil, co tím Summers mínil. Ucha jsou vojáci, kteří poprvé přicházejí na frontu.

Ostatně ani Ginger se tomu nevyhnul. Sice nezezelenal, ale pocítil nepříjemné šimrání v žaludku.

Za oddíly dopadla další bomba. Ginger jistě nebyl jediný, kdo sebou škulbl, když nad hlavou uslyšel zvuk padající bomby –

„To je šrapnel,“ konstatoval lakonicky Summers. „A za ním další.“

Letadlo se vzneslo do výše a zakroužilo nad nimi.

„Až si nás důkladně obhlédne, budeme ho znovu mít na krku,“ zlobil se Summers.

„Máš pravdu,“ odvětil Ginger, jenž se necítil právě nejlépe.

Než mohl Summers cokoli dalšího poznamenat, ozval se nový povel. Vojáci utvořili jeden zástup, a vešli do úzkého průsmyku. Procházeli kolem raněných, které ošetřoval lékař se svými pomocníky. Pohled na raněné, jejich sténání a křik Gingerovi na odvaze nepřidaly. Otočil hlavu a raději se díval na opačnou stranu.

„To je jen začátek. Uvidíš ještě horší věci, kamaráde,“ ušklíbl se Summers. „Možná budeš zanedlouho také mezi nimi.“

Ginger tou vyhlídkou nebyl nijak nadšen. Vpředu již první vojáci vcházeli do hlubokého zákopu. Když se zadíval do krajiny, na niž byl z tohoto místa nádherný pohled, uviděl mohutnou řeku.

„To je spojovací zákop,“ ohlašoval Summers. „Vypadá to, jako bychom šli přímo na frontu.“

Jeho domněnka se brzy potvrdila. Rány z pušek se ozývaly čím dál blíž. Oddíl vešel do úzkého zákopu, jenž svíral se spojovacím zákopem pravý úhel. O stěnu zákopu se opírali vyzáblí a nemytí muži, kteří mezi pytlí písku a balvany pálili z pušek. Někteří z nich si přicházejících vojáků ani nevšimli, druzí se jen ušklíbli a vítali je přezíravě obhroublými žerty a vtipy.

„Tak už jsme na místě,“ ozval se Summers. Řekl to s takovým klidem, jako by ohlašoval, že vlak dojel na hlavní nádraží v Londýně.

Pro Gingera zůstávalo záhadou, co toho člověka mohlo přimět, aby opustil klid a bezpečí domova. Proč šel do války, jejíž výsledek se bezprostředně netýkal jeho života? Za co šel položit svůj život? A podobných jako on tu byla většina. Oddíl se zastavil. Vojáci si začali uvolňovat šaty a rozepínat límce. Ginger si opřel pušku a přistoupil ke střelně. Chtěl si prohlédnout, co je před zákopem. Na okamžik

zahlédl terén, jenž se zde prudce svažoval. Nad hlavou mu cosi proletělo a zarylo se to do zadní stěny zákopu.

„Ty se chceš dát hned zabít?“ zeptal se ironicky Summers, mhouře přitom oči.

Ginger se na něho vyděšeně podíval.

„Bože! Já jsem si vůbec neuvědomil...“ zakoktal, ale Summers ho hned přerušil.

„Budeš-li takhle vystrkovat hlavu ze zákopu, nezbyde ti mnoho času na uvědomování,“ vykřikl příkře. „Drž kokos dole jako já, dokud nedostaneš jiný rozkaz!“

Ginger ustoupil na stranu. Kolem právě procházeli dva vojáci nesoucí nosítka. Ležel na nich muž středního věku s prostřelenou hlavou.

Ginger zbledl. Potom se obrátil k Summersovi.

„To je strašné,“ povzdechl si.

„Cože? Tohle?“ usmál se Summers. „To přece nic není. Jen počkej, kamaráde! A teď pojď – najdeme si nějaký byteček a nastěhujeme se do něj!“

Ginger ho následoval.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ŠŤASTNÁ NÁHODA

Ginger nyní poznával na vlastní kůži, jak vypadá zákopová válka. Ani v zápalu boje nepřestával myslet na Bigglese a Algyho. Měl stále u sebe ten dopis, ale naděje na jeho doručení se zvolna rozplývala.

Samozřejmě byly chvíle, kdy zapomínal na všechno. Tehdy mu zůstávala jediná starost – uhájit holý život. Dvakrát podnikl nepřítel útok na jejich linie. Bylo to hotové peklo a teprve po dlouhé střelbě se jim podařilo nepřítele odrazit. Po takové bitvě nebyla ani jedna strana ušetřena těžkých ztrát.

V těchto okamžicích Ginger pálil stejně zuřivě jako všichni ostatní kolem něj. Nic jiného mu ani nezbývalo, chtěl-li žít. Kdyby se choval jinak, pomohl by nepříteli zvítězit. Potom by už sotva mohl splnit své poslání – doručit dopis. Postavil se proto ke střílně a pálil na útočící řady s takovou vervou, že ho Summers, jenž stál vedle něj, obdivoval.

Každému útoku předcházela nepřátelská dělostřelba, podporovaná bombardujícími letadly. Proti útočícím letounům byly oddíly v zákopech zcela bezbranné a bezmocné. Ginger se pokoušel na některé z nich vystřelit, ale žádný se mu nepodařilo zasáhnout.

Tehdy zahořel nenávistí k pilotům, kteří podle něj rozsévají jenom smrt, aniž se sami vystavovali nějakému riziku.

Armáda, k níž patřil Ginger, měla také letadla, ale ve srovnání s nepřítelem technicky mnohem méně dokonalá. Proto většinu vzdušných soubojů prohrávala.

Když pozoroval letadla kroužící nad zákopy, nejednou zatoužil sám se do některého z nich posadit. Měl pocit, že by se mu tak otevřela cesta ke svobodě.

Několikrát se ve vzduchu objevilo silné bojové letadlo, natřené namodro, jež nemohlo ujít Gingerově pozornosti. Jednou se dokonce dal do vítězoslavného pokřiku. Tehdy se pilotovi zmíněného letadla podařilo sestřelit nepřátelský Fiat. Shořel nedaleko řeky. Druhý den ráno, zanedlouho po východu slunce, právě když zesílila střelba z protivníkových pozic, opět se vznesl do vzduchu modrý letoun. Z nevelké výšky ostřeloval kulometem řady útočníků s takovým úspěchem, že nebylo pochyb o tom, kdo vlastně rozhodl výsledek celé bitvy.

Gingerův zájem ještě vzrostl, když se od Summerse dozvěděl, že pilotem Modrého ďábla – nikdo mu v zákopech ani jinak neřekl – je Jock McLannock, jakýsi divoký Ir, jenž je zámožný a vlast opustil proto, aby bojoval podle svého přesvědčení za svobodu a spravedlnost. To byly ideály, za něž už od dávných dob milióny lidí položily životy – a často zbytečně.

Útok byl odražen a Modrý ďábel se vrátil na vzdálené letiště. Život v zákopech se opět vrátil do normálních kolejí a Ginger měl zase kdy na melancholické úvahy o svém postavení.

Nebylo možné se tomu divit. Vždyť kolem něj stále umírali další a další lidé. Měl pocit, že to je jen otázka času, kdy se i do něj zavrtá nějaká kulka. Nebál se ani tak smrti, ale spíš toho, že zemře daleko od svých přátel, kteří se o jeho smrti s největší pravděpodobností nedozvědí. Navíc tu stále byl dopis, na který jistě někdo netrpělivě čeká.

Naděje se však Ginger nevzdával. Znovu a znovu přemýšlel, jak by se mohl dostat ze zákopů a shledat se s Bigglesem a Algym, nebo alespoň zjistit, co se s nimi stalo. Od útěku ho zrazovala přítomnost polních četníků, kteří pátrali po zbězích, a jakmile získali sebemenší

podezření, bez výstrahy okamžitě začali pálit. Ginger spoléhal na to, že budou časem odveleni do zálohy a vrátí se do Barcelony, kde měli posádku. Když na to pomyslel, hned se mu zlepšila nálada.

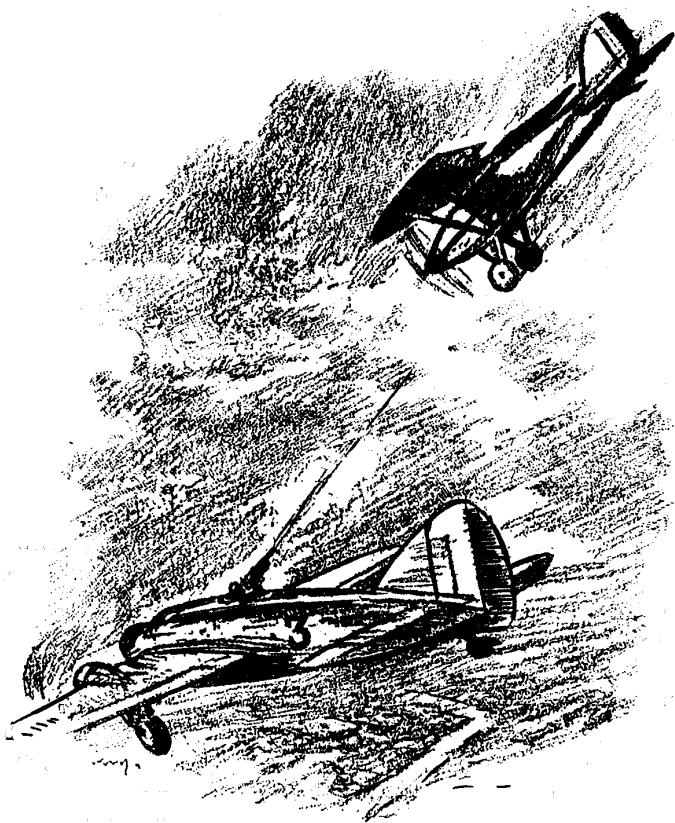
Často se obíral myšlenkou: požádat o přeložení k letectvu. Rád by byl přednesl svoje přání buď francouzskému seržantu nebo španělskému velícímu důstojníku, ale brzy zjistil, že ani jeden z nich nerozumí anglicky. Protože ani Ginger neovládal jiný jazyk kromě angličtiny, stala se jeho neschopnost dorozumět se nepřekonatelnou překážkou. Mimo to nechtěl, aby jeho návrh vzbudil dojem, že se chce vyhnout frontě. Kdyby někdo začal pátrat po tom, jak se Ginger do brigády dostal, mohl by se o celé věci dozvědět Goudini. A to si Ginger v žádném případě nepřál. Rozhodl se, že raději na sebe nebude upozorňovat. Proto nic nepodnikal a čekal na vhodnou příležitost. Pevně doufal, že se mu jednoho dne naskytne.

Jednoho pozdního odpoledne seděl Ginger v zákopech na bedně s náboji a čistil pušku. Z práce ho vytrhl zvuk blížícího se letadla. Po obloze se pohyboval nepřátelský dvoumístný stroj. Nejspíš byl na výzvědném letu, neboť každou chvíli měnil kurz. Podle toho, jak sebejistě si pilot počínal, nejspíš byl přesvědčen, že je ve vzduchu sám. Netušil, že se na něj řítí téměř kolmo útočící jednoplošník.

Ginger poznal i bez Summersova upozornění, že jde o Modrého d'ábla.

Ginger vyskočil, aby mohl lépe sledovat souboj, k němuž muselo dojít. Cítil, jak se vzrušením celý chvěje. Ostatní vojáci také zvědavě povstali. Není divu, že Ginger jako letec přímo hořel zvědavostí.

Pilot dvousedadlového letounu i jeho střelec se ve vzduchu chovali bezstarostně – to bylo Gingerovi zřejmé na první pohled. Letadlo plulo zvolna a jakoby ospale nad liniemi. Teprve když se dostalo do palby protiletadlových baterií, obrátilo se a rychle se vracelo k vlastním pozicím.

...stočil kulomet a vypálil celý pás nábojů na modrého pronásledovatele.

Ale pilotovi jednoplošníku se nelíbily jeho zaječí úmysly. Trhl pákou, zakroužil, spustil kulomet a vrhl se střemhlav na svého protivníka.

Letadlo sebou konkluzivně škublo, což dokazovalo, že pilot byl zasažen. Stroj se však nezřítíl, nýbrž zvolna se snášel dolů k vlastním pozicím.

Střelci zasaženého letadla to nijak neubralo na odvaze, neboť natočil svůj kulomet na Modrého d'ábla a snažil se na něj zamířit.

Nebylo to vůbec snadné, protože Modrý ďábel na něj páčil každou chvíli z jiného místa, takže byl příliš pohyblivým a nesnadno zasažitelným cílem.

Pronásledovaný se dostal do zlé situace. Jeho let se stával trhavým, a bylo jen otázkou času, kdy se dostane do vývrtky, z níž se už nelze zachránit. Pilot Modrého ďábla by v tomto okamžiku mohl být spokojený a zanechat pronásledování, avšak jeho pilot se zachoval, jako by ztratil rozum a rozvahu. Vzletěl jako blesk nad svou obětí a chystal se jí patrně zasadit coup de grace, ránu z milosti.

Podcenil však soupeřova kulometčíka. Ten pochopil protivníkovy úmysly, vyskočil, stočil kulomet a vypálil celý pás nábojů na modrého pronásledovatele. V tu chvíli byla vzdálenost mezi oběma stroji tak malá, že jen stěží mohl minout cíl.

Ze zákopu, odkud Ginger pozoroval vzdušný souboj, se ozýval vítězný pokřik.

„Dostal ho! Dostal ho!“ řval radostně Summers.

Ginger nic neříkal.

Pozoroval s napjatým výrazem ve tváři Modrého ďábla. Zůstal na obloze sám, protože druhý stroj se ihned po kulometné salvě dostal do vývrtky. Vzápětí se prudce zřítíl někam za řeku.

Ve chvíli, kdy motor Modrého ďábla přestal pracovat, se všude rozhostilo mrtvé ticho. Stalo se to, když se od nepřátelských pozic, nad nimiž se odehrál souboj, vracel k vlastním liniím. Měl namířeno k úseku obsazenému mezinárodní brigádou.

„Snad se mu nic nestalo,“ vykřikl nervózně Summers.

Ginger zavrtěl hlavou.

„Tomu se nikdy nic nestane,“ ujišťoval se Ginger. „Jen aby nenarazil do skály!“

Téměř vzápětí se ukázalo, že Gingerovy obavy byly oprávněné.

Zatímco se pilot Modrého ďábla pokoušel dostat klouzavým letem svůj stroj alespoň k první linii, ze zákopů ho stále ostřelovali frankisté.

„Podaří se mu to!“ jásal Summers a radostně se roztančil. „Jen leť, kamaráde, jen leť!“

„Přistane asi čtyřicet metrů před námi,“ prohlásil suše Ginger.

„To by bylo zlé,“ konstatoval Summers.

Ginger s obavami očekával, k čemu v příštích okamžicích dojde. Pokud se nestane nějaký zázrak a Modrý ďábel přistane tam, kde Ginger očekával, bude pak snadným terčem nepřátelské palby.

To všechno se nyní honilo v Gingerově rozbourané mysli.

Modrý ďábel se řítíl k sluncem ozářeným skalám jako padající strom. Na zlomek vteřiny zůstal viset ve vzduchu jako ryba, která právě vystrčila hlavu nad vodu. Potom narazil křídlem o zem. Okamžitě se rozletělo na kusy. Zbytek letadla dosedl s rachotem, po němž nastalo ničím nerušené ticho.

Ginger přiskočil ke střílně a viděl, že rozbitý aeroplán leží pouhých třicet metrů před ním. Natahoval krk, aby zjistil, co se stalo s pilotem, ale nic se tam nehýbalo.

„Budeš-li tu takhle stát, dostaneš brzy ránu do hlavy,“ varoval ho Summers.

„Je v troskách,“ vykřikl Ginger vzrušeně. „Zahlédl jsem hlavu.“

„No, a co z toho? Nemůžeš přece nic dělat!“

„Říkám ti, že je v těch troskách,“ rozkřikl se na Summerse znovu Ginger.

Jeho slova byla okamžitě potvrzena. Z místa, kde se nacházel vrak letadla, se ozval pilotův hlas.

Ginger pocítil nával zlosti a vzteku. Palba z nepřátelských zákopů ho rozzuřila. Divoce se rozhlédl kolem sebe a hledal nějaký vhodný nástroj. Vtom spatřil bodák na pušce. Strhl jej prudce a začal se šplhat ven ze zákopu.

„Co chceš dělat, kamaráde?“ vyhrkl polekaně Summers.

Ginger mu neodpověděl.

Přeskočil pytle s pískem a rozběhl se k vraku letadla.

Na nebezpečí, které mu hrozilo, ani nepomyslel. Za každou cenu chtěl zachránit letce a proto i kamaráda, jenž byl vystaven nebezpečí. Cítil, že jeho samozřejmou povinností je podniknout všechno na jeho záchranu. Že by sám mohl zahynout, to ho vůbec nenapadlo.

Kolem hlavy mu hvízdala jedna kulka za druhou, ale naštěstí ho žádná nezasáhla. Konečně doběhl ke stroji. Pilot byl nejen při vědomí, ale sám se snažil vyprostit z koženého řemenu, jímž byl připoután k sedadlu.

Zatvářil se velmi překvapeně, když nad sebou spatřil Gingera.

„K zemi! Vždyť vás zastřelí!“

Ginger na jeho slova nedbal a energicky uchopil řemen do ruky.

„Držte se zpříma!“ zařval.

„Ať žije Irsko!“ zvolal pilot Modrého d'ábla.

Ginger přiložil bodák k pevně utaženému řemenu. Sotva ho přeřízl, přiletěla kulka a vyrazila mu bodák z ruky. Ginger padl na zem. Když se chtěl zvednout, kdosi ho popadl za límec a odtáhl ho do nedaleké jámy, která tam zůstala po vybuchlém granátu.

Teprve tam si oba muži poprvé prohlédli jeden druhého.

„Dostal jste, o co jste si koledoval,“ zabručel Ginger. „Vždyť jste ho zasáhl jen lehce.“

Ir přimhouřil oči.

„Tak vy mě chcete učit létat, vy zákopová kryso?“ odsekl uraženě.

„Ano, ale nekřičte tolik!“ odpověděl Ginger. „Raději se pojd'me schovat do zákopů!“

Postavil se, ale pilot ho rychle strhl dolů.

„Počkejte, člověče! Vy jste asi blázen. Poslouchejte!“

Ginger nastražil uši.

Do vraku se zavrtávaly kulky a nedaleko vybuchl granát. Oba muži se pořádně skrčili a zakryli si obličej rukama, aby se uchránili před úlomky skal, které létaly všude kolem nich. „Myslím, že bychom udělali lépe, kdybychom tu zůstali do té doby, než dělostřelci přestanou řídit,“ prohlásil Ir. „Nemáte u sebe náhodou něco k pít?“

Ginger zavrtěl smutně hlavou. Potom se znovu usadil na dno jámy.

„Máte pravdu,“ souhlasil. „Počkáme tu, až se setmí. Stejně to už nebude dlouho trvat.“

Ir vytáhl z kapsy balíček cigaret, jednu si zapálil a s rozkoší vyfoukl do vzduchu obláček dýmu.

„Tak vy jste odborník?“ zeptal se.

Ginger úmyslně ignoroval ironii, která se za těmi slovy skrývala.

„Ne,“ řekl klidně. „Jen jsem pozorně sledoval celý průběh souboje. Ačkoli vím, že je snadné sedět na zemi a kritizovat to, co druhý dělá nahoře, zdálo se mi, že jste se dopustil chyby.“

„Máte pravdu, mládenče,“ přikývl Ir. „Co vlastně víte o vzdušných soubojích?“

„Něco málo vím, protože jsem se před časem několika zúčastnil.“

„Jak to? Vy jste pilot?“

„Ano, jsem.“

„A co děláte tady v zákopech?“

Po dvou dnech Ginger pocítil poprvé záblesk naděje, že by mu toto setkání mohlo pomoci, aby se odtud dostal pryč.

„Do zákopů jsem byl poslán nedopatřením,“ vysvětloval. „Chtěl bych ale létat.“

„Doufám, že mi tu nevykládáte nějaké báchorky?“ zeptal se podezíravě Ir.

„Létal jsem snad na všem – počínaje bojovým jednoplošníkem a konče několikamotorovým transportním letadlem,“ odpověděl Ginger. „Nechci se tím nijak chlubit. Jenom to konstatuji. Ostatně můžete se o tom přesvědčit sám, posadíte-li mne do letadla.“

„Nemohu tomu uvěřit. Vždyť vypadáte jako klouček.“

„To je možné, ale létám už několik let,“ protestoval Ginger, maje před očima vidinu svého cíle. „Není snad na světě země, nad kterou bych se nevznesl, a byl jsem pilotem i za války. Jen mi dejte letadlo s kulometem, a já vám předvedu, co všechno umím!“

Měl sice nesmírnou chuť zmínit se také o Bigglesovi a Algym, ale včas si uvědomil, že by to mohlo být nebezpečné.

Na to všechno bylo dost času. Později, pokud se mu podaří u McLannocka uspět, se k tomu bude moci vrátit.

„Jestliže je pravda, co říkáte, měl bych pro vás u své letky práci,“ odvětil Ir.

„O pravdivosti toho, co jsem řekl, se nejlépe přesvědčíte, když mi svěříte letadlo,“ navrhoval Ginger. „Pakliže bych neuměl létat, byl bych blázen, kdybych si do letadla vůbec sedal. Čekala by mě jistá smrt – nebo se na to díváte jinak?“

„Ano, v tom máte jistě pravdu,“ souhlasil McLannock. „Jak jste se ale dostal do zákopů?“

„To všechno byla jen nešťastná náhoda,“ vyhrkl Ginger, „a je to dlouhá historie. Připletl jsem se k mezinárodní brigádě a octl jsem se

v zákopech dřív, než jsem si stačil vůbec uvědomit, co se děje. Ubezpečuji vás, že jsem po tom ani v nejmenším netoužil. Moje smůla spočívá v tom, že neumím ani slovo španělsky. A také jsem nechtěl, aby si snad náš seržant myslel, že se chci dostat z první linie.“

„To máte pravdu. Dostaneme-li se odtud, uvidím, co by se ve vaší záležitosti dalo udělat. Máme nedostatek strojů, ale ještě větší nedostatek pilotů.“

Ginger, plný nové naděje, pohlédl na temnou oblohu. Občas se na ní objevovaly záblesky po výstřelech z pušek. Na frontě již byl klid, to jen občas hlídkujícím vojákům povolily nervy.

McLannock vstal a vyhlédl opatrně přes okraj jámy.

„Nejste raněn?“ zeptal se Ginger.

„Jen sem tam nějaké škrábnutí. To nestojí ani za řeč,“ mávl lhostejně rukou Ir. „Vypadá to, že bychom se mohli dát na cestu, ale nejprve byste měl upozornit vaše kamarády, aby po nás nestříleli.“

„Já půjdu první,“ nabídl se Ginger. „Mám v zákopech kamaráda, ten mě pozná po hlase.“

Rychle se začal plazit směrem k pozicím.

Pár metrů od zákopů přiložil ruce ke rtům a zavolal: „Frede! Frede!“

Po několika vteřinách zahlédl Summerse vylézajícího ze zákopů.

„Uff! Už jsem si myslel, člověče, že je po tobě,“ mlel chraptivě Summers.

„Nic se mi nestalo,“ upokojil ho Ginger. „Pilot je tu se mnou také. Jdi a řekni druhým, aby nestříleli.“

Summers se odebral zpět do zákopu a za chvíli na Gingera volal, že je všechno v pořádku.

Ginger se rozběhl a skočil do zákopu s McLannockem v patách.

Tam už na ně čekal zástup vojáků včetně francouzsky mluvícího seržanta a španělsky mluvícího velitele, s nímž se dal pilot do hovoru. Stále přitom ukazoval na Gingera, jemuž kamarádi zatím blahopřáli k úspěchu. Dokonce i seržant mu pochvalně poklepal na rameno.

„Provedl jsi odvážný a statečný kousek, chlapče,“ šeptal mu do ucha Summers.

„Taky si to myslím,“ přitakal mu Ginger, ačkoli ve skutečnosti myslel na něco jiného.

Vtom k němu přistoupil McLannock.

„Už jsem o vás mluvil s velícím důstojníkem,“ řekl, „a myslím, že to půjde. Já se teď vrátím na letiště a zítra ráno se pro vás vrátím. Snad to do té doby vydržíte. A ještě něco – jak se vlastně jmenujete?“

„Ginger.“

„Dobře. Zítra ráno se tedy zase uvidíme. Adios a děkuji vám za pomoc.“

Na rozloučenou si podali ruce a Ginger si radostně poskočil.

„To mám ale štěstí!“ zahlaholil po letcově odchodu.

„To není žádné štěstí, kamaráde,“ ozval se Summers sedící vedle něho. „To byla náhoda a to, že ses nebál. No, snad z toho budeš mít nějaký užitek.“

„Taky doufám,“ řekl upřímně Ginger. „Nezbylo tu někde trochu kávy? Měl bych na ni chuť.“

KAPITOLA DESÁTÁ

DALŠÍ POHROMA

Druhý den ráno se Ginger probudil se slavnostním pocitem. Připadalo mu, že se jeho situace změnila k lepšímu, ale nemohl se rozpomenout, co se vlastně stalo. Pak si náhle na všechno vzpomněl a rychle ze sebe shodil přikrývku. Hned se začal připravovat na cestu za McLannockem. Během čekání na něj neustále dotírala mučivá myšlenka, že by ho mohla zabít zbloudilá kulka dřív, než se jeho přání splní.

Nakonec nebyl zklamán. Asi po hodině netrpělivého čekání pro něj přišel štábní posel se zprávou, že za liniemi na něj čeká auto. Spěchal tak, že by byl málem zapomněl na jednu důležitou věc. Naštěstí si včas vzpomněl a vrátil se do spojovacího zákopu, kde se Summers právě myl studenou vodou a pohvizdoval si přitom.

Jakmile spatřil výraz Gingerova obličeje, okamžitě nechal myti.

„Co se děje?“ vyhrkl.

„Vypadá to, že odtud odcházím,“ odpověděl rozjařeně Ginger. „Myslím, že budu přeložen k letectvu.“

„A není to nebezpečné, hochu?“ projevil Summers zájem o věc.

„Kdepak,“ bránil se Ginger. „Jenže nemám teď čas, abych ti to všechno mohl vysvětlit. Snad se ještě někdy setkáme. Nechtěl by ses stát leteckým kulometčíkem, kdybych o tebe požádal?“

„Já? Ani nápad!“ odmítl Summers rozhodně. „Já zůstanu tam, kde jsem.“

Ginger se usmál a podal mu ruku.

„Tak dobře, kamaráde,“ řekl pohnutě. „A děkuji ti za všechno. Měi se tu dobře!“

Summers stiskl Gingerovu pravici.

„Ty se měj také dobře, příteli!“ loučil se s ním vřele. „Doufám, že tam nahoře nepřijdeš k úrazu. Adios!“

„Budu na sebe dávat pozor,“ přikývl Ginger, jenž měl najednou stažené hrdlo. Chtěl skrýt dojetí, a tak se raději obrátil a odběhl za štábním poslem. Ten ho doprovodil až za linie, kde mezi všelijakým válečným harampádím stál krásný osobní vůz.

Oslovil ho voják, jemuž téměř nic nerozuměl, vyjma pokynu, aby si nastoupil dovnitř. Když se oba usadili, automobil se rozjel po hrbolaté cestě takovou rychlostí, že se Ginger obával, přežije-li jízdu ve zdraví.

Za celou cestu nepromluvili ani jediné slovo. Trvalo jim asi hodinu, než vyjeli z hor do roviny. Brzy potom Ginger spatřil hangáry.

Řidič zastavil u nízké dřevěné boudy, před níž stálo několik různě oblečených mužů. Mezi nimi byl také Jock McLannock. Jakmile spatřil příjíždějící vůz, okamžitě se k němu rozběhl.

„Tak vy už jste tady,“ vítal vystupujícího Gingera. „Chlapci se právě chystají na hlídkovací let. Seznámím vás, až se vrátí. Už jsem jim vyprávěl o včerejší příhodě. Nejdříve vyzkoušíme, jak umíte létat. Připravili jsme pro vás jeden stroj. Až uvidím, co dovedete, podle toho zařídím další.“

„To mi naprosto vyhovuje,“ souhlasil Ginger, opravdu potěšený Jockovým návrhem.

Kráčeli spolu po hnědém, spáleném trávníku k hangárům, v nichž odpočívalo několik letadel různých druhů i různých typů. Opodál stál velký italský bombardér typu Caproni. Právě si ho s velkým zájmem prohlížela skupina mechaniků.

Ginger jim vůbec nevěnoval pozornost, protože před ním náhle vyvstal nový problém. A nebyl to problém malý! Má nebo nemá opustit Bigglese a Algyho a pokusit se o přelet hranic do Francie, odkud by se snad mohl dostat do Anglie? Cítil, že mu vzrušením vyschlo v krku.

Uvědomoval si, že toto řešení by bylo spojeno s celou řadou obtíží. Za prvé ani netušil, jakou polohu má letiště. Věděl jen, že se nachází někde v Katalánii. Za druhé, vystačil by mu benzín až za hranice Španělska? Za třetí, pokud by se rozhodl pro toto řešení, bylo by jeho první povinností předat dopis, a to by znamenalo uzavřít si definitivně cestu zpátky. Potom by se musel vzdát i naděje, že by mohl vysvobodit přátele ze zajetí.

Nakonec se rozhodl pro kompromis.

Nenajde-li je do tří dnů, pokusí se při první vhodné příležitosti o útěk do Francie, odkud pošle dopis a zase se vrátí. Potom už si vymyslí nějakou výmluvu.

Vzápětí se ukázalo, že si mořil hlavu zbytečně. Mechanici pro něj právě vytahovali z hangáru dvoumístný stroj neznámého typu.

Pilot mu také hned potvrdil jeho domněnku.

„Tak, teď se podíváme, co umíte,“ řekl bodře. „Sedněte si dopředu, já se posadím vzadu. Jak vidíte, je pro dva.“

„A... ano,“ zakoktal Ginger. Trochu ho to zaskočilo, neboť očekával, že dostane podobné letadlo, v jakém létal Jock. A ten vždycky létal sám.

Ir si nevšiml Gingerova překvapení. Zatímco mu podával koženou kuklu a leteckou kombinézu, vysvětloval mu zvláštnosti stroje, jenž byl ruské výroby.

„A co kulometry?“ zeptal se Ginger, ukazuje přitom na dvě lesknoucí se hlavně.

„Jsou připraveny ke střelbě,“ ušklíbl se pilot. „Tady v Katalánii člověk nikdy neví, s kým se setká. Nezdá se vám něco? Máte-li nějaké pochybnosti, bude lepší, řeknete-li to hned, aby nedošlo k nějaké nehodě. Jinak zde máme ještě jiné typy letadel. Pokud zůstanete u letectva, všechny je brzy poznáte.“

„Létat dovedu,“ prohlásil rozhodně Ginger, jenž si zatím pozorně prohlédl letadlo. Zjistil, že se jedná o normální dvouplošník. Byl to sice zastaralý typ, jaký se dnes už nepoužívá, ale co se dalo dělat. Pokynul mechanikovi, aby roztočil vrtuli. Potom čekal asi dvě minuty, než se motor zahřeje, a nasedl.

„Už bych vlastně nepotřeboval ani víc vidět,“ ohlásil Jock do mluvící roury. „To, co jste nyní předvedl, mi stačí.“

Jakkoli se to může zdát překvapivé, spuštění stroje na zemi vyžaduje stejné zkušenosti a obratnost jako let ve vzduchu.

„Jste připraven?“ křikl Ginger.

„Leťte!“ zazněl stručný povel.

Ginger pohlédl směrem, jímž chtěl vzlétnout, stiskl páku a vznesl se do vzduchu. Letěl přímo, dokud byl nad budovami, potom začal stoupat.

„Máte pro mě nějaké pokyny nebo nějaké zvláštní přání?“ zeptal se.

„Ne. Létat dovedete. O tom jsem se právě přesvědčil. Chtěl bych vám ještě ukázat kraj. Změňte kurz. Poletíme vpravo! Všimněte si té čtvercové plochy nalevo! Používáme ji jako ukazatel směru a v případě potřeby jako místo nouzového přistání.“

Ginger stočil letadlo označeným směrem a brzy mohl zkušeným okem ocenit, jak vhodně bylo místo vybráno. Chvillemi pozoroval výškoměr, jenž ukazoval výšku v metrech, ale to mu naprosto nevadilo, protože si dovedl rychle přepočítat metry na stopy.

Právě letěli ve výši asi deset tisíc stop, když se před nimi objevila řeka Ebro. Ginger požádal o další instrukce. Zdálo se mu, že se nepřátelská linie posunula poněkud dopředu, ale nebyl si tím jist.

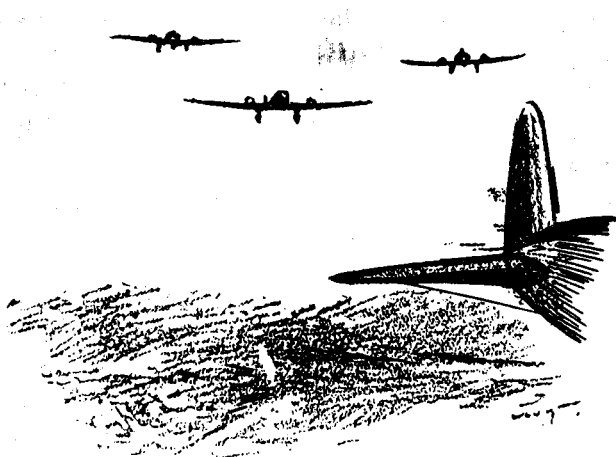
„Vypadá to, že je všude klid, mohl byste zaletět nad linii. Zákopy jsou zřetelně vidět,“ odpověděl mu Ir.

„A co ty tři stroje napravo?“

Jock překvapeně vykřikl.

„Vidíte, Gingere, já jsem si jich vůbec nevšiml! To jsou Fiaty. Bude nejlepší vrátit se, protože s touhle starou kraksnou bychom s nimi nic nepořídili.“

„A co ty tři stroje napravo?“

Ginger ihned obrátil, ani on se s nimi nechtěl pustit do nerovného zápasu. Přitom nepřestával sledovat letadla, jež se vznesla do výše a rychle mířila k dvouplošníku.

„Dostanou nás,“ poznamenal zamračeně.

„Taky se mi zdá,“ zabručel Jock. „Nejrozumnější asi bude, pustíte-li mě k řízení.“

„Máte tam u sebe kulomet?“

„Ne.“

„Kulometry jsou tady,“ ukázal na ně Ginger bradou. „Stejně bych nemohl střílet, kdybyste pilotoval vy. Raději zůstanu na svém místě. Začnu pálit teprve tehdy, až to bude nutné.“

„Dobrá! Nechám to tedy na vás. Stejně jsem to zavinil já.

Neměli jsme se pouštět tak daleko. Půjde-li do tuhého, použijte padáku.“

Ginger pohlédl dolů. Pod nimi se, kam až oko dohlédlo, rozprostírala rozervaná skaliska.

„S tím bych počkal, až už nebude žádná jiná možnost,“ odpovéděl a přidal rychlost.

„Asi máte pravdu,“ pokrčil rameny Jock.

Ginger se ohlédl a uviděl, že tři Fiaty nyní letí ve formaci tvaru V. Přiblížily se už na vzdálenost necelé půl míle a rychle za nimi uzavíraly prostor. Velmi si oddechl, když ze vzdálenosti asi čtvrt míle zahájil první Fiat palbu. Jeho naděje vzrostla. Bylo mu jasné, že pilot vedoucího stroje je nejspíš nováček ve vzdušných soubojích, neboť jinak by nezačal pálit tak brzy. Dalo se předpokládat, že i druzí dva letci budou též nezkušenými nováčky. Tato skutečnost mohla velice ovlivnit konečný výsledek boje ve vzduchu.

Dvouplošník se pohyboval ve výši šesti tisíc stop a stále mířil k letišti. Měl však před sebou ještě dlouhou cestu.

Ginger se opět ohlédl. Zjistil, že Fiaty jsou už těsně za ním. V tu chvíli se v něm vzbouřila krev. Byl by se raději vyhnul souboji a vrátil se na letiště, ale za této situace, pokud nechtěl jen trpně přihlížet nepřátelskému útoku, musel rychle jednat. Když mu kolem hlavy zabzučela kulka, vztekem zrudl a hlavou mu proletěl okamžitý nápad.

Jock za ním cosi brblal. Ginger stiskl pevně rty, podíval se na slunce, jehož svit právě dosahoval zenitu a bylo žářem úplně bílé, a sevřel prudce rychlostní páku.

Zaslechl, jak se Jock hlasitě nadechl. Byli sice v této pozici nejsnáze zranitelní, ale na to nedbal. Pozoroval, jak se první Fiat rychle blíží k nim. Vtom strhl páku zpět, a hned zase doprava. Gingerův manévr způsobil, že dvouplošník vzletěl směrem k slunci jako raketa.

Ginger nespouštěl z Fiatů oči.

Jeho manévr je podle očekávání zaskočil a bylo vidět, že piloti váhají. Protože nemohli hledět do oslepujícího slunce, nebyli si jisti, kde se jejich soupeř nachází. Porušili proto svou formaci a zmateně kroužili vzduchem. Piloti zadních strojů čekali, jak se rozhodne jejich velitel. V té chvíli je Ginger měl tam, kde je chtěl mít. Sám je viděl, ale oni nemohli vidět jeho. V obličejí byl sice bledý, ale kolem úst se mu objevil náznak úsměvu. Nyní přišel na řadu další manévr. Ginger trhl pákou dopředu, a letadlo se řítilo dolů jako blesk.

Jeden z Fiatů poněkud stranou od ostatních dvou stále nerozhodně kroužil vzduchem.

Ginger pohnul pravým kormidlem a tak se dostal do jedné roviny s kroužícím sokem. Nezačal však hned střílet, protože nechtěl celou věc pokazit předčasným a ukvapeným jednáním. Když se přiblížil k Fiatu na vzdálenost necelých sto stop a mohl si být jistý účinkem palby, stiskl spoušť kulometu.

Kdyby okamžitě nezměnil směr, došlo by ke srážce. Podle zakolísání Fiatu poznal, že pilot byl zasažen. Jak vážně byl raněn, to samozřejmě nevěděl.

Mezitím byl spatřen, a nyní se k němu rychle přibližovaly zbývající dva stroje.

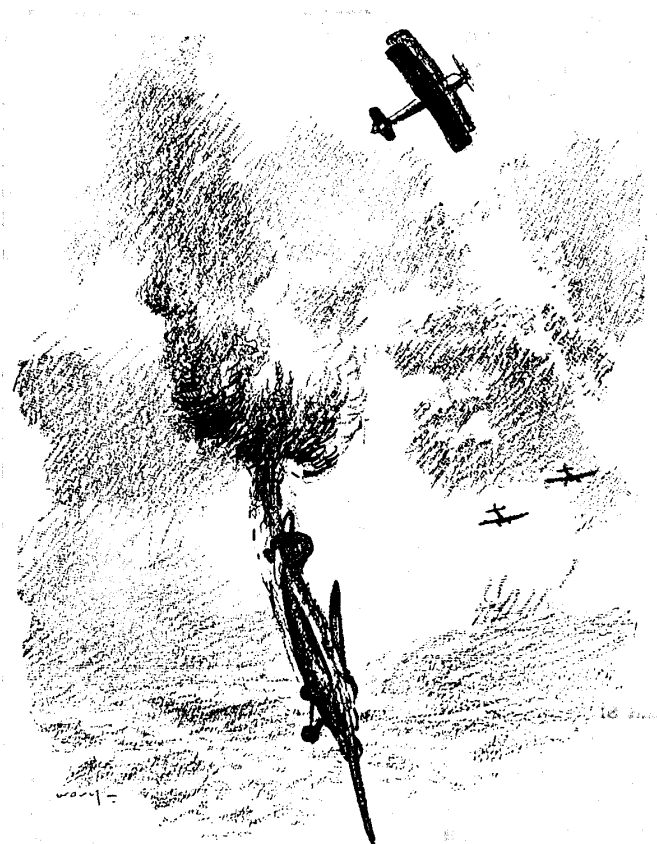
Trhl proto zpětnou pákou, zadržuje dech. Již se zdálo, že se letadla srazí, ale v posledním okamžiku Gingerův stroj změnil směr a opět se vznesl k slunci. Ginger se musel ohlédnout, aby zjistil, kde jsou jeho pronásledovatelé.

K posouzení situace mu postačil jediný pohled. Jeden Fiat padal bezmocně dolů a druhé dva zpanikařené prchaly.

Zhluboka si oddechl a Jock jásavě vykřikl.

„Mám letět za nimi?“ zeptal se vítězoslavně Ginger.

„Vy blázne jeden, co vás to napadá?“ zařval Ir. „Stejně byste je nedostihl.“

Jeden Fiat padal bezmocně dolů...

Gingerovi se roztráslы ruce. Teprve teď, když nebezpečí pominulo, dostavila se u něj reakce, která po šoku obvykle následuje. Trvalo téměř dvě minuty, než se mu podařilo objevit padající Fiat.

Již to nebylo celé letadlo. Ve vzduchu bylo vidět jen vznášející se trosky.

Kraj pod ním mu připadal neznámý. Ginger se začal obávat, že zabloudil.

„Kde to jsem?“ zeptal se mluvící troubou.

„Nestarejte se o to! Já převezmu řízení,“ odpověděl Jock.

Ginger proti tomu nic nenamítal.

Vytáhl zpod sedadla nohy a uvelebil se na zadním sedadle s pocitem pochopitelného zadostiučinění.

Jock chtěl vědět, jestli umí létat, a dostal na svoji otázku tak pádnou odpověď, že pádnější snad ani nemohla být.

Poprvé za poslední tři dny mu bylo do zpěvu.

Jock dopravil dvouplošník na letiště už bez dalších příhod.

Ještě než na zaprášeném letišti stroj zastavil, natáhl ruku a poklepal Gingerovi na rameno.

„Výborně, chlapče!“ řekl uznale. „Ani já bych to byl lépe neprovedl.“

Ginger se jen skromně usmál.

„A kdo vás takhle naučil létat?“ zeptal se zvědavě Ir.

„Biggles,“ vyhrkl neprozřetelně Ginger. Měl to jméno okamžitě na jazyku a nedokázal ho včas spolknout. Jak mu vyklouzlo z úst, hned ho to zamrzelo.

Jock zpozorněl. Místo úsměvu se mu v očích objevila zvědavost.

„Kdo že vás to naučil?“ zopakoval otázku, dávaje důraz na každé slovo.

„Biggles,“ zopakoval zaraženě Ginger. Nic jiného ani říci nemohl.

„Biggles?“

„Ano. Je to můj přítel nebo spíše můj velitel. Biggles mu jen říkáme, jeho pravé jméno je Bigglesworth.“

Jock se rozhlédl. V jeho chování bylo cosi podivného. Potom se opět posadil a rychle zajel k hangáru. První vystoupil z letadla a zároveň kývl na Gingera.

„Pojďte se mnou!“ řekl tak příkře, že se v Gingerovi div nezastavilo srdce.

Vešel za pilotem do malé místnosti zařízené jako kancelář. Na hřebících zde visely láhve a na jedné stěně byla přibita mapa se zakreslenými pozicemi. Letiště na ní bylo zaznačeno kruhovou značkou.

Jock McLannock přibouchl dveře.

„Co je? Co se stalo?“ zeptal se udiveně Ginger, překvapený náhlou změnou Jockova chování.

Ir se na něho zarmouceně podíval a svěsil koutky úst.

„A vy jste Mr. Hebblethwaite, že ano?“ zeptal se ostře.

„Ano, zcela správně. Jsem,“ přikývl Ginger. „A co má být?“

„Hned ti to povím, ty jedna vyzvědačská kryso!“ soptěl Ir. Vytáhl z pouzdra pistoli a vrazil ji Gingerovi do břicha. „A stůj klidně, ty skunku, nebo střelím!“

Ginger cítil, jak mu z obličeje vyprchala všechna krev. Díval se na pobouřeného Ira ustrašeně. Vždyť se mu v jedné chvíli zhroutily všechny plány.

„O čem to mluvíte?“ vykřikl, třebaže věděl, že McLannock má vlastně pravdu.

„Ty bídný, podlý špióne!“ už jenom sípěl Ir.

„Mýlíte se! Strašně se mýlíte!“ volal zoufale Ginger. „Jak vás to jen mohlo napadnout?“

„Na tom teď nezáleží, já vím, že jsi špión! Zkus to popřít!“

„V této chvíli vám to nerad připomínám, ale před nedávnem jsem riskoval život, abych vás zachránil, a nyní jsem sestřelil nepřátelské letadlo. Choval by se takhle nějaký špión? Proč by to dělal, kdyby patřil na druhou stranu?“

Ir na okamžik zaváhal.

Skutečně, to byly otázky, na něž neznal odpověď.

„Poslyšte, Jocku,“ pokračoval Ginger, „budu hrát s odkrytými kartami, ale prosím vás, než rozhodnete, jak se mnou naložíte, nejprve mě vyslechněte! Budu vám vypravovat, jak jsme se zde s Bigglesem ocitli.“ Výraz McLannockova obličeje se stále proměňoval.

„To jméno Biggles je mi nějak povědomé,“ řekl zamyšleně. „Ve Francii byl člověk, který se tak jmenoval, a...“

„Sloužil u dvousté šedesáté šesté eskadry.“

„Ano, to by mohlo být.“

„U Maranique.“

„Ano, správně.“

„To byl určitě Biggles!“

„Tomu nevěřím.“

„Neříkám vám nic než pravdu! Dovolte mi, abych vám vysvětlil, co se stalo!“

„Tak tedy povídejte!“

„Mohu si sednout?“

„Hm, můžete, ale ruce na stůl!“

McLannock se posadil na židli a Ginger se usadil proti němu.

„Byli jsme tři,“ začal. „Bigglesworth, Lacey, jenž sloužil ve Francii u stejné eskadry, a já. Léтали jsme nějaký čas spolu. Před nedávnou dobou dostal Biggles zimnici a doktor ho poslal na zotavenou na moře. Oba jsme ho doprovázeli. Když jsme se přiblížili ke španělskému pobřeží, loď byla bombardována...“

Gingerovi to trvalo asi půl hodiny, než vypověděl, co všechno se jim přihodilo od výbuchu na lodi až k jeho odchodu do zákopů. Samozřejmě přitom nevynechal nic podstatného.

„Tak, teď už víte všechno,“ skončil.

Ir se na něho upřeně podíval.

„To, co jste mi právě vyprávěl, souhlasí s tím, co vím i já,“ řekl zvolna.

„Však je to také všechno pravda,“ odvětil prostě Ginger.

„Přesvědčil jste mě,“ prohlásil McLannock a zasunul pistoli zpět do pouzdra.

„Jak jste se to dozvěděl?“ zajímal se Ginger.

„Četl jsem o tom v barcelonských novinách.“

„Vy jste o tom četl?“

„Ano, včera večer. Ty noviny tu ale bohužel nemám, takže si to nebudete moci přečíst sám. Bohužel mám pro vás jednu smutnou zprávu.“

Gingerovi přejel mráz po zádech.

„Jaká je ta nepříjemná zpráva?“ zeptal se sotva slyšitelně.

„Vaši přátelé byli dopadeni.“

„Ano, to vím,“ přikývl Ginger a prsty na stole se mu rozechvěly.
„Pokračujte, prosím!“

„Byli jako vyzvědači postaveni před válečný tribunál.“

„A tam?“ nemohl ze sebe vypravit ta dvě krátká slova,
nepoznáváje ani svůj hlas.

„Byli odsouzeni k trestu smrti zastřelením.“

„Kdy má být rozsudek proveden?“

„Zítra ráno.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ZPĚT DO BARCELONY

Ginger hleděl upřeně na McLannocka tak dlouho, dokud se nepohnul.

Na chvíli se mu zezdalo, že se čas zastavil. I jeho mozek přestal pracovat.

„Je mi to opravdu líto. Ale situace je zlá,“ zabručel McLannock. Nemohl snést pohled na Gingerovy zoufalé oči a tak se raději odvrátil.

Jeho slova Gingera vyburcovala ze strnulosti.

„Zlá?“ vykřikl pobouřeně. „Jenom zlá? Ne, to jsou příliš slabá slova! Je hrozná, beznadějná! Musím okamžitě něco podniknout!“

„Musíte se mít na pozoru, aby vás nestihl stejný osud,“ varoval ho Ir.

Ginger se snažil ze všech sil chladně a střízlivě uvažovat, ale nějak se mu nedařilo rozbouřenou mysl uklidnit.

„Kdyby mě teď někdo tady u vás našel, mohl by vás podezírat, že jste se s námi spolčil,“ řekl po kratší odmlce.

„To asi máte pravdu.“

„A neudáte mě?“

„Jak vás něco takového mohlo vůbec napadnout?“

„Pomůžete mi?“

„Nemohu.“

„Vás by přece nezastřelili!“

„V Katalánii dnes člověka napřed zastřelí a teprve potom se ho vyptávají.“

„Já se vydám do Barcelony v každém případě,“ prohlásil Ginger. „Nevíte náhodou, ve které věznici by moji přátelé mohli být?“

„Budou asi na San Christophe. Tam obvykle zavírají politické vězně.“

„Na San Christophe?“

„Ano, na lodi zakotvené v barcelonském přístavu.“

„Lodí! Bože můj! To je horší, než jsem si myslel.“

„A v čem by to mělo být horší?“

„Bude obtížnější vysvobodit je, když jsou na lodi.“

„Váš úmysl je jistě ušlechtilý a chvályhodný, ale zároveň i šíleně riskantní.“

„Kdybych nic nepodnikl a jen nečinně přihlížel,“ zvolal Ginger, „nikdy bych si to nepřestal vyčítat. Jak daleko je odtud Barcelona?“

„Asi tak padesát mil.“

Ginger zoufale zalomil rukama.

„Za rohem stojí vůz.“

„Vy byste byl tak hodný a půjčil mi ho?“

„Nebránil bych vám v tom.“

„Jste kavalír, Jocku!“

„No – jsem jenom chlap z Irska. Jel bych s vámi, ale dnes v noci mám schůzku s jedním generálem a slíbil jsem mu, že se sejdeme tady.“

Ginger se podíval z okna a viděl, že slunce se pozvolna kloní k západu.

„Raději zmizím dřív, než nás někdo spatří spolu,“ řekl. „Než ale odejdu, měl bych k vám ještě jednu prosbu.“

„Ven s ní!“

„Nepůjčil byste mi pistoli?“

McLannock vyjmul svou pistoli z pouzdra a bez jediného slova mu ji podal.

„Díky,“ kývl hlavou Ginger a vytáhl z kapsy dopis, který se stal hlavní příčinou jeho nynějšího neštěstí.

„Toto je dopis, o němž jsem vám vyprávěl,“ pokračoval. „Je velmi pravděpodobné, že padnu Goudinimu do rukou dříve, než se rozední. Nechci mít dopis u sebe, to by bylo příliš nebezpečné. Nevím sice, jaký význam má ta čmáranice pro ministerstvo zahraničí, ale Frazer, jenž pro ni riskoval život a dokonce o něj i přišel, tvrdil, že obsahuje informace zásadního významu pro existenci Británie. Nevzal byste ten dopis k sobě do úschovy? A neodevzdal byste jej v případě, že se se mnou něco stane?“

McLannock vložil obálku do tašky a zasunul ji do náprsní kapsy.

„Zatím budu tady, ale jestli se do tří dnů nevrátíte, vezmu letadlo a odevzdám dopis sám,“ odpověděl bez váhání.

„Do tří dnů?“

„Ano. Nevrátíte-li se do té doby, budu vědět, že už nepřijedete.“

„Máte pravdu. Když se nevrátím do tří dnů, můžete vsadit krk na to, že se nevrátím už nikdy,“ prohlásil Ginger. „Je v nádrži dostatek benzínu?“

„Stačí vám do Barcelony i zpět, bude-li třeba.“

„Dobrá,“ řekl Ginger a podával mu ruku. „Děkuji vám Jocku,“ dodal prostě. „Nikdy vám to nezapomenu – a bude-li k tomu příležitost, jistě se o vás zmíním.“

„Toho bych asi využil a požádal bych o navrácení licence,“ usmál se Ir.

„Vy jste o ni přišel?“

„Ano. Protože jsem létal moc nízko nad Dublinem.“

„Budu si to pamatovat,“ sliboval Ginger.

Již chtěl odejít, ale ve dveřích se málem srazil s neznámým mužem. Měl na sobě legionářskou uniformu a na hrudi letecký odznak. V pravé ruce držel čapku a brýle.

„Promiň, Jocku!“ zvolal se silným americkým přízvukem. „Kdo je to?“ ukázal na Gingera. „Další kandidát smrti upálením?“ zasmál se svému vtipu.

„Ano. To je ten chlapík, o kterém jsem ti už vypravoval. Můj zachránce a přítel.“ Američan poplácal Gingera pořádně po zádech.

„Dobře jste to provedl, kamaráde! Viděl jsem vás.“

Pokýval uznale hlavou a vyšel ven.

„To byl jeden z mých přátel,“ vysvětloval Jock. „Američan. Jmenuje se Cy Harkwell. Výborný chlápek! Na toho se můžete spolehnout, poteče-li vám do bot.“

„Na to nesmím zapomenout,“ odpověděl Ginger. „A teď, nebudete-li proti tomu nic namítat, raději půjdu.“

„Pro případ, že by se vyskytly nějaké problémy, počkám za hangáry, než odjedete,“ prohlásil Jock, nasazuje si čapku na hlavu.

Vyšli společně ven a kráčeli k automobilu. Byl to týž, který pro Gingera přijel dnes ráno. Teprve teď si Ginger všiml, že je to Renault.

„A co bude s vozem, když se nevrátím?“ chtěl vědět Ginger.

„Na voze nezáleží,“ mávl ledabyle rukou Jock. „Klidně ho můžete zaparkovat pod sochou Kryštofa Kolumba. Stojí pár kroků od San Christophe!“

Ginger se na Jocka se zájmem podíval.

„San Christophe je vidět od sochy?“

„Ano. Poznáte ji podle černé barvy, je to dvojstěžník. Kotví v hlavním přístavu asi sto yardů od břehu tím směrem, jímž hledí Kolumbus.“

„Děkuji. To, co jste mi právě řekl, mi bude sloužit jako vodítko pro snazší orientaci. Je to dobré, když člověk takovéhle věci ví. Vůz zaparkuji tam, kde jsme se dohodli.“

„Dobrá. Adios – a hodně štěstí!“ Jock mu podal ruku.

Ginger ji pevně stiskl a sedl si za volant. Nastartoval.

„Jeďte stále rovně! Tahle silnice vede přímo do Barcelony!“ zavolal na něj Jock.

Ginger pak naposledy zamával a potom už se rychle vzdaloval po dlouhé bílé silnici mezi horami, na něž právě dopadalo rudé zapadající slunce.

Bylo takřka jisté, že do Barcelony dorazí za tmy. To bylo pro Gingera výhodné. Sníží se riziko, že by ho někdo mohl poznat, a chráněn tmou bude moci lépe uskutečnit své záměry.

Dosud však neměl ani zdání, jak to provede. Nebyl schopen myslet tak daleko dopředu. Doufal, že cestou ho napadne nějaký plán.

Nešlo mu to tak lehce, jak předpokládal. Místo toho, aby se soustředěně věnoval svému problému, vyvstávaly mu před očima vzpomínky na dětství. Slovo Barcelona se mu vybavilo ve spojení s jiným slovem – ořech. Jako malý kluk jich snědl snad tisíce. Tenkrát neměl ani tušení, kde Barcelona je. Teď si uvědomil, že dosud neviděl jediný strom s ořechy. Odkud tedy ty ořechy byly, to byla záhada.

Jak se přibližoval k městu, byla přítomnost války patrná čím dál víc. Na cestě bylo vidět oddíly pochoduujících vojáků, děla a vojenské povozy. Pokud se jim nemusel vyhýbat, nevšímal si jich. Byl velmi opatrný, neboť za nynějších okolností o žádnou srážku nestál.

S mizejícím denním světlem začal ztrácet odvahu. Trochu to měl na svědomí Jock a jeho slova, jimiž označil Gingerův úmysl za holé šílenství. Avšak Ginger měl v ruce kartu, která se mohla stát rozhodujícím trumfem.

Byl to dopis, na němž Goudinimu velmi záleželo. Ale má Ginger právo vydat úhlavnímu nepříteli dokument neobyčejně důležitý pro vlast, když chce zachránit život svých nejlepších přátel, kteří pro něho znamenali víc než všichni ostatní? To byla otázka, na niž si Ginger musel odpovědět. Neviděl jiné východisko, než dopis vydat. Nakonec se rozhodl, že se v každém případě nejdříve podívá po San Christophe.

Byla již tma, když se octl v ulicích na předměstí. Nevěděl sice, kudy se dostane do přístavu, ale doufal, že některá z hlavních ulic ho tam dovede.

Brzy se tento jeho předpoklad ukázal jako správný.

Vysokou sochu slavného objevitele Nového světa bylo vidět jako maják už zdaleka. Zamířil k ní.

Zaparkoval u jejího podstavce. Když vystoupil z auta a zadíval se přes temnou hladinu směrem k obzoru, uviděl obrys dvojstěžníku, jenž se přesně shodoval s lodí, kterou mu popsal Jock. Kotvil skutečně asi sto yardů od nábřeží. Na palubě zářila světla. Nad palubou vyčnívaly hlavně dvou mohutných děl, nic dalšího vidět nebylo.

Ginger přecházel po nábřeží sem tam a uvažoval, co by měl podniknout. Vtom zahlédl člun, který se právě odlepil od boku San Christophe. Rychle ustoupil do stínu, aby se neprozradil. V člunu seděli tři muži. Z jejich hovoru bylo patrné, že to jsou Španělé. Bylo tedy vyloučeno, aby mezi nimi byli také Biggles a Algy.

Člun na chvíli zmizel za vysokým valem nábřeží. Ginger napínal svůj zrak směrem k dvojstěžníku. Náhle k němu ze tmy dolehl zvuk, při němž musel zatajit dech. V tom chrčivém kašli se nemohl mýlit.

Ustoupil o další dva kroky do ještě větší tmy a vzápětí již viděl dva muže jdoucí zvolna po nábřeží. Byli zřejmě ze skupinky těch tří, které spatřil ve člunu. Chybějícím mužem byl patrně veslař.

Okamžitě si mohl ověřit svou domněnku. Po nábreží si vykračoval Goudini s černou aktovkou pod paží. Jeho hrbatou postavu si Ginger nemohl splést s žádnou jinou.

Oba muži se blížili k automobilu, stojícímu také u podstavce Kolumbova pomníku, ale na opačné straně, než zaparkoval své auto Ginger.

Pilot stál tiše a nehybně, třebaže mu krev ve spáncích prudce bušila.

Pozoroval oba muže, kteří se nyní zastavili a několik minut zůstali stát zabráni do vážného rozhovoru. Neznámý muž smekl klobouk na rozloučenou a rychle se vzdaloval.

Goudini popošel se svěšenou hlavou k vozu a již se chystal nasednout.

Ginger se k němu rozběhl jako střela. Zatím nevěděl, co řekne nebo udělá, protože neměl čas o tom přemýšlet, ale v žádném případě nechtěl propást tento jedinečný okamžik. Goudini, jenž asi zaslechl kroky, se ohlédl, ale když uviděl jen obyčejného legionáře, klidně se otočil, otevřel dvířka a zdvihl nohu na stupátko. Právě v té chvíli mu Ginger vrazil hlaveň pistole mezi lopatky.

„Dovolte na okamžik, señore Goudini!“ oslovil ho vlídně.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NEBEZPEČNÝ PODNIK

Ginger vycítil, že Goudini strnul. Zvolna se otočil a tázavě se podíval na Gintera. Oči mu zasvítily pod hustými řasami, když si uvědomil, kdo za ním stojí. Jinak se kamenný výraz jeho obličeje vůbec nezměnil.

„Vy jste se tedy vrátil,“ řekl přátelsky.

„Přijel jsem autem,“ odsekl Ginger, „a chci s vámi mluvit.“

Španěl uvažoval a přitom přejížděl očima z místa na místo, jako by hledal skulinku, kudy by se dalo upláchnout.

„Señore Goudini,“ pokračoval Ginger, „netropte žádné hlouposti. Při sebemenším podezřelém pohybu začnu okamžitě střílet. Ať se pak stane cokoli, vy jako mrtvola z toho mít radost nebudete. Abyste mi správně rozuměl, nemám v úmyslu vás zastřelit, protože pro mě nic neznamenáte. Pro mě jste jenom nula. Pramálo mi záleží na vaší zemi. O vaší válce nevím nic a ani nic vědět nechci, ale doufám, že v ní zvítězí ta strana, která reprezentuje zájmy většiny opravdových Španělů. Vy jste zavinil mé nynější neštěstí, protože jste dal zatknout mé přátele. Oni jsou tím jediným, co mne teď

zajímá. Ubezpečuji vás, že jsem schopen zastřelit nejen vás, ale třeba ještě sto takových lidí jako jste vy, abych je osvobodil.“

Když řekl vše, co měl na srdci, začal jednou rukou prohledávat Goudinimu kapsy. Z jedné vytáhl revolver, který si zastrčil do kabátu.

„A teď si nastupte!“ poručil ostře.

Goudini pokrčil rameny, chrčivě zakašlal a sedl si do vozu.

Gingerovi prudce bušilo srdce, mozek mu pracoval na plné obrátky. Nevěděl totiž, co podnikne dál. Dosud neměl žádný určitý plán.

Nejprve zvažoval, jestli by neměl Goudiniho donutit, aby se vrátil na loď a nechal propustit vězně na svobodu. Samozřejmě si vzpomněl na gangsterské filmy, v nichž největší zloduch zkrotne před namířenou pistolí a poslouchá jako hodinky. Hned si však uvědomil, že ve skutečnosti se všechno odehrává jinak než na plátnech kin, a raději ten nápad pustil z hlavy.

„Nu?“ houkl Goudini.

Ginger se rozjel.

Nemohl přece zůstat stát s vozem na jednom místě. Musel něco podniknout. Bohužel řízení nemohl Goudinimu svěřit, ten byl schopný všeho.

Raději se sám posadil za volant a rozjel se, nevěda kam. Z nábreží zahrnul do první ulice, kterou uviděl. Jel velmi rychle. Doufal, že se Goudini nepokusí o odpor, protože nebude chtít riskovat havárii.

Šílenou rychlostí se propletli barcelonskými ulicemi, až se octli ve vilové čtvrti na předměstí, za níž dál byla volná krajina.

Měsíc byl právě v úplňku a silnice se před vozem vlnila jako široká, šedá stuha, mizející v blízkých horách.

Všude bylo prázdno a pusto, jen občas předjeli chodce nebo cyklistu. Sem tam zasvítilo do tmy okno osamělého domu, jinak byl kolem naprostý klid.

Ginger řídil jednou rukou, v druhé svíral pistoli. Nyní sešlápl plynový pedál až k podlaze. Automobil letěl otevřenou krajinou jako šíp. Teď měl Ginger ideální možnost přemýšlet o tom, jak nejlépe vyřešit spleť situací.

Nakonec se rozhodl pro plán, jehož provedením měl přece jen naději, že dosáhne úspěchu. Samozřejmě, jako všechny ostatní varianty, byl riskantní.

Jakmile se Ginger rozhodl, pocítil nesmírnou úlevu. Pohlédl z okna na silnici, kolem níž se po obou stranách táhly nekonečně dlouhé vinice. Nebyly zde žádné domy, vyjma kamenného polorozpadlého domku, který používali sezónní dělníci v době vinobraní. Napadlo ho, že pro zamýšlený účel by těžko hledal vhodnější místo. Šlápl na brzdy a vůz se okamžitě zastavil.

„Teď si budeme moci pohovořit bez obav, že by nás někdo mohl vyrušovat,“ prohodil úsečně.

Sáhl po vypínači a rozsvítil. Potom se obrátil na Goudiniho, jenž ho celou dobu pozoroval s kradmým úsměškem. Aby mohl Ginger uskutečnit svůj plán, potřeboval k tomu papír a pero. Doufal, že tyto potřeby najde v Goudiniho aktovce, která mu ležela na kolenou, protože sám neměl kromě kapesníku a pistole vůbec nic. Viděl už předtím mnoho aktovek – vždyť i Biggles nosil aktovku – a každá měla přihrádku, v níž byly čisté papíry, pero, navštívenky a další věci, bez nichž se úřadování neobejde.

„Dejte mi tu aktovku!“ poručil Ginger.

Goudini místo odpovědi přitiskl aktovku ještě pevněji ke kolenům.

„Udělejte, co jsem vám řekl, nebo vám prostřelím ruku!“ zasípal Ginger.

Řekl to takovým tónem, že nemusel Goudiniho znovu přesvědčovat o svém odhodlání hrozbu splnit. Raději mu bez dalšího otálení aktovku vydal.

Ginger zjistil, že je zamčená.

„Dejte mi klíček!“ zavrčel. „Můžete mne sice zdržovat, ale tím si nijak nepomůžete.“

Goudini sáhl do kapsy u vesty, vytáhl klíček a podal jej Gingerovi.

„Uvnitř ale nenajdete nic, co by vás mohlo zajímat,“ řekl.

„To už nechte na mně,“ odsekl Ginger.

V aktovce byla kupa všelijakých listin, ale ty ho skutečně nezajímaly. Bylo mu jasné, že jsou psány španělsky a že by jim

nerozuměl. Netrvalo mu dlouho a objevil přihrádku s nepopsanými papíry. Nebyly to obyčejné papíry, ale každý měl natištěnou hlavičku. Ani ve snu by ho nenapadlo, že bude mít takové štěstí. Papír s hlavičkou! Vždyť ten může jedině zvýšit hodnověrnost zamýšleného dopisu.

Jeden vyndal, položil jej na aktovku a podal Goudinimu.

„Pište, budu vám diktovat!“ nakazoval. „A pište španělsky!“

„Co chcete dělat?“

„O to se nemusíte starat! Vy budete dělat to, co vám řeknu! Napište příkaz k propuštění mých přátel na svobodu.“

Španěl se krátce zasmál.

„A vy si vážně myslíte, že velitel je takový blázen, aby je pustil na svobodu?“

Ginger stiskl pevně rty.

„Dobře. Napište tedy, že je mám odvézt do vaší kanceláře!“

„A nemyslíte, že by mu bylo divné, proč tak důležité vězně má doprovázet jenom jeden člověk?“

Ginger znovu musel uznat, že má Goudini pravdu.

„Napište tedy pro mě plnou moc, abych jako tlumočník navštívil uvězněné Angličany a vyslechl je!“ řekl.

„A jak se chcete přesvědčit o tom, co jsem napsal, když nedovedete španělsky?“ vysmíval se mu Goudini, jenž si pravděpodobně dosud neuvědomil, že Ginger je v této chvíli pánem situace.

„Vy napíšete přesně a pouze to, co vám nadiktuji,“ odpověděl Ginger. „Abych předešel možnému nedorozumění, vysvětlím vám, co mám v úmyslu. Až dopis dopíšete, pojedu s ním rovnou k veliteli San Christophe. Tam již najdu způsob, jak dostat kamarády ven. Jestli se mi to podaří, bude to mít význam nejen pro mě, ale i pro vás. Než odtud odjedu, pevně a důkladně vás svážu a nechám vás v kamenném domku na vinici. Není mi to sice nijak příjemné, ale nemám jiné východisko.“

Pakliže se dostaneme všichni tři na svobodu, vrátím se ihned zpět a zbavím vás pout. Nepodaří-li se mi to, jistě vás nemusím upozorňovat, co se stane. Zemřete zde bídnou smrtí – zahynete hladem a žízní.

Snad už chápete, co mám na mysli, když vám doporučuji, abyste se pomodlil za zdar mého plánu. Je ve vašem zájmu, abyste mi byl co nejvíce nápomocen.

A teď už pište! Pište, co chcete, ale dopis musí mít takový obsah, abych mohl svým přátelům pomoci.“

„A odmítnu-li?“

„Pak vás okamžitě zastřelím. Vaše smrt by mohla mému záměru jedině prospět. A teď už zbytečně nemluvte a pište!“

Goudini se chvíli díval nerozhodně na Gingera a potom napsal rychle na papír několik slov. Dopis podepsal a podal mu jej.

„Napište na obálku adresu a označte ji jako osobní, spěšnou, naléhavou!“

Španěl uposlechl.

Ginger položil papír i obálku na zadní sedadlo, aby na nich zaschl inkoust.

„A teď vystupte!“ poručil.

Na Goudiniho obličej bylo vidět, že se nijak zvlášť nebojí, protože mu v koutcích úst stále pohrával náznak pohrdlivého úsměšku.

Goudini se na něj vrhl s rychlostí...

Po Španělovi se chystal vystoupit z vozu Ginger. Došlo k tomu, na co v dané chvíli nebyl připraven. Zřejmě z Goudiniho předchozí povolnosti usoudil, že se již o žádný útok nepokusí, ale v tom se přepočítal. Goudini využil chvíle, kdy Ginger musel celé tělo nahrbit, aby se vešel do dveří, a vrhl se na něj s neobyčejnou rychlostí, jakou by od znetvořeného těla nikdo neočekával.

Ginger stále držel v pravé ruce pistoli. V bledém svitu měsíce se zaleskla ocel. Ginger zdvihl instinktivně ruku proti noži, jímž se ho chystal Goudini bodnout. Ginger ztratil rovnováhu a padl na záda. Bylo to jeho jediné štěstí, protože tím unikl ráně nožem, který mu jenom sjel po předloktí.

Ginger v tom krátkém souboji, nestačil ani zmáčknout spoušť. Přesto došlo k výstřelu. Způsobil jej náraz pistole o zem.

Ginger rychle vyskočil a začal zuřivě bít a kopat do Goudiniho, bezbranně ležícího na bílé silnici. Ze začátku sténal, ale brzy ztichl.

Potom Ginger pocítil tlak v žaludku. Ve chvíli, kdy mraky zakryly měsíc, se mu zatmělo před očima. Zvolna ho opouštěly síly, měl pocit, že omdlí. Sklouzl proto rychle na zem a složil hlavu na kolena.

Záchvat mdloby ho zanedlouho přešel.

Napřímil se, ale cítil se strašně zesláblý. Svaly na nohou měl tak ochablé, že se ani neodvažoval stoupnout si. Když otevřel oči, uviděl na bílé silnici velkou černou skvrnu. To mu tak silně krvácela rána na ruce. Podíval se na Goudiniho. Ležel bez hnutí na břiše, ruce složené pod obličejem. Ginger se opřel o bok vozu a postavil se. Okamžitě se o něj pokusily mdloby. Tentokrát pocit slabosti brzy zmizel.

Popošel ke Španělovi a obrátil ho na záda. Zděsil se popelavě šedé barvy v jeho obličejí. Ginger nejprve odhodil nůž, a potom se sklonil k bezvládnému tělu, aby mohl přiložit ucho k hrudníku. Srdce ještě tlouklo.

„Bohudíky, mrtvý není,“ projelo Gingerovi hlavou. „Teď bych mu měl nějak pomoci. Nemohu ho tady nechat ležet. Vždyť by mohl zemřít.“

Po předchozích pocitech slabosti se mu nyní vracela jeho dřívější síla. Svlékl si kabát a prohlížel si ránu na předloktí. Nebyla sice dlouhá, ale zato pořádně hluboká a silně krvácela. Bylo nutné krvácení nějak zastavit.

Chvilí se mořil s obvazem, ale nakonec se mu podařilo ránu ošetřit. Použil k tomu Goudiniho a svůj kapesník. Jinou možnost ani neměl, protože s sebou neměl lékárníčku.

Potom zvedl pistoli a pečlivě si ji uložil. Měl v úmyslu naložit Španěla do vozu a vzít ho s sebou do Barcelony. Ke svému úžasu zjistil, že není schopen hrbáče jednou rukou uzvednout.

Bezradně nad ním stál, pozoruje jeho bledou tvář. Cítil se vyčerpaný a k smrti unavený. Měl jediné přání: někde se skrčit a spát a spát a spát. Situace se mu poněkud vymkla z rukou.

Náhle uslyšel cinkot zvonku. Podíval se směrem, odkud ten zvuk přichází.

Po úbočí nedalekého horského hřebenu se k němu blížilo stádo mezků, doprovázené mlčícími muži.

Ginger se dopotácel k vozu a nasedl do něj. Nemohl zde zůstat. Těžko by se domlouval s těmito lidmi. Jak by jim vysvětlil přítomnost muže ležícího na silnici, když nemluvil jejich řečí. Jistě by se domnívali, že se dopustil vraždy, nebo alespoň pokusu o vraždu. Nakonec by stejně uvěřili Goudinimu.

Nic jiného nemohl očekávat a proto raději obrátil vůz a ujížděl zpátky do Barcelony.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

RUŠNÁ NOC

Ginger na tuto cestu nikdy v životě nezapomněl – a jistě si na ni často vzpomeneš i ty, můj milý čtenáři. Zraněná ruka ho nemilosrdně bolela, v očích měl horkost a jeho srdce se svíralo obavami o přátele a o zdar plánu na jejich osvobození. Ginger však přemohl své vzrušení a opět nabyl klidu a rozvahy.

Vědomí, že má v kapse doporučující dopis napsaný Goudinim, na něj působilo jako paprsek světla na zamračené obloze. Na druhé straně se však nemohl spoléhat pouze na něj.

Jedno bylo jisté: buď kamarády vysvobodí, nebo s nimi společně zemře.

Dostal se do onoho stadia duševního rozpoložení, při němž je člověk schopen jakéhokoli činu bez ohledu na následky, protože mu připadá, že nic nemůže být horší než momentální situace.

Dlouho po půlnoci dorazil do města. Automobil se lehce proplétal prázdnými a opuštěnými ulicemi. Ginger zamířil rovnou k přístavu. Nesmírně ho překvapilo, že Jockův vůz stál na stejném místě, na němž ho zanechal. Sám nechápal, co ho na tom tolik překvapilo. Vždyť zde nebyl nikdo, kdo by měl důvod s vozem někam odjíždět. Snad nad tím užasl jen proto, že se v posledních dnech všechno proti němu spiklo.

Goudiniho vůz zaparkoval vedle opuštěného Jockova auta a rázně vykročil s dopisem v kapse k nábreží.

Nesměl váhat, neboť by se mohlo stát, že se Goudini probere a někoho k sobě přivolá. Potom by pro něj nebylo těžké zatelefonovat, nebo někoho do Barcelony poslat.

Také vězeňská loď kotvila na stejném místě. Nyní před Gingerem vyvstala otázka, jak se na ni dostat. Nikde nablízku neviděl žádný člun nebo jiné plavidlo, a proto se vypravil k místu, kde viděl přistávat Goudiniho a jeho společníka.

Z nábreží vedly k vodě schůdky. Pod nimi se na temné hladině pohupoval prázdný člun. Ginger se rozhlížel po veslaři, ale marně. Nikdo tam nebyl. S veslařem by Gingerova návštěva na lodi měla

oficiálnější ráz a pečeť jakési pravděpodobnosti a oprávněnosti.

Usedl do člunu, odvázal ho a vesloval tak rychle, jak mu to zraněná ruka dovolovala, k temné siluetě vězeňské lodi, vypínající své stěžně k noční obloze.

Netoužil naprosto po tom, aby jeho příchod vzbudil na lodi nějaký rozruch.

Ze vzdálenosti asi čtyřiceti nebo padesáti yardů silně zahoukal. Z lodi se okamžitě ozvala odpověď: někdo vykřikl cosi španělsky, čemuž samozřejmě nerozuměl. Se svým plavidlem nyní zamířil přímo k cíli.

Dostal se již k boku dvojstěžníku, když hustou tmou rozřízla zář malého reflektoru a zalila člun bílým světlem. Vzápětí však reflektor zhasl. Ten, kdo jej obsluhoval, zřejmě usoudil, že není třeba se obávat jediného člověka, zvláště když je to legionář.

Ginger ještě několikrát pohnul vesly, přirazil člun k lodi a vystoupil po schůdkách na palubu. Tam ho okamžitě zastavili dva strážci s puškami.

„Mluvíte anglicky?“ ptal se Ginger, vytahuje z kapsy Goudiniho dopis.

„*No comprendo*,“ odpověděl jeden z nich.

Druhý vzal do ruky obálku a nastavil ji tak, aby mohl přečíst adresu. Potom cosi řekl druhému, opřel pušku o zábradlí a sešel do podpalubí.

Ginger úmyslně zazíval. Byl docela klidný, ač si velmi dobře uvědomoval, že by to mohla být jeho poslední noc, jestliže Goudini napsal něco jiného, než mu nadiktoval. Ale ani to ho nijak nevzrušilo. V tuto chvíli mu už bylo všechno jedno. Bude-li zatčen, lehne si a alespoň se vyspí.

Strážce, jenž jako pravý Španěl nebral službu nijak vážně, mu nabídl cigaretu.

„*Légionnaire si?*“ usmál se, ukazuje na Gingerovu uniformu.

Angličan přikývl.

„*Si*,“ odpověděl a narovnal se, protože zaslechl kroky vracejícího se strážce, který přinášel svazek klíčů.

Poklepal Gingerovi na rameno, zdvihl pušku a pokynul mu, aby šel za ním.

Ginger následoval oba Španěly do podpalubí. Srdce se mu prudce rozbušilo očekáváním. Nejspíš by s ním strážce nejednal tak slušné, kdyby dopis vzbudil podezření. Šel proto klidně za ním. V úzké chodbě byly dveře, nad nimiž byla červenou křídou napsána čísla.

Strážce se zastavil před celou číslo čtrnáct, zasunul klíč do zámku a otevřel.

Uvnitř byla tma. Strážce sáhl po vypínači, rozsvítil světlo a ustoupil na stranu.

Ginger vešel do cely.

Biggles a Algy, oba ještě stále v legionářském stejnokroji, leželi na podlaze na matracích.

Probudilo je zarachocení klíče v zámku. Opřeli se o lokty a dívali se ospale, kdo je to vyrušuje ze spánku.

Jistě by je ani ve snu nenapadlo, že to bude Ginger. Mlčky na něj zírali.

„Mějte se na pozoru!“ varoval je Ginger. „Ten chlapík sice anglicky nerozumí, ale nedávejte nijak najevo, že mne znáte! Myslí si, že jsem vás přišel vyslechnout. Chtěl bych vás odtud dostat.“

Jakmile si všiml, že jsou vězňové přikováni k řetězu, visícímu ze zdi, jeho odhodlání ochablo. To byla věc, s níž nepočítal. Přesto se rázně napřímil a hraje bezvadně svou úlohu, začal přecházet po místnosti.

Koutkem oka viděl, že se strážce opřel o dveře.

„S těmi řetězy jsem nepočítal. Dá se s nimi něco udělat?“ vyjel prudce a bojovně na Bigglese, chtěje vyvolat zdání, že ho opravdu vyslýchá. Přitom pozdvihl varovně prst do výšky.

Z Bigglesovy odpovědi se mu zatajil dech.

„Klíč od nich je v tom svazku, který drží strážce,“ odsekl zuřivě Biggles.

Gingerovi spadl kámen ze srdce.

„Výborně,“ řekl a sklonil se k Bigglesovi. Nějakou dobu si prohlížel Bigglesovo zápěstí, jako by na něm nebylo něco v pořádku. Potom, předstíraje leknutí, pohlédl na strážce a kývnutím ho přivolal.

Španěl uposlechl a Ginger ukázal na Bigglesovo zápěstí.

V okamžiku, kdy se strážce sklonil, dostal od Gingera pistolí ránu do hlavy, takže se zapotácel a klesl bezvládně Bigglesovi na nohy.

Ginger popošel ke dveřím a potichu je zavřel.

Všechno to netrvalo déle než deset vteřin.

Než stačil Ginger zavřít dveře, Biggles už si prohlížel svazek klíčů, aby co nejrychleji našel ten pravý.

Ginger se tomu nedivil. Znal svého velitele a velmi dobře věděl, že nikdy neplýtvá zbytečně časem ani slovy a že vždycky jedná.

„Jak to vypadá venku?“ zeptal se Biggles. „Vylož mi to, než budu s tímhle hotov!“

„Venku je naprostý klid,“ šeptal Ginger. „Je tam jen jeden strážce a dole je připraven člun.“

Biggles zatím našel klíč, odemkl pouta, položil je tiše na matraci a rychle zbavil pout i Algyho.

„Máš nějaký plán?“ zajímal se Biggles. „Znáš to tu jistě lépe než my.“

„Já půjdu napřed,“ odpověděl Ginger. „Vy tu zatím počkáte, dokud se nevrátím a nevyřídím druhého strážce. Já se před ním mohu s klidem objevit, protože mě už zná a nebude se ničemu divit. Horší by bylo, kdyby nás spatřil všechny najednou.“

„Souhlasím,“ přikývl Biggles.

Ginger mu podal Goudiniho revolver, který vytáhl z kapsy, přistoupil ke dveřím a naslouchal. Všude kolem bylo ticho jako v hrobě.

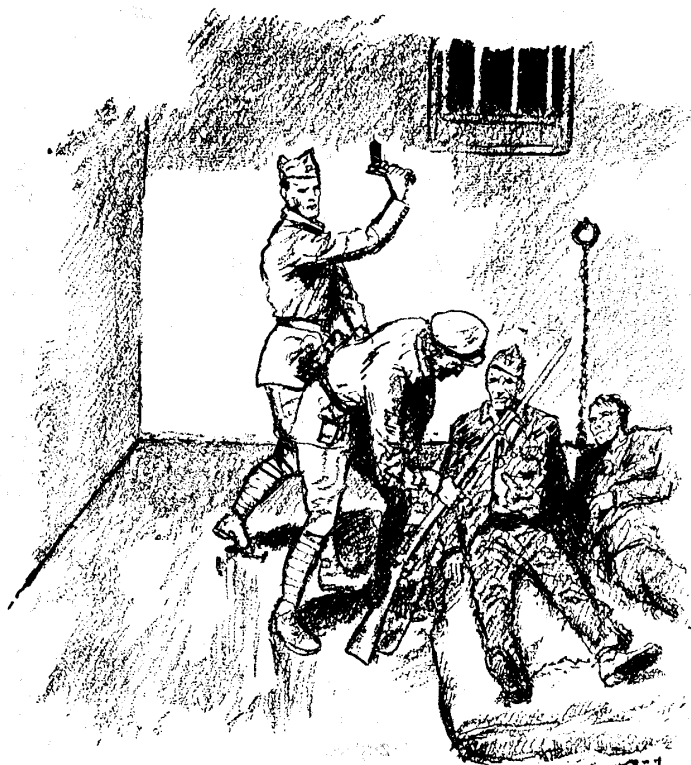
„Pojďte!“ zašeptal.

Algy sebral pušku ležícímu strážci. Takto vyzbrojeni se plížili za Gingerem úzkou chodbičkou. Po chvíli jim dal Ginger pokyn, aby zastavili.

„Až uslyšíte zakašlání, můžete jít za mnou!“ sykl a v další cestě už pokračoval sám.

Strážce na palubě pokuřoval cigaretu a nijak se neznepokojil, když uviděl Gingera. Jen se na něho ospale usmál. Bezstarostnost se rázem změnila v úděs, když na něj Ginger namířil pistolí.

„Stát a nehýbat se!“ procedil výhruzně mezi zuby.

když se strážce sklonil nad Bigglesem, dostal od Gingera ránu do hlavy...

Španěl sice angličtinu neovládal, ale řeči namířené zbraně a výrazu Gingerova obličeje porozuměl okamžitě.

Ginger se zmocnil jeho pušky a potom zakašlal.

Na palubu vyšli druzí dva.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se. „Jakmile odejdeme, mohl by začít křičet.“

„Vezmeme ho s sebou,“ rozhodl Biggles a převzal velení. S revolverem v ruce přinutil vyděšeného Španěla, aby sešel po schůdkách do člunu.

Na lodi zatím bylo ticho.

Biggles si sedl k veslům a Algy odvázal loďku. Ve vteřině letěla loďka po hladině směrem k nábřeží.

„Bože, ono se to podařilo!“ vyrazil ze sebe Ginger, byl by se radostí nejraději rozesmál na celé kolo.

„Takovéhle věci jdou buď jako na drátku, nebo jsou už předem prohrané,“ zaflozofoval si Biggles a opřel se do vesel.

Zanedlouho se dostali ke schůdkům. Když vyběhli na nábřeží, ukázal Ginger na Jockův vůz.

„Ten je náš,“ řekl s úsměvem.

Biggles jen tiše hvízdal.

„Tvůj plán nemá chybu,“ pochválil přítele.

Strážce vedli s sebou až k vozu, kde se ho chystali pustit. Vtom však zaslechli křik ze San Christophe. Okamžitě jim bylo jasné, že jejich útěk byl odhalen. Nechali Španěla Španělem a rychle nastoupili do vozu.

Za volant se posadil Biggles.

„Máš nějaký určitý cíl?“ zeptal se Gingera. „To víš, my se tu nevyznáme.“

„Nějaký plán mám,“ ušklíbl se Ginger. „Pojedeš stále rovně, dokud ti neřeknu.“

Když projeli městem a předměstím, octli se na silnici vedoucí k letišti.

„A teď už pojedeš jenom rovně!“ nakázal Ginger. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu, jeď co nejrychleji!“

Po těchto slovech se bezvládně svalil na Algyho.

Trvalo to dlouho, než znovu otevřel oči. Na patře i v krku měl sucho.

Pak uviděl Bigglese, jak se nad ním sklání s lahví a pohárkem.

Byli stále ještě ve voze. Ginger by si rád sedl. Podařilo se mu to teprve za vydatné Algyho pomoci.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Ztratil jsi vědomí,“ usmál se Biggles. „Při té ráně na ruce se tomu vůbec nedivím. Zastavil jsem u obchodu a koupil tam láhev brandy a několik dalších maličkostí. Mimo jiné také plátěný ručník, jímž jsem ti zavázal ruku. Je ti už lépe?“

Ginger přikývl.

„Už je mi docela dobře,“ řekl – a byla to pravda. „Kde jsme teď?“

„Na to se mne neptej!“ odpověděl Biggles. „Jsme někde na silnici, po které podle tvého pokynu jedeme. Zastavili jsme tu jen proto, abychom mohli nakoupit. Potom jsme sjeli trochu stranou, abychom tě mohli vzkřísit. Před obchodem jsem nechtěl zůstat a zbytečně tak na sebe upozorňovat.“

Ginger se podíval z okénka a viděl, že už začíná svítat.

„Kolik mil jste už ujeli?“ podíval se tázavě na Bigglese.

„Asi třicet až pětatřicet mil.“

„Tak to už není daleko.“

„A nemáš hlad?“ ukázal Biggles na balíčky s chlebem, sýrem, fíky a hrozny.

„Jak bych neměl!“ vyhrkl Ginger a všichni se lačně pustili do jídla.

„Tak vyprávěj, co s tebou bylo?“ hořel zvědavostí Biggles.

„To je příliš dlouhá historie,“ zamumlal Ginger nezřetelně, maje ústa plná chleba a sýra. „Hned vám to povím. A jak to bylo s vámi?“

„Chytili nás a zatkli,“ odpověděl Biggles.

„Hned po tom, co jsi mi hodil dopis?“

„Ano. Co zmůžeš proti puškám!“

„A od té doby jste byli stále na San Christophe?“

„Ano.“

„Slyšel jsem, že jste měli být zastřeleni.“

„Kdybys nepřišel, teď už by nás vedli ke zdi. A odkud to víš? Cos dělal po celou tu dobu? Jak ses dostal na loď? Podle všeho se mi zdá, že ses musel spřátelit s Goudinim. Alespoň ses tak choval.“

Ginger se skromně usmál.

„Myslím, že nás Goudini pronásledovat jen tak nebude.“

„A proč ne?“

„Protože jsem ho před pár hodinami přizabil, ne-li dokonce zabil. On mě také zranil. Z pistole vyšla rána, která ho zasáhla – ani nevím, kam. Neměl jsem čas pořádně se na něj podívat.“

„Bože můj!“ vydechl Biggles. „A co je s Frazerovým dopisem? Viděl jsem, žeš ho chytil. Máš ho u sebe?“

„Abych řekl pravdu, nemám.“

„Nemáš? A kde tedy je?“

„Má ho Jock McLannock.“

„A kdo to je, u všech čertů?“

„Jeden pilot, Ir, který bojuje za republikány.“

„Ale jak...?“

„Raději vám budu vypravovat všechno od začátku, abyste pochopili naši nynější situaci,“ přerušil Bigglese Ginger. „Takhle bychom se nikam nedostali. Po celou dobu, kdy jsme byli od sebe odděleni, jsem měl napilno, to mi můžete věřit.“

Než se šedavý rozbřesk změnil v modravé jitra, vyličil přátelům podrobně všechno, co zažil od chvíle, kdy se dal s dopisem v ruce na útěk, až do okamžiku, kdy vstoupil na lodi do cely, v níž byli Biggles a Algy uvězněni.

Kamarádi pozorně poslouchali a nestačili žasnout.

„Znamenitě jsi to všechno provedl, skutečně znamenitě!“ zvolal Biggles, jakmile Ginger skončil. „Udělal jsi dobře, žeš ten dopis předal Jockovi, podle tvého vyprávění to musí být správný chlap. Přesto však si myslím, že čím dříve ho zbavíme odpovědnosti za onu listinu, tím lépe.“

„Neodvážil jsem se vzít ten dopis s sebou do města.“

„To bylo od tebe prozíravé. Nejdříve se vypravíme pro dopis a potom zjistíme, jak by se dalo co nejrychleji zmizet z téhle nebezpečné země. Je tu pro nás příliš horká půda.“

„Snad nebude tak složité opatřit si na letišti nějaký stroj,“ mínil Ginger. „Jsou tam všechny možné typy.“

„Souhlasím s tebou, bylo by to nejlepší,“ přikývl Biggles. „V barcelonském přístavu jistě kotví nějaká cizí loď, ale návrat do města bych nedoporučoval. Hranice jsou uzavřeny, a tak asi jinou možnost než odlet vzduchem stejně nemáme.“

„Naše obrovská výhoda spočívá v tom,“ ozval se Ginger, „že Goudiniho lidé nevědí, že jsme letci, a nenapadne je hledat nás na letišti.“

„To je nesporná výhoda. Ale pojed’me už!“ vyzval je Biggles. Sedl si za volant a rozjel se kupředu.

Silnice byla stále volná. Až na dva sedláky, krácející už za prací do polí, nepotkali nikoho.

„Podívejte se – přímo před námi je letiště,“ řekl Ginger, jakmile se na dohled objevily první budovy. „Domnívám se, že můžeme jet přímo k němu. Lidé mne tam už viděli s Jockem a většina z nich jistě ví, že jsem ho po ztroskotání zachránil. Asi se nás nebude nikdo na nic vyptávat. Každý si bude myslet, že jste moji přátelé.“

Sotva ujel Biggles pár metrů směrem k obytným domkům, Ginger na něho křikl, aby zastavil.

„Tady jde Cy Harkwell. Je to Američan, také pilot. Jock mě s ním včera seznámil. Zeptám se ho, kde Jock teď právě je. Bylo by zbytečné chodit za ním do kanceláře, kdyby byl náhodou v hangáru.“

Vyskočil z vozu a zavolal na Američana.

„Hej, Cy! Nevíte, kde je Jock?“

Američan změnil směr chůze a došel až k vozu.

„Co potřebujete vědět?“

„Neviděl jste někde Jocka?“

„Pročpak? Hledáte ho snad?“

„Ano.“

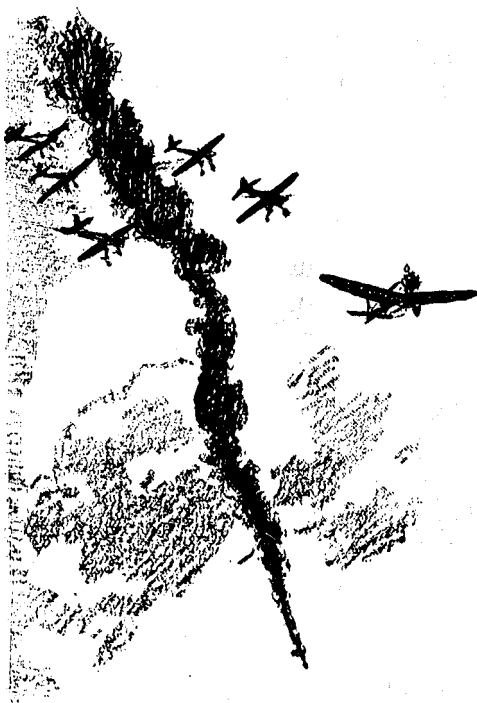
„Tady už ho nenajdete,“ odpověděl klidně.

Ginger měl pocit, jako by mu přímo na srdce sáhla ruka vyřezaná z ledu.

„A proč?“ vypravil ze sebe s obtížemi.

Harkwell vytáhl cigaretu a chvíli s ní poklepával o hřbet ruky.

„Jock se včera půl hodiny po tom, co jste odjel, zřítíl na výzvědném letu za nepřátelské linie.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ NA KŘÍDLECH

Ticho, které po těchto překvapivých slovech následovalo, bylo přerušeno hlukem startujícího letadla. Ginger bezradně pohlédl na Bigglese. Biggles pohlédl na Algyho.

Ginger sevřel rty a znovu se obrátil k americkému pilotovi. „To jsou moji přátelé,“ ukazoval na kamarády. „Chtěl jsem je seznámit s Jockem. Je nějaká naděje, že se zachránil? Nebo snad – uhořel?“

„Pokud vím, neuhořel. Byl jsem s ním. Napadla nás nepřátelská letka, když jsme prováděli výzvědný let. Prostě ho dostali. Zřítíl se mezi skály nedaleko vesnice Ortrovidad. Já jsem jednoho z těch skunků sestřelil, a když se za mnou pustily ostatní letouny, podařilo se mi uprchnout. Neměl jsem čas snést se dolů a prohlédnout si důkladněji místo, kam dopadl. To je všechno. Na shledanou, hoši! Ještě se uvidíme.“

Američan zamířil k hangárům.

„Sázím milión proti jedné, že měl ten dopis u sebe,“ řekl Biggles.

„To je téměř jisté. Viděl jsem ho včera, jak si dopis zastrkoval do kapsy,“ přitakal Ginger. „Za všechno mohu já. Neměl jsem...“

„Nežvaň nesmysly!“ vyjel na něho Biggles. „Každý druhý by udělal totéž co ty. Nemohl jsi přece vědět dopředu, co se stane. Je to jen pekelně nešťastná náhoda, nic jiného. Nějak se nám to zamotává. Ale to nevadí. Štěstí je vrtkavé a karta se může zase obrátit. Nechme toho ale, nemáme čas na nějaké dlouhé úvahy! Raději pojďme přemýšlet o tom, co podnikneme dále. Nesmíme ztrácet čas. Obávám se, že už nám mnoho možností nezbývá.“

„To máš tedy pravdu. U všech čertů, co si počneme?“ povzdychl si Algy.

„A co uděláme s Jockovým vozem?“ zdvihl hlavu Ginger.

„Co uděláme s vozem, to se uvidí, až se rozhodneme, co podnikneme dál,“ odpověděl Biggles.

„Teď je to všechno na vážkách...“

„No tak navrhně něco!“ vyzval ho Ginger.

Biggles se zasmál.

„Nebude to jednoduché rozhodování. V žádném případě tady nemůžeme zůstat. To by nemělo smysl, i když nás odtud nikdo nevyhání. Nejdříve musíme vyřešit otázku, jestli budeme pokračovat v pátrání po Frazerově dopisu, nebo jestli toho necháme a společně se vrátíme do Anglie. V tom případě bychom se buď mohli vrátit do Barcelony a nalodit se na britský parník, pokud by tam ovšem v tu dobu nějaký kotvil, nebo bychom museli použít některé z letadel, která jsou tady na letišti. V obou případech budou v sázce naše životy. Je proto nutné, abyste se k tomu vyslovili.“

„Měl bych mizerný pocit, kdybychom se měli vrátit domů bez dopisu,“ zabručel Ginger.

„Souhlasím s tebou, ale pátrat po dopise je velmi riskantní,“ poznamenal Algy.

„Z toho plyne, že obě tyto možnosti nestojí za mnoho,“ konstatoval Biggles.

„Řekni mi upřímně: myslíš si, že je nějaká naděje dostat ten dopis zpátky?“ zeptal se ho Algy.

„Ano, je, to jistě. Ale klamal bych sebe i vás, kdybych tvrdil, že ji pokládám za větší než jedna ku tisíci. Ty jsi říkal, Gingere, že jsi viděl Jocka zastrkovat ten dopis do kapsy? Proto můžeme předpokládat, že ho měl u sebe a je s ním teď kdesi na druhé straně fronty.

Byl-li Jock zabit, byl dopis pohřben s ním, nebo byl odevzdán tajné službě k rozšířování. V obou těchto případech je ztracen a pátrat po něm by bylo zbytečné. Ale jestli Jock zůstal naživu, je nyní buď v nemocnici nebo v zajateckém táboře – a dopis má nejspíš u sebe. Určitě to ovšem tvrdit nemohu. Nedá se předem vyloučit, že mu byl zabaven. Jedinou naší nadějí je, že Jock žije a dopis má u sebe. Je-li tomu tak, bylo by nutné navázat s ním kontakt a potom dopis získat zpět.“

Algy zavrtěl hlavou.

„To by ovšem znamenalo dostat se na území frankistů.“

„Samozřejmě – a co má být? Tam bychom byli ve větším bezpečí než tady. Franco proti nám nic nemá, ale tady nás bude honit polovina Katalánie.“

„A jak se chceš na to území dostat?“ zeptal se Algy.

„Letadlem. Jinak to asi nepůjde.“

„A to se chceš nechat sestřelit?“

„Možná, že budu sestřelen, ale zůstanu-li tady, budu zastřelen.“

„Přiletí-li na frankistické území tři republikánští vojáci v uniformách mezinárodní brigády, dostanou spíš kulku do hlavy než kytici do ruky.“

„S tím plně souhlasím, ale já už jsem republikánů syt a nemýlím-li se, ani vy na tom nejste jinak. Mohli bychom jim třeba nabídnout své služby jako letci. Na druhou stranu si myslím, že víc možností k vypátrání Jocka bychom měli, kdybychom ve službě u frankistů nebyli. Domů bychom se vrátili až s nalezeným dopisem.“

„A ty si vážně myslíš, že třem zběhům z mezinárodní brigády by někdo uvěřil a dokonce jim svěřil letadlo?“

„Proč by nám neměli věřit?“

„A že by riskovali ztrátu letounu?“

„Proč ne. Vždyť my bychom jim také předali letadlo. Na tom nevidím nic zvláštního.“

„A které letadlo máš na mysli?“

Biggles ukázal na mohutný italský bombardér typu Caproni, který stál v hangáru stranou od ostatních letadel.

„Ten původně patřil Francovi,“ řekl klidně, „a vůbec nepochybuji o tom, že by měl generál radost, kdyby ho dostal zpátky. Tady nám, zdá se mi, nebude nikdo bránit v tom, abychom si ho vypůjčili. Gingera tu znají a nás už také viděli. A kromě toho jsme v uniformách. Koho by napadlo podezírat nás z nějakých zlých úmyslů nebo dokonce z toho, že chceme ukrást letadlo a přeletět s ním přes frontu. Nejspíš by to považovali za hloupý žert, nebo by nás měli za blázný. Je sice možné, že by nás mohli vyzvat, abychom odtud zmizeli, ale to se nejspíš nestane.“

„V tom, že jsme šprýmaři nebo blázni, v tom by se příliš nemýlili,“ poznamenal ironicky Algy.

„Teď už se ale musíme rozhodnout,“ zatvářil se Biggles vážně. „Bud' přeletíme na druhou stranu – nebo do Francie. Já sám bych raději letěl do Francie, to mi můžete věřit. Ale kdybychom se nepokusili získat ten dopis zpět, mohlo by nás to mrzet celý život. Snad nemusím nikomu připomínat, že Frazer riskoval život, i když měl jen malou naději, že se dopis dostane na místo určení.“

„Proti tomu nic nenamítám,“ zabručel Algy, „ale snad uznáš, že se stále pohybujeme jako v začarovaném kruhu.“

„A co o tom soudíš ty, Gingere?“

„Ehm, já bych se vypravil za tím dopisem!“ odpověděl ledabyle Ginger. „Vždyť v tom jsme tak jako tak namočení až po uši a nic horšího už se nám stejně nemůže stát.“

Biggles se napřímil.

„Tak dobře,“ řekl. „Tady už nezůstaneme. Ale nesmíme se ukvapit! Všechno je třeba provést s rozvahou!“

„Máš pravdu jako vždycky,“ usmál se Algy.

Nechali vůz tam, kde zastavili, a zamířili k vyhlédnutému letadlu. Nablízku nikdo nebyl. Mechanici pracovali na jiných letadlech v sousedních hangárech a legionářů si vůbec nevšimli.

Když došli k letounu, Biggles udělal první zběžnou prohlídku, aby zjistil, není-li snad poškozen. Ale stroj byl až na několik temných skvrn na trupu a podvozku v bezvadném stavu. Tak to alespoň vypadalo na první pohled.

„A co benzín?“ zeptal se Ginger.

„Je to moderní stroj,“ odpověděl Biggles, „má ukazatel množství benzínu v nádržích. Neboj se, neodstartujeme, dokud se nepřesvědčíme, že všechno je v nejlepším pořádku. Kdyby si nás někdo všiml, musíme si hrát na hlupáky a dělat, že se chceme na něco zeptat.“

V té chvíli už stáli přímo u bombardéru.

„Vypadá jako nový,“ pokračoval Biggles, ohlédnuv se ostražitě k budovám letiště. „Zůstaňte tady a já se zatím podívám dovnitř.“

Otevřel dveře a druzí dva pokračovali v prohlídce podvozku.

„Pozor! Blíží se sem Harkwell,“ sykl náhle Ginger.

Chtěl dát rychle Bigglesovi varovné znamení, ale nechal toho, když viděl, že Biggles už blížícího se Američana zpozoroval.

Ginger promluvil první, chtěje na sebe strhnout jeho pozornost.

„Jak jste přišli k tomuhle ptáku, Cy?“ podíval se tázavě na Američana.

Ten se ani neusmál – vypadal velmi unaveně.

„Před několika dny sem s tím přiletěl nějaký vzdušný řezník. Říkal, že už má služby u Franca plné zuby. Dochází k tomu často. Vypadá to, že dobrá polovina lidí vlastně neví, na čí straně by měla bojovat. Poslyšte, je to pravda, že vás přeložili k eskadře, jak mi včera říkal Jock?“

Ginger nevěděl, proč se na to Harkwell ptá a na okamžik se zamyslel.

„Ano, je,“ vyhrkl. Napadlo ho, že se touto odpovědí spíše vyhne otázkám, které by jistě následovaly v případě záporné odpovědi.

„Tak to je skvělé,“ prohlásil Američan, jenž zcela ignoroval přítomnost Gingerových dvou přátel. „Dnes jsme na tom s piloty moc špatně. Lopéz odešel do nemocnice, protože ho bolí zuby, a Schnitz má úplavici. Mohl byste letět místo nich. Je to pro vás ideální příležitost. Převzal jsem po Jockovi letku,“ dodal ještě na vysvětlenou.

„Dobře, Cy,“ přikývl Ginger. „Jenom se rozloučím s kamarády, pokud proti tomu nebudete nic mít.“

Snažil se mluvit co nejklidněji, ale ve spáncích mu prudce bušila krev.

Ulehčeně si oddechl, když se Američan obrátil a odcházel k hangárům.

Biggles okamžitě vyskočil z letounu.

„Všechno jsem slyšel,“ konstatoval, dívaje se za Harkwellem mizejícím v hangáru s bojovými letadly. „Obávám se, že mi bude trvat jednu nebo dvě minuty, než nastartuji,“ řekl. „Jestli se tu teď zdržíš, Harkwell se vrátí, aby se podíval, co se tu děje, a pak bychom byli v koncích. Nijak mne sice netěší, že se opět rozdělíme, ale není to zase tak veliké neštěstí. Jdi už, Gingere! Až budete natáčet motory, snad si v tom hluku nikdo nevšimne, že vrčí i tenhle Caproni. A až budeš ve vzduchu, leť za námi!“

„A kam máš namířeno, kde vás najdu, kdybych vás ztratil z dohledu?“

„To ještě sám nevím, protože se ve zdejší kraji nevyznám. Ale chtěl bych doletět k té vesnici, u níž se zřítil Jock. Myslím, že se jmenuje Ortovidad. Tak to alespoň říkal Harkwell.“

„Počkej – Jock měl v kanceláři mapu! Viděl jsem ji tam,“ vzpomněl si teď Ginger. „Kdybych ji získal, letěl bych k té vesnici sám a vy byste mě mohli následovat.“

Biggles se zatvářil rozpačitě.

„Hm – ale nezapomínej na to, že budeš v letadle s republikánskými značkami. A už tě volá Harkwell. Jdi k němu! Stejně ti nic jiného nezbyvá.“

Američan stál před řadou jednoplošníků připravených ke startu.

Ginger se k němu rozběhl.

„Hned tu budu, Cy,“ oznamoval udýchaně. „Chci si jen vzít z Jockovy kanceláře mapu, protože se nad zdejší krajinou z paměti orientovat neumím.“

„S tím se nezdržujte! Tady je moje mapa, já ji potřebovat nebudu,“ řekl Harkwell.

Přistoupil k nejbližšímu letadlu a po chvilce se vrátil se složenou mapou.

„Tady je,“ podal ji Gingerovi. „Tohle je váš stroj – ten se žlutými kruhy. Kukla a kombinéza jsou na sedadle. Padák také. Buďte opatrný, je to nebezpečná oblast a nezapomeňte na padák! Možná ho budete potřebovat.“

Ginger přisvědčil.

„Dobře, Cy,“ kývl na znamení souhlasu. Přitom však měl zlost, že se musí znovu odloučit od přátel.

Vykočil rázně ke stroji, který mu byl přidělen. Kradmo se ohlédl směrem ke Capronimu, ale Bigglese ani Algyho už tam nezahlédl. Jeho stíhačka už byla připravena. Vmžiku na sebe natáhl kombinézu, nasadil si kuklu a připravil padák.

Potom si prohlédl desku s přístroji, vyzkoušel je a zjistil, že se nijak neliší od těch, které používat umí. Přesto se necítil zcela ve své kůži, protože poprvé seděl ve stroji, který dosud neznal.

Podíval se na Harkwella, jenž ho pozoroval, a dal mu rukou znamení, že je připraven.

Američanova stíhačka se okamžitě rozjela a za ni se daly do pohybu i zbývající čtyři stroje letky.

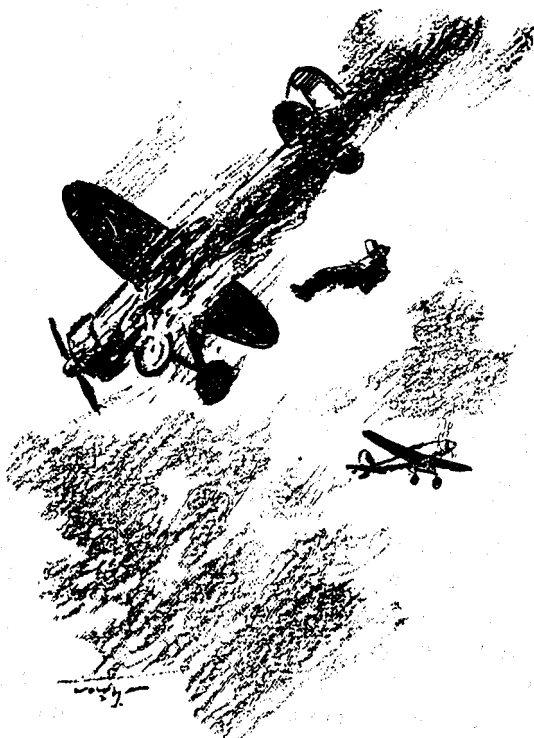
Ginger zvolna stiskl páku řízení a plně se soustředil na zvuk motoru. Nemusel se ničeho obávat. Motor pracoval zcela lehce. Ještě se stačil ohlédnout k letišti. Oddechl si.

Caproni se už také rozjížděl. Vznášel se za ním hustý mrak šedivého prachu.

Vytáhl z kapsy mapu, levou rukou ji rozevřel a položil si ji na kolena. Dlouho si ji prohlížel. Vyskytovala se tam jména, jež mu nic neříkala, ale byly tam zakreslené zákopy a letiště. Z jejich vzájemné polohy si uměl udělat alespoň přibližnou představu o kraji, nad nímž se měl pohybovat. Po delší době konečně objevil Ortovidad. Vesnice ležela nedaleko za nepřátelskými liniemi.

Potom mapu složil a upřel pozornost na dvě věci: na vlastní formaci a na Caproniho, kterého viděl daleko za sebou. Biggles se snažil zachovávat stále stejnou vzdálenost od formace. Držel se však níž.

Jednoplošníky zatím letěly směrem, jenž Gingerovi vyhovoval. Měl chvíli na to, aby si odpočinul a připravil se na okamžik, kdy bude třeba odloučit se od letky a připojit se ke Capronimu.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

TRAGICKÝ OMYL

Ginger nyní letěl bezmračnou oblohou za Harkwellovou formací. Litoval, že mu dnes počasí nepřeje. Mnohem víc by se mu hodily sem tam nějaké mraky. Potom by pro něj nebylo těžké nenápadně se v nich ztratit a nepozorovaně zmizet. Dnes však bylo víc než pravděpodobné, že ho některý z pilotů zpozoruje a toho se Ginger chtěl vyvarovat.

Také Caproni sledoval jejich formaci, ale letěl mnohem níž.

Harkwell ve vedoucí stíhačce právě přeletěl frontovou linii a vnikl do nepřátelského území. Dosud se neodchýlil od původního

kurzu ani o píd'. To Gingerovi vyhovovalo. Vesnice, nad níž se chtěl dostat, ležela stejným směrem. Náhle Harkwell stočil svoje letadlo a letěl souběžně s nepřátelskými pozicemi. Gingerovi bylo jasné, že nyní nastala chvíle, kdy bude muset letku opustit, nechce-li se příliš vzdálit od svého cíle.

Neudělal to ale hned.

Začal manévrovat tak, aby nevzbudil podezření. Nejprve klesl zvolna pod formaci. Tím znesnadnil pilotům ostatních stíhaček, aby ho mohli sledovat. Potom začal znovu stoupat, vzápětí zase klesl. Když byl asi dva tisíce stop pod letouny, odtrhl se a zamířil ke Capronimu.

Ten byl sice mnohem níž, než očekával, ale tím si nijak nelámal hlavu.

Ohlédl se po vzdalující se formaci a v tom okamžiku se první stroj náhle obrátil. Pokud si všiml Caproniho, mohlo to pro Bigglese být velmi nebezpečné. Harkwell nemohl vědět, že se jedná o týž stroj, který ještě před chvílí stál v republikánském hangáru a s největší pravděpodobností jej bude považovat za nepřitele.

Ginger se potřeboval ujistit, jestli se jednoplošníky opravdu zajímají o bombardér nebo o něj, a proto zůstal chvíli stranou.

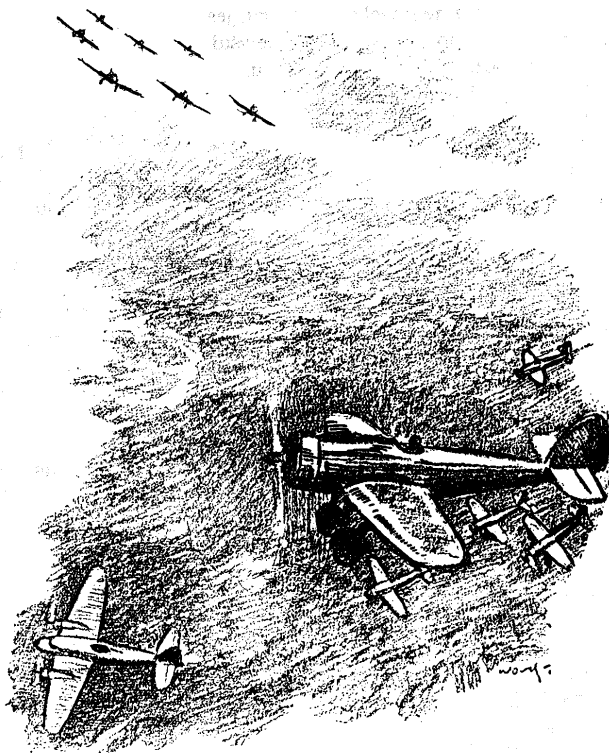
Pohyb Američanova letounu ho nenechal dlouho na pochybách. Harkwell mířil přímo k italskému letounu a ostatní stroje za ním.

Ginger po chvíli váhání nabral plnou rychlostí stejný kurz. Nevěděl sice, co podnikne, ale jiné východisko neviděl.

Že chtějí republikánské stroje bombardér napadnout – to bylo jisté. Kdyby měl Algy na palubě kulomet, mohl by letoun hájit, i když by se těžko odhodlával ke střelbě na Harkwella. A nejen na něho, ale i na ostatní piloty. Vždyť to byli jeho kolegové a Gingera považovali za svého člověka. Kdyby na ně střílel, dopustil by se vlastně zákeřné vraždy.

Čím déle o tom přemýšlel, tím větší vztek se ho zmocňoval. Vyčítal si, že nebyl dostatečně prozíravý, když nepočítal s touto možností. Přitom jeho stíhačka klesala níž a níž. Věděl, že Biggles nebezpečí upozoroval, protože Caproni zrychlil a zřejmě se snažil doletět co nejdále na Francovo území. Harkwell však nebyl žádný

strašpytel a let za nepřátelské linie ho nijak nevyplašil. Z hlavně jeho kulometu bez přestání sršely plameny.

Ze všech stran se k němu blížily další letouny.

Caproni zakroužil a snesl se níž. Tím se vyhnul kulkám, které letadlo mýjely, ale neunikl tak ostatním stíhačkám z republikánské letky.

Ginger zatajil dech.

Bylo mu jasné, že tohle může skončit jediným způsobem. Kdyby dole byla rovina, snad by se dalo slétnout a přistát, ale zdola se šklebily jen propasti a štíty ostrých skalisek.

Pokoušet se o přistání na takovém místě je stejné nebezpečné jako zůstat ve vzduchu.

V dálce byla sice vidět pole a vinice, ale doletí nad ně Biggles včas?

Ginger se chvěl po celém těle, jako by měl horečku.

Nedíval se nalevo ani napravo, tak byl tou scénou zaujat. Ze strnulosti ho probudil rachot kulometu, ozývající se z bezprostřední blízkosti, a hvízdání kulek, proletujících kolem jeho stroje. Instinktivně trhl pákou a když se rozhlédl kolem, užasl: ze všech stran se k němu blížily cizí letouny. Nebylo pochyb, o koho se jedná, když na něj pálily.

Bylo to zvláštní, ale Gingerovi se ulevilo. Jsou-li to Francova letadla, a o tom nemusel pochybovat, jestliže na něj pálila, jistě se o Caproniho postarají. Když se však jedno z nich vrhlo na jeho stíhačku, teprve si ohromeně uvědomil, že se tím situace nijak nezlepšila, nýbrž se jen změnila a obrátila.

Ted' se stal terčem útoku on sám.

Dlouho se nerozmýšlel a rozhodl se, že bude také střílet. Nic jiného mu ani nezbývalo, pokud se ovšem nechtěl nechat zabít. Kdyby jen seděl a čekal, brzy by byl sestřelen jako koroptev.

Přejí-li si boj, dobře – bude tedy bojovat!

Při těchto úvahách Ginger nezahálel.

Ve vzduchu je první podmínkou, že člověk musí myslet a současně jednat – to ho naučil Biggles. Rychle přehlédl celou situaci a provedl několik odvážných manévřů, aby oklamal nepřítele. Přitom však nezapomínal na Caproniho, kterého nechtěl ztratit z očí.

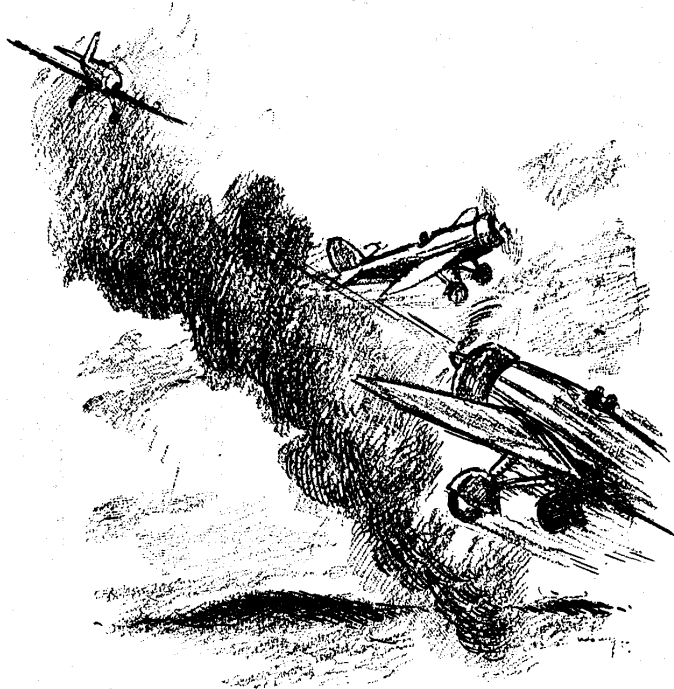
Bohužel bombardér nikde neviděl.

V první chvíli tomu nechtěl vůbec věřit, ale neměl čas na dlouhé rozhlížení a pátrání.

V uších mu takřka zalehlo od rachotu kulometu, vzápětí se ozval praskot dřeva. Sehnul se a ohlédl za sebe. Těsně za něj se nalepil Fiat. Než stačil udělat cokoli dalšího, z nepřátelského letounu vyšlehly plameny. Okamžitě mu byla jasná příčina.

V dýmu a kouři, jež za sebou nechával řítící se stroj, zahlédl Harkwellovu stíhačku.

Američan na něj vítězoslavně cenil zuby.

Neměl ani tušení, že se k němu právě blíží další Fiat, ale Ginger to viděl. Stiskl spoušť kulometu. Vzápětí se Fiat postavil vertikálně, chvilku visel na křídlech, převrátil se a potom se řítil dolů jako raněný pták, zanechávaje za sebou mrak bílého benzínového dýmu.

V dýmu zahlédl Harkwellovu stíhačku...

„Jsme vyrovnáni,“ zavrčel Ginger, na něhož Harkwell mával na znamení díky.

Ginger znovu stiskl řídící páku a snášel se širokým obloukem dolů, aby se rozhlédl po Capronim.

Našel jej po několika vteřinách. Stranou od vzdušného souboje stíhaček mířil na Francovo území.

Pustil se za ním. Ještě se ohlédl, nepronásleduje-li ho některý z Fiatů. Ale letouny kroužily daleko za ním. Ginger byl rád, že se tak snadno a nepozorovaně dostal pryč.

Nyní soustředil svou pozornost na Caproniho. Poněkud ho překvapilo, že manévruje tak, jako by byl pronásledován.

„Nepospíchej tak!“ bručel rozmrzele. „Takhle, bych tě brzy ztratil z dohledu.“

A stiskl naplno rychlostní páku, aby byl u bombardéru co nejdříve. Očekával, že na něj Biggles počká, ale ten naopak nepřestal ostře klesat k zemi.

Udivený Ginger zmírnil rychlost a natočil svůj stroj tak, aby pilot Caproniho viděl barvu kol, protože předpokládal, že si jeho přátelé už na letišti všimli, jaký stroj si tam vybral. Caproni však letěl stále stejnou rychlostí.

Ginger strnul.

V tom muselo něco vězet.

Podíval se nahoru i dolů, ale nikde nespatrił žádné letadlo – ani Fiaty, ani republikánské stroje.

Nechápaje, co se to vlastně děje, posunul páku dopředu a spustil se kvapem dolů. Koutkem oka pohlédł na ukazatel rychlosti. Prozradil mu, že nyní se pohybuje rychlostí asi čtyř set mil za hodinu. To znamenalo, že se brzy dostane do blízkosti bombardéru.

Nikdy by ho ani v nejhorším snu nenapadlo, že uvidí to, co právě spatřil.

Na palubě Caproniho byli tři muži.

Dva seděli vedle sebe v kabině – ty viděl postranním okénkem zcela zřetelně – a třetí seděl u kulometu.

Mýlit se nemohl, i když by byl jistě mnohem raději, kdyby se jednalo o omyl. Konečně mu svitlo a pochopil pravý stav věci.

Sledoval nepravý stroj.

Okamžitě se začal obracet, ale bylo už pozdě. Muž u kulometu ho zpozoroval první a měl i dost času na míření. Z kulometu vyšlehl oranžový plamen.

Ginger slyšel, jak se kulky zavrtávají do jeho letounu. Stroj sebou škulb. Gingerovi vystříkl do obličeje horký olej. Potom zaslechl strašidelný praskot, až leknutím nadskočil. Při pohledu

dozadu mu ztuhla krev v žilách. Zmocnila se ho hrůza, ukrytá hluboko v srdci každého letce.

Oheň!

Jeho stíhačka hořela.

Ze zadní nádrže se kouřilo a ohnivé jazyky dychtivě olizovaly podvozek a šplhaly k trupu letadla, aby jej sevřely do své žhavé náruče.

Kontrolní přístroje už také hořely.

Ginger se zděsil. Teď už ho čekala jedině smrt. Neměl na vybranou, a tak se rozhodl, tak jako četní letci před ním, že se raději zabije při dopadu na zem, než by zůstal v hořícím letadle a zaživa se upekl. Zatímco si strhával ochranný pás, vzpomněl si na padák. Nebylo divu, že na něj zapomněl. Dosud jej nepotřeboval.

Teprve nyní si všiml, že kolem hořícího letadla krouží Caproni a pozorně ho sleduje.

Žár se každým okamžikem zvětšoval a pobyt v kabině se stával nesnesitelným. Ginger se vyšplhal na křídlo, chránil si levou rukou obličej. Když plameny dosahovaly téměř až k němu, sevřel rukou kroužek padáku a vyskočil.

Stroj strašlivě zapraskal a začal se snášet dolů. Pod Gingerem se rozprostíralo panoráma divokého kraje. Položil ruku na srdce a poděkoval nebesům za své zachránění. Potom se rozhlédl.

Nejprve si všiml černého kouře, který za sebou nechávala jeho stíhačka. Kouř měl tvar pštrosího pera. Nahoře byl hnědý a dole temný. Samotný stroj zahlédl ve chvíli, kdy narazil na horské úbočí pokryté mraky. Ginger se pomalu snášel za ním.

Krajina mu na první pohled připadala pustá a neobdělaná. Spíše vypadala jako nějaká divočina – skalnaté vrchy, hluboká údolí. Místy však bylo vidět na úbočích terasy porostlé modrozelenými olivami. Tu a tam slunce ozářilo opuštěnou zříceninu.

Všiml si, že za vrcholem kopce, na nějž se letadlo zřítilo, je rovinka. Již se tam chtěl vydat náhle však uslyšel hukot blížících se motorů. Nahoře zahlédl Caproniho. Pilot bombardéru se blížil přímo k němu, ale najednou, jako by se bál, že se zaplete do hedvábí padáku, vzlétl opět do výše. Ještě chvíli opisoval nad Gingerem kruhy, již to dokonce vypadalo, že chce svůj manévř zopakovat, ale

potom zmizel tak náhle, jako se objevil. Co měl v úmyslu, to pro Gíngera zůstalo záhadou.

Gínger se již dostal těsně nad zem.

Bylo nutné připravit se na dopad. Skrčil nohy v kolenou a rukama si zakryl obličej, aby se co nejméně poranil o smrky, které zde rostly. Nastala chvíle napjatého očekávání. Z dálky sem ještě doléhalo dunění vzdalujícího se Caproniho. Potom už Gínger proletěl větvemi stromu.

Na zem dopadl tak prudce, že si vyrazil dech. Chvíli se bezvládně kutálel, ale nakonec se zachytil šňůrami padáku o pařez.

Několik vteřin ležel tiše a pokoušel se nadechnout. Když se mu to konečně podařilo, posadil se a začal zjišťovat, jestli se nezranil.

Naštěstí žádné vážné zranění neobjevil. Levou stranu kombinézy měl roztrženou. Košilí prosakovala krev. Svlékl se a na boku uviděl dlouhý škrábanec, způsobený pravděpodobně větví. Obličej a ruce měl také poškrábané, ale byly to jen povrchní rány. Ty nejhorší ovázal utrženými kusy látky a víc si jich nevšímal.

Slunce pražilo a Gínger pocítil žízeň. Z kombinézy si přendal pistoli do kapsy u kalhot. Ještě se potřeboval zbavit těch cárů, které z oblečení zbyly. Zahodil je do blízkého křoví. Nastal čas porozhlédnout se po okolí. Gínger uvažoval, kterým směrem by se měl pustit.

„Ostatně na tom ani nezáleží,“ řekl si v duchu, když si promyslel situaci, do níž se teď dostal.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Z BLÁTA DO LOUŽE

Bigglese i Algyho se zmocnily nepříjemné obavy, když pozorovali Gingera, jak nastupuje do stíhačky se žlutými koly.

„Tak nevím, jestli děláme dobře...“, povzdechl si Biggles a zatvářil se nejistě.

„Můžeme být rádi, že Harkwell letí také pryč. Kdyby tu zůstal, těžko bychom mu vysvětlovali, co zde vlastně děláme. V každém případě musíme co nejrychleji opustit Katalánii. Letadlo je naše jediná záchrana. Myslím, že Ginger se o sebe dovede postarat sám.“

„S tím sice souhlasím, ale přece jen bych byl mnohem raději, kdybychom zůstali všichni pohromadě,“ odpověděl Biggles.

„Jak jsme na tom s benzínem?“ změnil téma hovoru Algy.

„Nádrže nejsou plné až po okraj, ale to, co v nich je, nám bude stačit.“

„Pokusíme se odstartovat. Harkwellova letka se co nevidět vznesle do vzduchu. Hlavně nesmíme Gingera ztratit z očí.“

Biggles byl již připraven vzlétnout a čekal jen, až se stíhačky dostanou na konec rozjezdové dráhy.

Algy se usadil vedle Bigglese. Pozoroval mechaniky u hangáru, z nichž se někteří zvědavě dívali na Caproniho. Dva se z tohoto hloučku oddělili a zamířili k letadlu.

„Bude lepší, když odletíme,“ křikl Algy na Bigglese. „Blíží se sem dva mechanici. Zřejmě něco zavěřili.“

„To vidím,“ utrousil lakonicky Biggles.

Nerad pilotoval stroj, jehož motory neměl vyzkoušeny, na to teď ale neměl čas. Několik mechaniků se rozběhlo k letounu, který se právě začal rozjíždět. Biggles si jich nevšímal a veškerou svoji pozornost soustředil na start. Stiskl páku. Motor pracoval velmi lehce. Bez problémů dojel na konec rozjezdové dráhy, kde se odlepil od země a začal stoupat směrem za formací. Stíhačky se rychle vznesly do značné výšky.

„Vypadá to, jako bychom všichni chtěli k Francovi,“ prohodil po chvíli. Nijak za stíhací letkou nespíchal, protože věděl, že se k

nim Ginger podle smluveného plánu připojí, jakmile se mu naskytne první vhodná příležitost.

Nyní oba mlčeli. Formace byla od nich tak daleko, že nebyli schopni rozeznat, kdo řídí stroj, který začal za ostatními stíhačkami zaostávat. Oba byli přesvědčeni, že je to Gingerův stroj – a měli pravdu.

„Už se blíží,“ houkl Biggles.

„Ale ostatní letadla také,“ upozornil ho Algy.

Biggles zaťal zuby a pohlédl dolů.

„Příliš se mi to tu nelíbí,“ prohlásil mrzutě.

„Dojde-li k boji, nikdo nebude vědět, kdo koho vlastně napadl,“ mínil Algy.

„To bychom dostali co proto.“

„Také si myslím.“

„Nezbývá nám nic jiného, než formaci předstihnout,“ rozhodl Biggles.

Jeho pokus byl marný, protože jednoplošníky byly mnohem rychlejší než Caproni.

Algy jako první zpozoroval Fiaty, jež se znenadání vynořily odkudsi z mraků a také mířily k nim.

„U všech čertů! Ty nám tu ještě scházely. To bude ale mela,“ zvolal.

„Nespouštěj z očí Gingera!“ nařídil mu Biggles a obracel stroj, chtěje se vyhnout boji. O něco níže pod sebou zahlédl druhé Caproni vracející se domů.

„Začíná to být zajímavé,“ podotkl ironicky. Hrklo v něm, když si uvědomil, že Ginger třeba nebude vědět, kterého z těch dvou Caproni se má držet.

Uvažoval o tom, jak to zařídit, aby je Ginger rozeznal, když náhle ho Algy chytil za levou ruku.

„Podívej se!“ volal vzrušeně. „Letí za námi!“

Biggles spatřil blížící se bojový letoun a snesl se pod něj. Ostatní stroje také manévrovaly a postupně se mezi sebou všechna letadla promíchala. Nadešla chvíle vhodná pro únik.

„Nedá-li si ten hoch pozor, přijde jistě o život,“ bručel Algy. „Chlapi jsou jako draci. A teď ještě ke všemu nevím, který z nich je Ginger. Ztratil jsem ho z očí. A letí sem další bombardér!“

Bigglesovi nezbývalo nic jiného, než letět na Francovo území. Algy ho neustále informoval o situaci nad nimi.

„Haló, vidím jednu stíhačku. Zdá se, že se od ostatních odpoutává,“ vykřikl Algy. „Ano, je to Ginger! Vidím zřetelně žlutá kola.“

„A letí k nám?“ zeptal se Biggles. Natahoval krk, aby spatřil stroj, který se pohyboval na Algyho straně.

„Ne. Řítí se jako ďábel přímo do – co to proboha dělá?“

Biggles to však věděl, ani nemusel hádat.

„Je tam druhý Caproni, naprosto stejný jako ten náš,“ vyhrkl rozčileně. „Ginger si určitě myslí, že jsme to my!“ Posunul rychlostní páku co nejvíce dopředu, doufaje, že se mu podaří přiblížit se k němu.

Ginger nyní veškerou pozornost soustředil na Caproniho před sebou. To ještě netušil, že pronásleduje nepřátelské letadlo. Kdyby se v té chvíli zajímal i o to, co se děje za ním, okamžitě by spatřil druhý, ten správný bombardér.

Biggles se snažil ze všech sil dosáhnout jednoplošník se žlutými koly, ale zkuste dohonit stíhačku v bombardéru! Jeho rychlost nemůžete zvyšovat donekonečna. Teď už jim nezbývalo nic jiného, než čekat na zázrak: Gingere, proboha, ohlédni se!

V příštích okamžicích se oba letci stali bezmocnými diváky vyvrcholení celé té tragédie.

Viděli, jak si kulomet druhého Caproniho bere na mušku Gingerovo letadlo, a vzápětí i kouř a plameny, které z rozstřílené stíhačky vyrazily.

„Hoří!“ vykřikl Algy hlasem plným zoufalství.

Biggles mu hned neodpověděl. Byl v obličeji bledý a ani na okamžik nespouštěl oči z hořícího stroje.

„Chce vyskočit,“ procedil mezi zuby. „To bych mu nikdy nedovolil – podívej se! Sláva! Padák se rozevřel!“

Oba si zhluboka oddechli, když viděli, že padák je v pořádku.

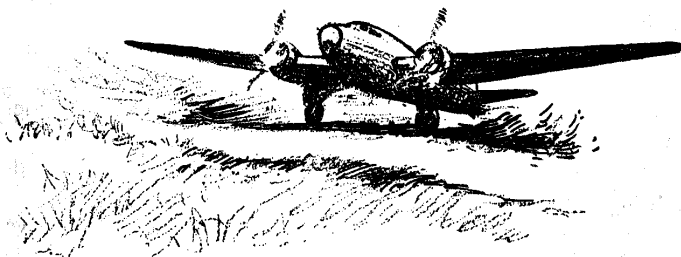
Letoun hořel, kulometry štekaly. Biggles zamířil k postavě zavěšené na padáku. Nechtěl se vzdát naděje, že Ginger je přece jen zahlédne. Když se dostal do těsné blízkosti padáku, raději uhnul, aby do něj nenarazil a nezavinil tak smrt svou i svých přátel. Velmi dobře věděl, jak je nebezpečné přiblížit se s letadlem k padáku.

V této chvíli byl Ginger vzdálen od přátel pouhých několik yardů. Bohužel o tom neměl ani tušení.

Biggles a Algy kroužili nad stromy, v nichž Ginger právě zmizel. Místo se dalo snadno určit, neboť se na jedné z větví zachytil kus hedvábného padáku.

Biggles pozoroval trosky letadla, dohořívající nedaleko od místa, kam dopadl Ginger. Oheň se pomalu šířil na okolní suchou trávu a stromy. V duchu již viděl to nejhorší.

„Jestli se při dopadu zranil a nemůže se pohybovat, jistě uhoří,“ řekl tiše. „Musíme se k němu nějak dostat! Musíme se dostat dolů! Musíme!“

Těžký bombardér se jen zakymácel a zastavil se.

Okamžitě začal pátrat po kousku rovné země, na němž by se dalo přistát, ale marně. Kousek dál na sever se zdál být terén příhodnější. Rychle tam zamířil. Letěl nad úbočím, na které se Ginger snesl, a hned si všiml dlouhého, úzkého pruhu země,

vinoucího se údolím podél silnice a zarostlého trávou, tu a tam sežehnutou prudkým sluncem.

Těžký bombardér se klouzavě snášel k zemi. Biggles neměl čas zjišťovat, odkud fouká vítr, ale podle chvějících se korun stromů usoudil, že vane jen lehký větřík. Ostatně vyhlédnuté místo bylo natolik úzké, že se na něm dalo přistát pouze jediným směrem.

Již se Caproni blížil k zemi. Biggles houkl na Algyho: „Drž se pevně!“ Hned poté narazil na tvrdou zem, která byla mnohem tvrdší, než shora vypadala. Nechybělo mnoho a letoun by se roztrástil o blízké vyčnívající skalisko.

Letadlo slabší konstrukce by se při takovém nárazu jistě převrátilo, ale těžký bombardér se jen zakymácel. Konečně zastavil.

Algy otevřel dvířka.

„Jsme vzdáleni asi tři míle od místa, kam dopadl Ginger. Musíme si pospíšet.“

Biggles vystoupil za ním. Když se rozhlédl, vyrazil ze sebe výkřik plný vzteku a hrůzy.

Algy se obrátil a ihned poznal příčinu.

Místo, na němž přistáli, bylo porostlé sem tam jednotlivými smrky, které směřem k úbočí kopce houstly v lesík. Odtud právě vybíhalo asi sto vojáků, kteří tam odpočívali. Za nimi se objevovali další a další, ale někteří zůstali stát pod stromy a jen přihlíželi. Ještě dále za nimi bylo vidět vojenskou techniku – tanky, kulometry a vozy se zásobami, jež s sebou mají vojenské oddíly, jsou-li na pochodu.

„Padli jsme rovnou do náruče celému pluku,“ řekl Biggles rozmrzele. „Jiné místo k přistání tu ale nebylo. Doufejme, že tady bude někdo, s kým se domluvíme anglicky.“

„Kdybychom svlékli blůzy, třeba by si mysleli, že patříme k jejich letectvu,“ navrhl Algy. „Nezapomeň, že je ten letoun jejich!“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou.

„To by bylo příliš nebezpečné,“ odpověděl. „Kdybychom zapírali svoji pravou totožnost, považovali by nás za špióny a jistě by nás bez dlouhých průtahů zastřelili. Ne, to udělat nemůžeme. A také si myslím, že si už našich uniforem všimli.“

Vojáci se náhle zastavili a začali povykovat. Pak se opět rozběhli a vzrušeně na sebe cosi volali.

„Italové,“ konstatoval Algy.

„Asi,“ přikývl Biggles. „Ted’ už není podstatné, jestli jsou to vojáci španělští nebo italští,“ dodal – a zdvihl ruce nad hlavu. Nato vykročil směrem k důstojníkovi, kterého spatřil mezi běžícími vojáky.

Oba byli ve vteřině obstoupeni hlučícím davem. Důstojník cosi zařval a vojáci se poněkud ztišili.

„Mluvíte anglicky?“

Důstojník si ho podezíravě měřil.

„Anglicky?“ opakoval tak, jako by tomu slovu nerozuměl, nebo rozuměl-li, jako by nevěděl, co si má počít.

„Mluví tu někdo anglicky?“ zeptal se znovu Biggles.

„Ano,“ hlásili se dva vojáci.

Jeden z nich k nim přistoupil.

„Byl jsem číšníkem v Londýně,“ řekl hrdě.

„Řekněte tedy laskavě vašemu důstojníkovi, že tu nedaleko ztroskotalo letadlo a že hoří! Obáváme se o život pilota.“

Biggles ukázal na sloup bílého kouře, který stoupal za návrším vzhůru k obloze.

Voják zasalutoval a podal hlášení důstojníkovi. Bylo zřejmé, že jeho překlad byl správný, protože důstojník ihned udělil rozkaz, po němž se několik vojáků rozběhlo směrem k návrší. Po udělení dalších rozkazů dva z vojáků začali zajatcům prohledávat kapsy. Všechno, co našli, z nich vyndali.

„Proč létáte v našem bombardéru?“ zeptal se jich přes tlumočníka důstojník.

„Uprchli jsme z Barcelony, kde jsme byli uvězněni,“ odpověděl Biggles.

Ital se pobaveně usmál, dal nový rozkaz a oslovil je opět prostřednictvím tlumočníka.

Řekl jen pár slov.

„S touhle záležitostí nechci mít nic společného,“ řekl. „Podám o tom zprávu hlavnímu stanu! Vy se posaďte! Pokusíte-li se o útěk, budete zastřeleni.“

Sotva mohli pomýšlet na útěk, protože byli ze všech stran obklopeni zástupem zvědavců. Ted’ už pro Gingeru nemohli nic

udělat, a tak se posadili. Jeden dobrák jim nabídl cigaretu, kterou vděčně přijali.

MLčky kouřili a netrpělivě vyhlíželi vojáky, kteří se vypravili k návrší. Doufali, že se s nimi objeví i Ginger.

Slunce začalo klesat za hory na západě.

Vojáci, kteří byli vysláni k hořícímu letadlu, se vrátili bez Gingera. Zanedlouho uslyšeli přijíždějící automobil. Důstojník jim oznámil, že to auto přijelo pro ně. Poděkovali mu a nasedli do vozu. V doprovodu čtyř vojáků se rozjeli kamsi do neznáma.

Cesta byla kratší, než očekávali. Asi po dvaceti minutách vjeli do rozsáhlého ležení, rozkládajícího se kolem veliké budovy. Vůz zastavil před nádhernými vraty, jež k té budově patřila.

Zajatci dostali rozkaz vystoupit. Stráž je potom dovedla ke dveřím v přízemí, které se po zaklepání otevřely. Vstoupili.

Kromě stráže, rozestavené podél zdí, byli v místnosti ještě čtyři důstojníci. To se dalo poznat podle výložek. Nebylo však jasné, jaké jsou národnosti.

Dva byli nesporně Italové a jeden asi Španěl. Obklopovali muže středních let, jenž seděl u mohutného psacího stolu pokrytého listinami.

Tento muž promluvil první.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se úsečně anglicky.

„Já se jmenuji Bigglesworth a toto je můj přítel Lacey,“ odpověděl zdvořile Biggles.

„Co tu děláte a jak jste se dostali k našemu letadlu?“ zněla další otázka.

„Přistáli jsme tu, abychom mohli pomoci sestřelenému příteli. K vašemu letadlu jsme se dostali na republikánském letišti a chtěli jsme s ním prchnout z Barcelony.“

„A proč jste museli uprchnout z Barcelony?“

„Protože jsme tam byli bezdůvodně vězněni.“

Muž u stolu se usmál.

„A vaším přítelem – tím, co byl sestřelen – je asi, jak se domnívám, Mr. Heblethwaite, že ano?“

Biggles strnul. Tato otázka ho ohromila.

„A – ano. Správně.“

„Měli jste v úmyslu vrátit se do Anglie, že ano?“

„Ano. Chtěli jsme se co nejdříve vrátit domů.“

Muž za stolem se zamračil.

„Vy jste špióni, že ano?“

„Ne.“

„Nelžete!“

Biggles zrudl.

„Nemám ve zvyku lhát,“ řekl chladně. „Nejsme žádní špióni. Ještě před týdnem jsme byli na moři. Loď byla bombardována a...“

„Dostali jste se do Barcelony,“ přerušil ho vlídně důstojník. „My celou tu historii známe, Mr. Bigglesworth.“

Biggles nestačil žasnout.

„Vy tu historii znáte?“ zvolal nedůvěřivě.

Důstojník ukázal prstem na noviny ležící na stole. Na první straně byl modrou tužkou zatrnutý dlouhý článek.

„Je pravda, že neumíte španělsky?“

„Ano, je to tak.“

„Já vám tedy jen ve zkratce řeknu, co se v tom článku píše. Vyšel v posledním čísle barcelonských novin. Před hodinou jsme je dostali od zvláštního posla, který nám je přivezl zvláštním letadlem. V tom článku se píše, že před týdnem se jeden anglický vyzvědač v Římě zmocnil velmi důležitého dokumentu, týkajícího se operací na zdejšími bojišti. Do Barcelony si přijel ověřit obsah toho dokumentu. Současně měl za úkol denunciovat jistého vysokého úředníka u tamních bolševických vůdců. Jenomže tajnou službu máme i my. Onoho úředníka jsme včas varovali a anglický vyzvědač byl zabit. Víte, jak se jmenoval? Ne – vy byste ho stejně neprozradili. Neměl jsem se vás na to ani ptát. Jmenoval se Frazer. To byl muž, s nímž jste se, Mr. Bigglesworth, setkali v Casa Reposada. On to byl, kdo vám předal tu listinu, abyste ji odvezli do Anglie. Vy jste však byli zatčeni a uvězněni. Pokud se nemýlím, byl to señor Goudini, kdo vás dal zatknout?“

„Zcela správně.“

„Znáte seňora Goudiniho?“

„Ano.“

„Byl zástupcem šéfa barcelonské tajné policie.“

„To vím, řekl mi to.“

„Ale byl ještě něčím jiným, Mr. Bigglesworth!“

„To by mě ani moc nepřekvapilo.“

„Snad vás ale přece jen překvapí, že byl naším špičkovým agentem v Barceloně.“

Biggles znovu strnul.

„Musím přiznat, že tím jste mě opravdu překvapil,“ přiznal.

„Vy jste ho zastřelili.“

„Goudini byl zastřelen při pokusu o vraždu.“

„Ale při pokusu o vraždu špióna.“

„Ne!“

„Ano!“

Důstojník zbledl a udeřil pěstí do stolu.

„Jestliže pracoval pro dvě strany, stalo se mu jen to, co si zasloužil,“ řekl ledově Biggles. Když viděl, že v tom vězí až po uši, přestal být opatrný.

„Goudini je mrtvý,“ ukázal důstojník na noviny.

„Poprvé to slyším od vás, ale plakat pro něj stejně nebudu.“

„Nebudete? Pak tedy nejspíš budete plakat sám nad sebou.“

Biggles se usmál.

„Ba ne. Ani nad sebou plakat nebudu.“

Druhý muž se trochu uklidnil.

„Vás tedy ani nemrzí ani nedomá, že jste zabili našeho nejdůležitějšího agenta v Barceloně?“

„Naprosto ne. A mělo by to snad pro nás nějaký význam, kdyby byl naživu?“

Důstojník se podíval pátravě na Bigglese.

„Víte, proč jste sem byli přivedeni?“

„Myslím, že k výsledku.“

„K výsledku? Doufám, že uznáte, Mr. Bigglesworth, že jsem vám toho řekl mnohem víc než vy mně.“

„K tomu nemám co dodat.“

„Ale já myslím, že ano.“

„Co byste chtěl ještě vědět?“

Důstojník vstal a natáhl ruku.

„Dejte mi ten dopis!“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Mám pro vás nepříjemnou zprávu,“ řekl klidně. „Já ten dopis nemám.“

„Dám vás prohledat.“

Biggles zvedl ruce nad hlavu.

„Budete jen zbytečně ztrácet čas,“ odpověděl. „To bych musel být opravdu hloupý, abych potvrdil vaši domněnku, že jsem lhář, kdybych ten dopis měl u sebe. Nemám jej a nemá ho ani nikdo z mých přátel. Ostatně, můžete se o tom přesvědčit.“

„A kde tedy je?“

Biggles pokrčil rameny.

„I kdybych znal odpověď na tuto otázku, mlčel bych. Protože ji však neznám, mlčím také.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Rušil je pouze tikot hodin stojících na římse nad krbem.

Důstojník se zhluboka nadechl.

„Dám vám na rozmyšlenou jednu noc, abyste si mohl nechat celou věc ještě jednou projít hlavou,“ řekl kousavě. „Zítra ale bude má trpělivost u konce, rozumíte?“

„Rozumím.“

Důstojník udělil strážím několik rozkazů. Ti se chopili zajatců a odvedli je zpět do vozu.

„Asi pojedeme na výlet,“ ozval se bodře Algy.

„Má to ale jednu chybu. Nebude moc dlouhý,“ ušklíbl se Biggles. „Příště – ovšem, bude-li pro nás ještě nějaké příště – pojedu tak dlouho a tak daleko, abych se dostal do země, kde se nemluví španělsky.“

Vůz vyjel na prašnou silnici.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Ginger se brzy přesvědčil, že vzdálenost k úpatí vrchu je větší, než si původně myslel. Bylo čím dál tím nesnesitelnější horko, smrky opojně voněly. Na rozdíl od posledních událostí to na něj působilo jako balzám. Bylo mu však smutno. Nejvíc ho mrzelo, že po šťastném shledání s přáteli opět zůstal sám. Nyní sestupoval k úpatí kopce. Předpokládal, že se odtud bude moci rozhlédnout po krajině. Chůzi prokládal krátkými pauzami, aby si odpočinul.

Při jednom takovém odpočinku zaslechl několik lidí, kteří na sebe něco volali. Nedokázal odhadnout, kolik jich může být, ale připadalo mu, že se k němu blíží velká skupina mužů. Napadlo ho, že běží k ohni, z něhož stoupal k obloze mohutný sloup kouře.

Přítomnost lidí ho nijak nevzrušila. K tomu by bylo třeba silnějšího dojmu. Dosud mu nepřišlo na mysl, že by to mohli být

vojáci. Spíše předpokládal, že přibíhají vesničané přilákaní kouřem. Přesto by se jim raději vyhnul. Vyšplhal proto na starou olivu, pod níž právě stál, a skryl se v jejích větvích.

Stejně jako on jednaly dávno před ním tisíce a tisíce zajatců a uprchlíků, ale na to Ginger samozřejmě ani nepomyslel. Ze svého stanoviště měl výhled na úbočí hory. Brzy se objevili první vojáci. Ginger se nejprve obával, že pátrají po něm. Za chvíli však viděl, jak se vracejí zpět. Sbíhali s kopce a vůbec po ničem nepátrali. Ginger si oddychl.

Pocítil v sobě příval nových sil, seskočil ze stromu a rozběhl se na opačnou stranu. Pak objevil jakousi vyhlídku, ale mnoho z ní vidět nebylo. Kdyby vystoupil jen o kousek výš, vrcholky stromů by mu nebránily v rozhledu a nedaleko silnice by objevil Caproniho obklopeného vojáky. Jistě by ho napadlo, co to znamená. Takto viděl jen široké údolí, jímž se vinula šedá silnice. Nedaleko stály dva osamělé domy. Ginger zpozorněl. Tam by měla být voda. Sužovala ho palčivá žízeň a protože měl na výběr jen dvě možnosti, buď žízeň uhasit nebo žízní zemřít, zvolil tu první.

Rozhodl se, že bude hledat v domě stojícím blíž k němu. Byla to celkem pěkná vilka. Její bílé zdi a prejzová střecha prosvítaly mezi cypřiši. Ginger odhadoval, že je asi na míli vzdálená.

Trvalo mu dost dlouho, než k ní doklopýtal. Cestou musel být obezřetný. Občas byl přinucen ukrýt se před italskými vojáky, kteří se vraceli roztroušeni ve skupinkách po dvou třech mužích. Gingera nezajímalo, kam mají namířeno, snažil se jim jen vyhnout. Jeho jedinou touhou bylo – napít se.

Konečně se dostal na rovinku vedoucí k nejbližšímu domu. Nepřibližoval se k němu po cestě, ale raději kráčel ve stínu stromů, pod nimiž byl příjemný chládek.

Dodatečně ocenil, že na tento nápad přišel včas. Náhle totiž zaslechl, že od silnice přijíždí motocykl. Uskočil za strom a tentokrát ho nepřekvapilo, že na něm sedí voják, pravděpodobně od spojovací služby. Když motocykl zastavil, pocítil obrovské zklamání. Nenapadlo ho, že dům bude cílem toho posla. Počítal s tím, že pouze projede kolem.

Voják seskočil z motorky a zmizel v domě.

Ginger se připlížil do těsné blízkosti domu, rozhodnut skrýt se ve větvích stromů a počkat, až voják zase odjede. Na setkání s vojákem nebyl připraven. Počítal nanejvýš s nějakým civilistou. Považoval totiž tu vilu za soukromý dům. Konečně by ani nebyl schopen svou vlastní existenci někomu vysvětlit. I kdyby uměl dobře španělsky, byly zde otázky, na něž by těžko mohl odpovídat.

Nezbylo mu nic jiného než čekání. Slunce se zatím nachýlilo k západu.

Po silnici občas projel nějaký automobil. Jednou to byl vůz naložený vojáky, podruhé nákladní auto, jehož řidič si vesele prozpěvoval. Nechávaly za sebou jen oblaka prachu.

Po motoristovi jako by se slehla zem.

Z domu dosud nevyšel.

Ginger se celý chvěl nedočkavostí. Rychle se zase uklidnil, když si uvědomil, že stačilo, aby voják přijel o pár minut později...

Po nějakém čase dospěl k přesvědčení, že setrvávat u tohoto domu nemá cenu. Právě se chystal odejít, když k němu od silnice opět dolehl zvuk motoru. Skočil zpátky mezi stromy, aby se skryl před nepřátelskými zraky. Díval se bez zájmu na blížící se automobil a čekal, až zajede. Sledoval ho jen ze setrvačnosti. Náhle sebou prudce trhl. Rozčilením se mu zachvěly rty.

Vůz přešel. Gingerovi se rozbušilo srdce a roztrásly se mu ruce. Na žízeň docela zapomněl. Ve voze totiž seděli dva lidé.

Ani ve snu by ho nenapadlo, že by je v tuto chvíli a na tomto místě mohl uvidět.

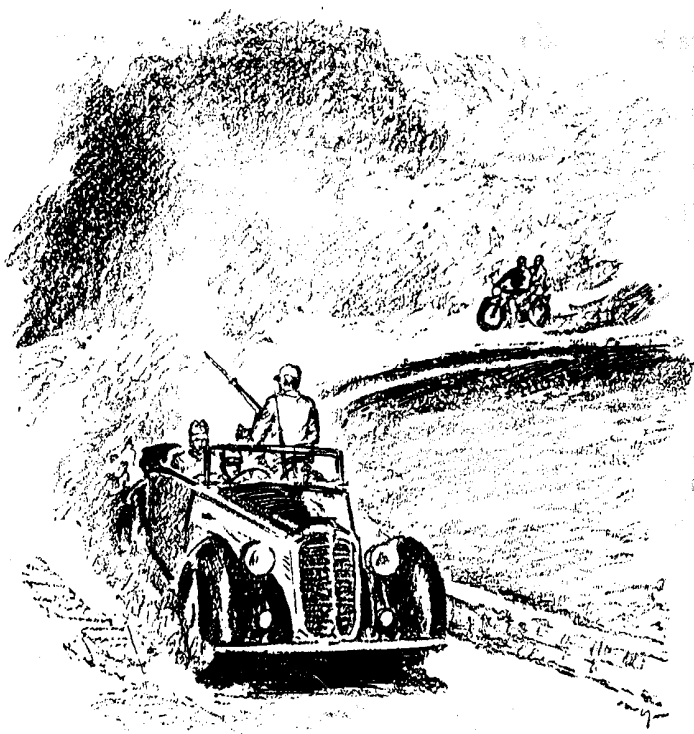
Seděli v něm – Biggles a Algy!

Několik vteřin zůstal stát jako přikovaný. Když se vzpamatoval z ohromení, vzpomněl si na motocykl. Rychle se k němu rozběhl. Byl obrácený na opačnou stranu, než po které ujíždělo auto, ale to mu nevadilo. Přehodil motorku a aniž by uvažoval, co vlastně dělá, sedl na ni, nastartoval ji a uháněl za vozem. Na vilu se už ani neohlédl.

Neměl žádný plán, ba ani tušení, co podnikne. Měl jediný cíl – neztratit vůz z očí a zjistit, kam Bigglese a Algyho vezou. Podle stráže poznal, že byli opět zatčeni. Nevěděl, jak k tomu došlo, ale když uviděl nedaleko silnice Caproniho, začalo mu svítat. Kladl si

jen otázku, zda je to letoun, který ho sestřelil, nebo bombardér, jež si přátelé vypůjčili na letišti u Barcelony.

To teď nebylo podstatné. Hlavně že se Biggles a Algy dostali bezpečně na zem. Byl by mnohem raději, kdyby všichni tři přistáli společně, ale jeho přátelé teď seděli v autě jedoucím před ním a to bylo lepší, než je hledat po celém Španělsku a nemít naději, že je skutečně najde.

Vůz přibrzdil a Ginger musel také zpomalit.

Ginger se držel asi čtvrt míle za automobilem. Najednou vůz před ním přibrzdil a Ginger musel také zpomalit. Rozhlížel se kolem sebe, ale nikde neviděl žádné domy, byla zde jen tráva a stromy. Teprve za chvíli spatřil kopáče, kteří opravovali silnici. V důsledku oprav se jezdilo pouze v jednom pruhu.

Ginger netušil, jaký význam bude mít tato okolnost na další vývoj události.

Nyní jel těsně za autem. Byl by mohl oslovit Bigglese a Algyho, ale ti se dívali přímo před sebe. Pobavila ho představa, jak by se asi zatvářili, kdyby se náhodou otočili a spatřili ho.

Kamarádi mu však tuto radost neudělali.

Zamyšleně pozoroval vůz před sebou a nevšímal si, co se kolem něj děje. Ze zamyšlení ho vytrhl povědomý hlas. Projela jím vlna úžasu a ohromení, protože kdosi na něj promluvil anglicky:

„Ať do mě uhoď hrom, není-li tohle Ginger!“

Ginger div nespádl z motorky.

To nemohl být nikdo jiný než Fred Summers!

„Proboha!“ zakoktal Ginger, když téměř na místě zastavil. „Co ty tu u všech čertů děláš?“

Summers zamrkal.

„Čapli mě,“ řekl polohlasně.

Ginger otevřel oči, jako by se právě probudil. Všude, kam se podíval, byli rozestaveni vojáci s puškami. Nebylo těžké uhádnout, proč tam jsou. Kopáči byli váleční zajatci a pracovali zde pod dozorem ozbrojených stráží.

Vtom se auto rozjelo. Ginger se také chystal šlápnout na plyn, když mu bleskl hlavou nápad.

„Nechtěl bys se mnou, Frede?“

„To je otázka!“

Ginger bleskově zjistil, jaká je situace. Měli štěstí. Strážce, jenž stál nejbliž k nim, si právě balil cigaretu.

„Nasedni!“

Summers bez dlouhého pobízení odhodil lopatu. Skoro to vypadalo, že ho v ruce páčila. Vyskočil na motorku a objal Gingera kolem pasu.

Motocykl vyrazil vpřed jako raketa. Zahaleni v oblacích prachu zmizeli, aniž by si jich snad někdo všiml.

„Kam jedeme?“ zařval Summers Gingerovi do ucha.

„To nevím,“ křičel Ginger. „Ve voze před námi jsou moji přátelé a já se chci dovědět, kam jedou.“

„Jsou to taky zajatci?“

„Ano.“

„To jedou pravděpodobně do tábora,“ překřikoval Summers burácející řev motoru.

„Do jakého tábora?“

„Zajateckého. Je odtud vzdálen jen pár mil. Tam svázejí všechny zajatce. Je tam taky Jock. Sestřelili...“

„Cože?“ trhlo to Gingerem. Tato nečekaná zpráva na něj tak zapůsobila, že na chvíli přestal řídit a málem sjel ze silnice.

Připadalo mu, že uplynula celá věčnost od doby, kdy seděli v Jockově kanceláři. Zapomněl i na dopis, který byl příčinou tolika nepříjemností.

„Člověče, dávej pozor, abys do té káry nevletěl!“ zahromoval Summers.

Ginger přibrzdil. Snažil se upokojit svou rozbouřenou mysl a soustředit se na řízení.

„Přímo před námi je už vidět zajatecký tábor,“ upozorňoval ho Summers.

Ginger pohlédl naznačeným směrem.

Po silnici nic nejelo. Zajatecký tábor sestával z několika dřevěných baráků a asi dvou velikých stanů. Celá plocha byla obehnaná plotem z ostnatého drátu. Nedaleko tábora se rozkládala vesnice. V pusté krajině rostl sem tam ojedinelý smrk.

Ginger zastavil a seskočil.

„Neříkal jsem ti to?“ obrátil se k němu Summers.

Auto právě zastavilo před bránou a posléze vjelo dovnitř.

„A teď pryč!“ nařizoval sám sobě Ginger.

„Co chceš dělat?“ podivil se Summers.

„Musíme schovat motorku,“ táhl ji Ginger mezi stromy a nepřestal hledat vhodný úkryt tak dlouho, dokud si nebyl jist, že ji nelze ze silnice zahlédnout.

„Co máš vlastně za lubem?“ zeptal se Fred. „Proč bychom se nemohli uklidit někam dál, kde bychom nebyli nikomu na očích?“

„Protože chci zůstat právě tady,“ odsekl Ginger.

„A proč?“

„Protože tu jsou moji přátelé.“

„Ano. To vím. A ty je chceš vysvobodit?“

„Mám to v úmyslu.“

„Ty jsi opravdu blázen.“

„Třeba máš i pravdu, Frede, ale nemohu si pomoci. Chceš-li, můžeš si motorku vzít a jet pryč. Já už ji nepotřebuji.“

„Nebyla by mi nic platná. Neumím na ní jezdit. Zůstanu tady s tebou. A teď mi řekni, člověče, kde ty ses tady vzal?“

„Sestřelili mne dnes odpoledne, ale moc se mě nevyptávej, nemám na vyprávění svých dobrodružných příhod náladu. Chtěl bych spíš vědět, jak vypadá ten tábor.“

„Jsou to vlastně tábory dva. Jeden pro důstojníky a druhý pro lidi jako jsem já. Důstojníci bydlí v baráku – a my chudáci spíme jen tak pod širým nebem. Společný tam máme – kromě vzduchu – jenom ostatný drát kolem.“

„Jsou ty dva tábory nějak propojený?“

„Ano, jsou. Dělí je od sebe zas jenom drát.“

„A mají vězni možnost mluvit spolu přes ten drát?“

„Ano, tu nepochybně mají.“

„A ve kterém je Jock?“

„V důstojnickém. Nemusí chodit do práce, ta zůstává jako výsada jen chudákům.“

„Bylo by těžké uprchnout?“

„Nebylo. Stačí najít vhodné místo, kde by se daly přestípat dráty, a potom strážce praštit po hlavě.“

„Přesně to jsem chtěl vědět,“ poděkoval Ginger a dal Summersovi čas na rozmyšlenou.

„Dobře si rozvaž, co chceš dělat, ale já se domnívám, že sám nemáš příliš velkou naději, že bys odtud mohl utéci. S námi by to bylo snazší. Až se mi podaří dostat kamarády ven, sebereme někde letadlo a...“

„Jdu s tebou,“ rozhodl se okamžitě Summers.

„Dáváš ale v sázku svůj život, protože jestli nás chytí...“ varoval ho Ginger.

„Čert vem život,“ zabručel Fred.

Ginger odepnul ze sedla brašnu s náradím a položil ji na zem. Byly v ní nejrůznější předměty – kusy hadrů, francouzský klíč a štípačky, ba i pilníky a vrtáky. Ginger zastrčil do jedné své kapsy pilník a kleště. Do druhé, v níž už měl pistoli, přidal vrták.

„Kdyby tě dneska v noci načapal s tímhle vercajkem londýnský policajt, jistě by...“

„Nezašije mě – a je mi to moc líto,“ vpadl mu do řeči Ginger. „Myslím, že dnes bych byl vděčný i za jindy nepříjemné setkání s londýnským strážníkem. Ale zdá se mi, že to tady budeme muset zmáknout i bez něho. Tiše! Někdo jde! Noví vojáci?“

„Ne. To budou zajatci, vracejí se z práce půl hodiny před setměním.“

„Poslyš, Frede,“ napadlo Gintera, „víš, co se mi zdá? Že bude asi těžší dostat se dovnitř než ven.“

„Hm. A proč se chceš dostat dovnitř?“

„Protože nemohu přátele vysvobodit jinak, než že se tam dostanu, ty chytráku,“ řekl Ginger. „A je tu ještě jedna věc. Asi po mně budou pátrat. Vědí, že tu někde musím být a nakonec se asi dovtipí, že jsem tu motorku sebral já. Ale že bych mohl být v zajateckém táboře, to je asi nenapadne. Pojd’!“ Oba vykročili, kryti křovím.

Míjeli je zajatci, kteří se vraceli v neuspořádaných řadách, s lopatami a motykami na ramenou. Doprovázeli je strážci, ozbrojení puškami.

Ginger rychle vyklouzl z křoví a vmísil se mezi zajatce. Summers ho sice následoval, ale něco nesouhlasného si pod vousy přece jen zabručel. Vtom k nim přiběhl jeden ze strážců a křikl cosi španělsky. Kterýsi zajatec mu hbitě odpověděl za ně a ostatní se rozesmáli.

Strážce už nic dalšího neříkal a vrátil se na své místo.

Ginger spiklenecky mrknul na Summerse a vesele vykročil.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

ZA OSTNATÝM DRÁTEM

Stmívalo se, když stráže zavíraly vrata za posledními zajatci. Byl mezi nimi i Ginger.

Nehodlal ztrácet čas a dal se do zevrubné prohlídky tábora. Asi dvouakrové prostranství bylo obeháno hustým plotem z ostnatého drátu. Plot byl vysoký asi deset stop. Na drátech, které byly od sebe vzdáleny asi šest palců, byly s malými odstupy zavěšeny zvonky. Bylo mu jasné, že plotu se nelze dotknout – okamžitě by se rozezvučely. V každém rohu tábora stál sloup elektrického vedení a na něm silná žárovka ozařující prostor uvnitř.

Budovy tam nebyly žádné. V létě je ve Španělsku horko, a tak nebylo třeba dělat si s tím starosti, ale nebylo jasné, kde budou zajatci spát v zimě. Tím si však Ginger hlavu nelámал, protože si byl jist, že v zimě už tu nebude.

Tato první část tábora se rozkládala na mírném návrší. Na úpatí kopce byl k první části připojen druhý, menší tábor. V něm stála jedna větší budova a v nevelké vzdálenosti od ní ještě další dva domky. Podle Summersových informací bydleli v jednom z nich strážci a druhý sloužil jako umývárna.

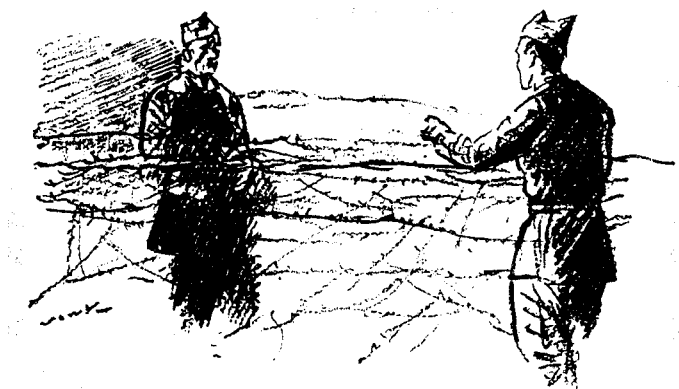
Zajatci se vraceli do tábora, který nebyl prázdný. Na zemi tam porůznu leželo nebo sedělo asi čtyřicet až padesát uboze vypadajících mužů. Většina z nich na sobě měla obvazy. Byli to ranění.

Zajatců schopných práce bylo asi sto. Po jejich návratu se tábor zdál být plný. Když ale všichni nastoupili do řad, ukázalo se, že je v něm ještě dost místa.

V menším táboře bylo jen několik mužů. Postávali tam buď jednotlivě nebo ve skupinkách po dvou.

Ginger ihned zamířil k menšímu táboru.

„Tamhle je Jock – stojí sám nedaleko drátů,“ zašeptal Summers. „Nezůstávej tam ale dlouho!“ volal za spěchajícím Gingerem. „Brzy se bude podávat menáž. Když tu nebudeš, nedostaneš nic.“

„Bože můj, nejste vy Ginger?“

„Tak tedy – dej mi na ni pozor!“ řekl Ginger a už byl pryč.

Pár kroků od dělicího plotu zjistil nemilou věc. Mezi oběma tábory byla dvojitá řada drátů s průchodem širokým jen tak, aby jím mohla projít hlídka.

Přistoupil až ke plotu a tiše hvízdal.

Jock se k němu hned nerozběhl, ale nejprve se obezřetně rozhlédl. Teprve potom se zvolna vydal k plotu. Jakmile zjistil, že je to Ginger, přece jen přidal do kroku.

„Bože můj, nejste vy Ginger?“ zvolal. „Dostali vás tedy taky. Jak se to stalo?“

„Sestřelili mě dnes ráno,“ odpověděl Ginger.

„Nebyl jste to vy, kdo pronásledoval Caproniho?“

„Sledoval jsem vás, ale ne až do konce. Nejste tu nějak moc brzy?“

„Možná,“ přikývl Ginger. „Ale poslyšte, Jocku, máte ještě ten dopis u sebe? Nebo jste ho někam uložil?“

„Mám ho u sebe. Vzpomněl jsem si na něj, když jsem padal dolů. Schoval jsem ho pod podšívku. Nechtěl jsem se dát zastřelit jako vyzvědač.“

Gingerovi se rozbušilo srdce.

„Výborně! To je skvělé!“ oddechl si. „A teď se vás chci zeptat ještě na jednu věc. Neviděl jste náhodou ty dva zajatce, kteří sem byli přivezeni před chvílí?“

„Viděl.“

„Kde jsou?“

„V té velké budově. Asi je zavřeli zvlášť.“

„Jste tam nějak od sebe odděleni, nebo jste všichni pohromadě?“

„Je tam velká místnost pro obyčejné zajatce a potom několik menších pro zvláštní případy. Izolováni jsou zejména političtí vězňové. Na chodbě před těmito celami má nepřetržitou službu stráž. A proč se ptáte?“

„Ti dva jsou totiž moji kamarádi. Chci je vysvobodit.“

„A jak to chcete provést?“

Ginger se zamyslel.

„Pospěšte si!“ pobízel ho Jock. „Každou chvíli nás začnou svolávat.“

„Chcete tím říci, že vás na noc zavírají?“

„Samozřejmě.“

„To je hloupé,“ zatvářil se zklamaně Ginger. „Jsou v těch malých místnostech okna?“

„Ano, ale jsou zamřížovaná. Vy byste je chtěl přepilovat?“

„To ještě nevím.“

„A vůbec, jak jste se sem dostal?“

„S ostatními zajatci.“

Jock se rozesmál, ale Ginger ho hned přerušil.

„Mohl byste mým přátelům předat vzkaz?“ zeptal se a ztlumil hlas. „Řekněte jim, aby byli připraveni pro případ, že přijdu. Mohli by chvílemi zpívat nebo hvízdát, abych věděl, kde jsou. Potřebné nástroje mám v kapsách. A dejte jim tohle, aby mohli přepilovat mříže.“

Ginger podal Jockovi přes plot pilník.

Jock ho zastrčil do kapsy. „Nevím, nevím, jestli se mi to podaří,“ vrtěl pochybovačně hlavou.

„Kolik stráží je v noci rozmístěno ve vašem táboře?“ zeptal se Ginger.

„Jeden je u domu a ostatní, nevím, kolik jich je, v terénu.“

„Kdy asi vychází měsíc?“

„Asi tak hodinu po západu slunce.“

„Chtěl bych se k vám dostat ještě před tím,“ prohlásil Ginger.

„A ještě něco: má strážce klíče od cel u sebe?“

„Ano. Pro případ, že by někdo potřeboval ven.“

„Výborně! Buďte vzhůru! Půjde-li to, vysvobodím vás také a pak sebereme někde letadlo a poletíme domů.“

„To jsou pěkné báchorky! Vy snad o nějakém letadle víte?“

„Vím.“

Z tábora se začaly ozývat nějaké rozkazy a rozsvítily se lampy.

„Musím už jít, aby mě nehledali,“ řekl Jock. „Pro případ, že bychom se už neviděli, mějte se dobře! Jinak zítra ráno na shledanou.“

Pokynul mu ještě na pozdrav a rychle odcházel k veliké budově.

Ginger měl hlavu plnou starostí. Jen zvolna se blížil do rohu tábora, kde se shromáždili všichni zajatci. Napadlo ho, že se tam nejspíš rozdává jídlo. Zahlédl také Summerse, jak se proplétá zástupem a nese několik kusů rozlámaného chleba.

„Byla ještě polévka, ale neměl jsem ji do čeho dát,“ omlouval se.

„To nevadí. Stejně nemám na jídlo ani pomyšlení. Stačí mi kus chleba. Není tu někde voda?“

„Tamhle je sud – a potom je také v umývárně,“ informoval ho Fred.

Ginger cestou k umývárně pojídal suchý chléb. Tam se konečně pořádně napil. Také si pustil plný proud vody na hlavu, aby se trochu osvěžil.

Na temně modré obloze bylo vidět zářivé hvězdy, ale pouze v těch místech, kam nedosahovalo prudké světlo z elektrického osvětlení. Unavení zajatci se už ukládali ke spánku. Gingerovi se hodilo, že většina jich uléhá do odlehlého kouta, který byl daleko od důstojnického tábora.

Protřel si oči a rukou si prohrábl vlasy.

„Pojď sem, Frede, chci ti něco říci!“ vyzval tiše Summerse a odvedl ho stranou, do dolíku, kde bylo trochu méně světla a nebylo na ně tak vidět.

„Jistě víš, co se dnes v noci chystám podniknout?“ zeptal se.

„Ano, je mi to jasné.“

„Ted' se musíš definitivně rozhodnout: buď půjdeš se mnou, nebo od toho dáš ruce pryč. Není třeba si něco namlouvat. Chytí-li nás, sečtou nám to se vším všudy, kolego.“

„Už jsem si to rozmyslel,“ odpověděl Summers bez váhání. „Jdu do toho s tebou. Ještě něco?“

„Už nic,“ usmál se Ginger. „Nebude to žádná legrace a nedá se vyloučit, že přitom poteče i krev. Dnešní příležitost se jen tak nevrátí. A ted' mě napadlo: byl s tebou zajat někdo další z našeho praporu, koho bych znal?“

„Ano. Bylo nás v jednom zákopu zajato najednou asi dvacet. Byl tam Chris Fowler z Liverpoolu, jistě se na něho pamatuješ, a Jim Arris z Manchesteru. Pak tam byl Abe Morris, ani nevím, odkud je, a Bob Donovan, Američan...“

„To už stačí,“ přerušil ho Ginger. Chtěl jsem jen vědět, jestli tu je někdo, komu by se dalo důvěřovat.“

„O tom vůbec nepochybuj. A co bys od nich chtěl?“

„To ještě přesně nevím, zatím se jenom tak ptám. Víš dobře, že už mám leccos za sebou. Jedno je jisté, nejdřív je třeba mít nějaký plán. Budeme muset prostříhat v drátech tak veliký otvor, aby se jím dalo prolézt. Totéž bude třeba udělat i na druhé straně, abychom se dostali k nim. Jinou možnost nemáme. Pak se musíme dostat do té budovy. To snad nebude tak těžké, protože tam už žádné světlo nedopadá. Dále musíme zjistit, kde přesně ti mí kamarádi jsou. To už jsem zařídil. Budou zpívat nebo hvízdát – alespoň doufám, že to tak bude. Pak přijde na řadu strážce, i kdybychom ho měli praštit po hlavě. To bude nejtěžší. Napadlo mě, že tady by nám mohli pomoci naši známí. Kdybychom tak mohli vyvolat dojem, že došlo ke vzpouře nebo k něčemu podobnému. Strážce by se musely jít podívat, co se děje, a pro nás by nastala ta pravá chvíle. Tak co? Dáme se do toho?“

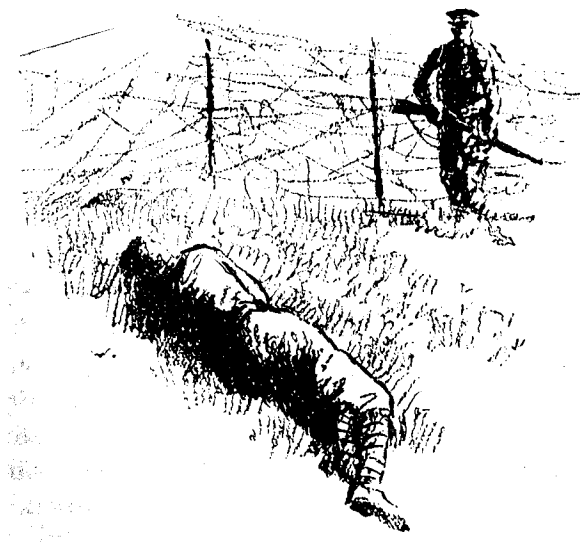
„Samozřejmě. Vzpomínám si na jednu noc...“

„Dobře, dobře, ale na to teď nemáme kdy. Jdi za ostatními a zeptej se jich, zda by byli ochotni uspořádat menší vzpouru, až by od nás dostali znamení. Ale ne dřív! Já se už pustím do těch drátů.“

„Souhlasím,“ přikývl Summers a zmizel ve tmě.

Ginger si lehl na břicho a začal přestipovat dráty. Šlo mu to ztěžka, protože dráty byly tlusté a pevné. Práci mu navíc komplikovaly stráže, které se občas přiblížily na dohled. Jednou dokonce musel všeho nechat a dělal, jako když spí. Chvilí trvalo, než strážný nabyl jistoty, že vězeň opravdu spí, a pokračoval v obchůzce.

Ginger raději počkal dalších několik minut a potom se opět vrhl do práce. Brzy se mu na rukou udělaly puchýře, ale na bolest nedbal. Potěšilo ho, když při krátkém odpočinku zaslechl slabý šum drátů, přicházející z druhé strany jejich části tábora.

...jednou dokonce musel všeho nechat...

Přestipoval další a další dráty, když se vrátil Summers.

„Hoši čekají, až jim dáš znamení,“ ohlašoval.

„Výborně,“ zašeptal Ginger. „Pojď na tenhle drát ty! Já už rukama nemůžu ani hnout.“

Podal kleště Summersovi. Brzy bylo jasné, že Fredovi to půjde lépe a rychleji.

Ginger se zatím opatrně a pozorně rozhlížel. Opodál sice pod jednou lucernou viděl přecházet strážného, ale nablízku nebyl nikdo.

„Jsi opravdu skvělý,“ zašeptal pochvalně. „Teď podlez a začni přeštipovat dráty na druhé straně. Dovedeš to mnohem lépe než já. Až budeš unaven, vystřídám tě. Přitiskni se co nejvíc k zemi. Kdyby se někdo blížil, strčím do tebe.“

Uplynulo půl hodiny a Ginger, jenž Summerse musel vystřídat, již také vylézal zpod drátů zpátky k němu.

„Přemýšlel jsem o celé věci,“ oznamoval Fredovi, „a uvědomil jsem si, že bychom odtud těžko mohli dát hochům znamení. Musíme si stanovit nějakou dobu, do které budeme hotovi. Jdi a řekni jim, aby se začali rvát a křičet asi tak za hodinu! Čím větší budou dělat hluk, tím lépe.“

Summers to vyřídil během deseti minut.

„Všechno je zařízeno,“ řekl, když se vrátil.

„Teď už nám nic nebrání, abychom pokračovali,“ kývl hlavou Ginger.

Nejprve si důkladně prohlédli nejbližší okolí, a potom upravili dráty tak, aby nebylo vidět, že jsou přeštipnuty. Těsně u země se plížili k drátům tvořícím plot kolem důstojnického tábora. Šlo jim to pomalu. Stále se nemohli zbavit strachu, že budou zpozorováni. Ginger náhle zabočil stranou, směrem k úbočí.

„Kudy mě to vedeš?“ vydechl překvapeně Summers.

„Budeme se raději držet téhle cesty,“ zašeptal Ginger. „Jinak bychom se brzy octli v příliš silném světle. Tady na svahu je tma a budeme zde lépe skryti.“

Summers s jeho názorem asi souhlasil, protože nic neodpověděl.

V neproniknutelné tmě se plížili jen zvolna kupředu. Konečně se dostali na úbočí a po chvilce znovu k plotu. V drátech opět prostříhali otvor. Trvalo jim to mnohem déle než předpokládali, protože už měli bolavé prsty. Ginger hořel netrpělivostí, záleželo mu na tom, aby byli hotovi včas.

„Rychle, rychle!“ naléhal. „Nesmíme ztrácet čas! Víc než čtvrt hodiny nám jistě nezbyvá, a měsíc může vyjít každou chvíli.“

Ted' byla taková tma, že se mohli odvážit popolezt k barákům, jejichž nejasné a neurčité siluety viděli před sebou ve vzdálenosti asi osmdesáti yardů. Když se octli blíž, zastavili se a prohlíželi si podrobně svůj cíl.

Hlavní budova byla dlouhá asi sto stop. Celá jedna strana se topila ve tmě, ale na druhé straně bylo vidět slabou záři. Podle Gingerova názoru vycházela z úzké chodby vedoucí po celé délce budovy. To byla chodba, v níž stála stráž. Proti této osvětlené straně stál asi o dvacet yardů odtud domek pro strážné. Měl sice zavřené dveře, ale z jednoho okna vycházel široký svazek paprsků. Dopadal na trávník mezi oběma budovami. Umývárna byla schovaná ve tmě.

To všechno Ginger viděl. Nevěděl ovšem, kolik vojáků je v domku pro strážné a zda spí, nebo jsou vzhůru. Nevěděl také, na kterém konci chodby v budově pro zajatce stojí stráž. Všude panovalo naprosté ticho. Nijak se tomu nedivil, protože už znal Španělsko natolik, aby věděl, že žádný Španěl zbytečně nestojí ani nechodí, může-li si sednout.

Nyní se Ginger plížil dále směrem k neosvětlené straně budovy, kde byla řada malých okének. Mříže měly důkladné. Ginger musel dodatečně uznat pravdivost Jockových slov o tom, že by jejich přepilování trvalo snad celý týden.

Za jedněmi z nich museli být jeho přátelé. Ale neměl ani zdání, které to jsou. Musel tedy čekat, neozve-li se odněkud Bigglesův zpěv. Po chvílce zaslechl tichou písničku.

Ginger rychle popolezl a zastavil se pod okénkem, z něhož zpěv vycházel. Skrčil se a čekal, ale zpěv náhle umlkl. Uvnitř rozeznával nezřetelné obrysy dvou tváří. Zacloumal mřížemi, avšak ty byly, jak předpokládal, velmi pevné. Mříže byly zapuštěny do zdí zvenku. Nejhorší však bylo, že se okénko nedalo otevřít. Ginger nemohl s vězni mluvit, nechtěl-li rozbít sklo a riskovat, že se tím prozradí.

Podle toho, že nalevo od něho byla už jen dvě další okna, usoudil, že jeho přátelé jsou uvězněni ve třetí cele. Vtom zaslechl křik z dolního tábora.

Neměl kdy na úvahy, zda se hoši zmýlili a spustili celou akci dřív, nebo zda už skutečně uplynula celá smluvená hodina. Po počátečním křiku následoval takový řev, že to v tom nočním tichu

vypadalo, jako by celý tábor byl přepaden kmenem divokých Indiánů.

Ginger vytáhl z kapsy pistoli a dotkl se Summersova ramene.

„Pojď!“ vyzval ho drsně a rozběhl se k rohu budovy. Cestou si všiml, že se rozletěly dveře budovy pro strážné a že se z nich vyřítilo šest vojáků. Jen krátce se o něčem domlouvali a pak se rozběhli k zajateckému táboru.

Na to Ginger čekal.

Bylo vidět, jak se dole ve světle lamp míhají další běžící postavy. Všechny mířily k místu, odkud se ozýval řev.

Teď nastala ta pravá chvíle. Ginger se vrhl ke vchodu do vězeňské budovy.

Než však stačil vypálit, vrhl se na něho Summers a vyrazil mu pušku z ruky.

U dveří se srazil s mužem, jenž právě vybíhal ven. Srážka byla tak prudká, že oba upadli. Ginger si stačil všimnout, že ten muž je strážný, kterého křik nejspíš vyburcoval ze spánku. Byl bez kabátu a měl rozčuchané vlasy, které mu padaly do čela. Tvářil se poněkud vyděšeně. Právě sáhl po pušce a namířil na Gingera, jenž se ještě nepostavil.

Než však stačil vypálit, vrhl se na něho Summers a vyrazil mu pušku z ruky. Oba muži po ní bleskově skočili. Strážce křičel, Summers vztekle vrčel a Gingerovi z toho naskočila husí kůže. Odkutálel se kousek stranou, aby ho některý ze zápasících soupeřů nezasáhl nohou do žaludku a rychle se postavil. Strážce už neječel. Ležel na něm Summers a držel ho pevně kolem krku. Hlavou mu tloukl o zem.

„To stačí! Už dost!“ vyzval ho Ginger. „Klíče! Musíme najít klíče!“

Nečekaje, až Summers uposlechně, přiskočil ke strážci a sám mu začal prohledávat kapsy u kalhot.

Klíče v nich však nebyly.

Hlavou mu bleskla myšlenka na kabát.

„Počkej tady Frede a drž ho tak, aby nemohl křičet!“ zvolal a hnál se do chodby.

Na konci chodby stála rozžatá lampa, vedle ní židle a přes opěradlo přehozený kabát. Ginger byl v pěti vteřinách u něj a za vteřinu už držel v ruce klíče, které vytáhl z kapsy. Pak rychle odpočítal třetí dveře.

„Jste tam, Biggles!“ zeptal se. Chvějícími se prsty se pokoušel vsunout klíč do zámku.

„Jsme, kamaráde,“ ozval se zevnitř Bigglesův hlas.

Gingerovi spadl kámen ze srdce. Konečně se klíč otočil a dveře se otevřely.

„Pojďte ven!“ řekl.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Biggles.

„Teď půjdu k Jockovi. Má ten dopis stále u sebe. A vy jděte ven a pomozte Summersovi!“

Domluvil a obrátil se směrem ke dveřím na konci chodby. Trvalo mu dobrou minutu, než je otevřel. Když se konečně otevřely, ze tmy se ozvalo několik hlasů.

„Jocku, Jocku! Kde jste? Jste tady?“ zařval.

„Jsem, hochu, jsem,“ ozval se kousek od něho dobře známý hlas.

„Jdeme!“

Ginger se na místě otočil a letěl zpátky k venkovním dveřím. Mezitím křik z dolního tábora ustal.

Strážce ležel stále na zemi a nad ním stáli Biggles, Algy a Summers.

Udýchaný Ginger se ihned ujal velení.

„Za mnou!“ přikázal a rozběhl se k místu, kde byly přestípané dráty. Podlehl je a čekal, až totéž udělají i ostatní. Ve chvíli byli všichni na druhé straně.

„Provedls to skvěle,“ pochválil ho Biggles. „A kam teď?“

„Asi tři míle odtud stojí kousek od silnice Caproni,“ odpověděl Ginger a obrátil se k Summersovi.

„Ty znáš kraj lépe než my a proto nás povedeš! Vyhýbej se světlu a domům a doved' nás k místu, kde jsem tě odpoledne našel! Dokážeš to?“

„Na to můžeš vsadit krk, že to dokážu! Za mnou!“

Summers zahrnul do polí právě ve chvíli, kdy se nad vzdálenými horami objevil měsíc.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

ODVÁŽNÝ PODNIK

Ihned zamířili pryč od osvětleného tábora, v němž nyní nastal poplach. Beze slova běželi k místu, kde Ginger odpoledne ukryl motorku. Zde se zastavili.

„Myslím, že nám ta motorka není nic platná,“ prohlásil Biggles po chvilce přemýšlení. „Sedět na ní mohou pouze dva. A vůbec – pokud po ní vojáci ještě nepátrají, budou po ní jisté pátrat, jakmile odhalí náš útěk.“

„O tom není pochyb,“ přitakal Jock.

„Měl byste mi dát pro jistotu ten dopis,“ vyzval ho Biggles. „Dojde-li k nejhoršímu, zničím ho. Nerad bych vás vystavoval dalšímu nebezpečí.“

„Máte pravdu,“ řekl Jock, sáhl pod podšívku a podal obálku Bigglesovi, který ji rychle schoval.

„To bychom tedy měli vyřízeno,“ pokračoval dále Biggles, „a teď si dojdeme pro letadlo. Měli bychom se držet kousek dál od silnice a musíme jít zcela potichu. Pokud by došlo k nějaké srážce, budeme se bránit. Jestliže budeme po tom všem chyceni – ale ne – s tím raději nebudeme počítat! Myslím, že už každý ví, jak si stojíme, a proto se můžeme vydat na cestu.“

Vykročili svižně, ale ne tak rychle, aby se brzy unavili. Netrvalo dlouho a došli k místu, kde se opravovala silnice. Když se přesvědčili, že nablízku ani v okolí nikdo není, pokračovali v cestě.

Po silnici sice přejelo občas nějaké auto nebo motocykl, ale vždycky měli dost času skrýt se mezi stromy. Jednou se museli krčit v houští celých pět minut, protože po silnici kráčel osamělý chodec, pravděpodobné sedlák.

Po nějaké době se konečně dostali do míst, kde Biggles přistál s Capronim. Již delší dobu pozorovali záři, která odtud vycházela. Nyní zjistili, co bylo její příčinou. Les, do něhož se zřítila Gingerova stíhačka, stále ještě hořel. Oheň se sice šířil na opačném svahu kopce, ale osvětloval široko daleko celou krajinu. Všichni se zastavili.

„Nedaleko místa, kde jsme přistáli, tábořil v lesíku oddíl vojáků,“ řekl Biggles. „Vypadalo to, že jsou na pochodu, ale přece jen bude lepší, když se o tom přesvědčíme. Není třeba, abychom tam chodili všichni. Počkejte tady, dokud se nevrátím.“

Vyšplhal se na úbočí, z něhož bylo dobře vidět na místo, kde nedávno přistáli. Opatrně se pohyboval mezi stromy, až se dostal do otevřeného terénu.

Nejprve jej zběžně přeletěl očima. Překvapilo ho, že letadlo nikde nevidí. Začal prostor důkladněji prohlížet. Ačkoli po letadle zevrubně pátral, nikde ho nenašel. Jako by se do země propadlo. Zhluboka se nadechl a rychle spěchal za ostatními.

„Letadlo je pryč,“ oznámil jim ledově klidným hlasem.

Jock tlumeně zaklel.

„Že ho sem znovu nepřivezou, na to můžeme vzít jed,“ řekl chmurně Biggles. „Zůstává otázka, co budeme dělat dál. Vojáky jsem nikde nezahlédl. Ale to je také jediná věc, která nás může nyní těšit.“

„To nám udělalo pěknou čáru přes rozpočet!“ mínil Ginger. „Ted’ abychom se někde vláčeli bůhví kolik mil.“

„Tím si můžeš být jist, že nás čeká dlouhá cesta,“ odpověděl mu Biggles a obrátil se na McLannocka.

„Jocku, vy zdejší kraj jistě důvěrně znáte. Jak daleko je odtud k nejbližšímu letišti?“

„Pokud vím, nejbližší letiště je Corpidello,“ mnul si čelo Jock.

„Je to daleko?“

„Asi tak deset až dvanáct mil.“

Biggles tiše hvízdal.

„Co naplat, dostat se tam musíme,“ řekl rezignovaně. „Nic jiného nám nezbývá. Nepodaří-li se nám to za tmy, budeme se přes den muset ukrýt někde v lese. Asi bychom si měli chvílku sednout. Tady na nás nikdo nepřijde. Trochu si odpočineme.“

Sedl si na kmen vyvráceného stromu a ostatní si lehli na zem.

Všichni mlčeli.

Byla tichá noc, naprostý klid rušil jen vzdálený praskot ohně.

„Zdá se mi, že slyším auto,“ ozval se po chvíli Algy.

Biggles vyskočil.

„Auto!“ opakoval. „A v takovou pozdní noční, či lépe řečeno tak brzkou ranní hodinu! Vypadá to, že nám bylo posláno shůry. Rychle, hoši, pomozte mi s tím stromem!“

„Co chcete dělat?“ divil se Jock.

„No přece zatarasit silnici,“ odvětil Biggles. „Zastavíme ten vůz. Jestli je soukromý, bude náš. Dej mi pistoli, Gingere!“

Připravil si zbraň a potom ještě pomohl ostatním odtáhnout strom na silnici.

„A teď rychle zpátky do úkrytu, dokud nezjistíme, koho jsme to vlastně zastavili!“ poručil.

Všichni se ukryli mezi stromy. Hned vzápětí tmu rozřízly dva reflektory. V jejich světle vypadaly smrky v okolí jako divadelní kulisy.

„Je to osobní vůz,“ zašeptal Biggles. „Nehýbejte se, dokud vám nedám znamení!“

Když řidič uviděl překážku na silnici, zpomalil a vzápětí zastavil. Motor však stále běžel. Otevřela se dvířka a z auta vystoupil muž ve světlé uniformě s řadou vyznamenání na prsou.

Podíval se na strom a vztekle do něj kopl. Snažil se jím pohnout, ale marně. Kmen byl příliš těžký. Muž začal cosi zlostně vykřikovat. Netrvalo to dlouho a z vozu vystoupil druhý důstojník.

„Ruce vzhůru!“ zařval Biggles.

„Teď!“ sykl Biggles a vyřítil se na silnici.

„Ruce vzhůru!“ zařval, nedbaje, zda mu důstojníci rozumějí nebo ne. Namířená hlaveň je ostatně tak výmluvná věc, že ji porozumí každý.

Oba muži sebou poděšeně trhli a potom pomalu zdvihli ruce nad hlavu. Byli tak překvapeni, že se nezmohli na žádný odpor. Jen se užasle dívali na pět mužů stojících proti nim. K tomu, aby se vyděsili, by jim zcela postačil pohled na zarostlého Jocka, který měl neuvěřitelně rozčuchané vlasy a v ruce svíral ohromný klacek.

„Mluvíte anglicky?“ zněla stručná otázka.

„Si – ano. Kdo jste? Co to má znamenat?“ zněla stejně krátká odpověď.

„Je mi líto, pánové, ale nutně potřebuji váš vůz,“ řekl Biggles s pohledem upřeným na důstojníkovu hrud' ověšenou medailemi a řády. „A potřebuji také vaše blůzy a čepice,“ dodal.

Jeden z důstojníků začal cosi namítat a protestovat, ale Biggles ho rázně umlčel.

„Už jsem se vám pánové omluvil – okolnosti mne však nutí, abych vám auto a uniformy zabavil. Jako důstojník letectva s vámi sice cítím, ale – teď je válka. Jsme zajatci a nyní jsme na útěku. Jistě už chápete, v jak zoufalé jsme situaci. To, co potřebujeme, vezmeme si od vás tak jako tak. Vydáte nám požadované věci dobrovolně, nebo budeme nuceni použít násilí?“

Jeden z důstojníků pokrčil rameny tak výmluvným způsobem, že nebylo pochyb, jak se na věc dívá. A okamžitě si začal svlékat blůzu. Druhý cosi bručel, ale následoval jeho příkladu.

Biggles jim ještě sundal z hlavy čepice, uklonil se a ustoupil o krok dozadu.

„Je mi to opravdu líto, že budete muset jít pěšky, pánové,“ řekl omluvně, ukazuje rukou na stojící automobil.

Ginger se naklonil k Bigglesovi.

„A co telegrafní dráty?“ zašeptal. „Neměli bychom je strhnout? Nedaleko odtud jsou domy a v některém z nich by mohl být i telefon.“

„Máš pravdu. Přestípni je!“ souhlasil Biggles.

Ginger se rozběhl k nejbližšímu sloupu. Po pár krocích ho dohonil Summers, který zřejmě pochopil, co má v úmyslu.

„Dej mi kleště!“ řekl. „Já s tím budu hned hotov.“

Vzal podané kleště a obratně vyšplhal nahoru. Několika hbitými pohyby přestípl dráty. Dolů sklouzl jako opice a vzápětí už seděli s Gingerem v autě. Jock a Algy na ně už netrpělivě čekali.

„*Buenos noches, señores, gracias!*“ uklonil se Biggles a sedl si za volant. Algy si přisedl k němu, ostatní se stěsnali dozadu a vůz se rozejel, zanechávaje oba důstojníky bez blůz na silnici.

„To byla ale šťastná náhoda, hrome, co?“ vykřikl Summers tak hlasitě, až se z toho rozkašlal.

„Byla to šťastná náhoda,“ přisvědčil Algy. „Ovšem, kdyby Biggles...“

„Nechte zbytečných řečí!“ přerušil jejich rozhovor Biggles. „Dávejte raději pozor, aby se nám něco nestalo, než se dostaneme na letiště. Jedeme správně, Jocku?“

„Myslím, že ano. Pokud je mi známo, krajem vede jenom jedna silnice – a letiště leží přímo u ní. A k čemu nám budou ty blůzy?“

„Navlékneme si je,“ odpověděl Biggles. „Budeme v nich vypadat jako důstojníci a ne jako nějací pobudové – či vlastně jenom dva z nás. Prozatím nám všechno vychází. Napadlo mě, že ten automobil tudy nejel náhodou. Nejspíš mířil na letiště. Také jsem jezdíval touhle dobou na letiště a asi nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že za stejným účelem.“

„Jak to?“

„V kterou dobu letadla obvykle bombardovala vaše pozice?“

„Za svítání.“

„To by souhlasilo. Obyčejně se to tak dělává. Letadla startují ještě za tmy a vracejí se za denního světla. Až přijedeme na letiště, zřejmě tam budou bombardéry připravené k odletu. To by se nám velice hodilo. Ti dva chlapíci, které jsme nechali na silnici, bydlí někde jinde a pravidelně jezdívají tímhle autem na letiště. To

znamená, že nikoho nepřekvapí, až se tam objevíme. Budeme-li mít s Algym blůzy na sobě – bude dojem ještě dokonalejší. Oběsí-li nás – a to se jistě stane, když nás dopadnou – bude to stejně všechno pro kočku. Nejlepší je nebát se ničeho a odhodlat se k činu, ne jenom trpně přihlížet.“

Jeli už dvacet minut. Silnice byla přímá, nikde žádné křižovatky ani odbočky, takže se nemuseli bát, že zabloudí. Minuli několik osamělých statků a hlavní stan, v němž byli Biggles a Algy včera odpoledne vyslýcháni. V domě ještě všichni spali, bylo příliš časně. U vchodu sice stáli vojáci na stráž, ale projíždějícího automobilu si nevšímali.

Horská krajina pomalu ustupovala rovinám a naděje, že letiště se blíží, tedy vzrostla.

„Jak je to ještě daleko, Jocku?“ zeptal se Biggles.

„Nevím přesně, ale daleko to už být nemůže,“ zněla odpověď.

Zvuk letadlového motoru, který po několika minutách uslyšeli, jen potvrdil jeho domněnku. Biggles zpomalil. Z šera se vynořily temné obrysy hangáru. Letiště bylo slabě osvětleno a Angličané spatřili několik postav, které se rychle pohybovaly kolem šesti bombardérů typu Caproni.

Biggles zhasl přední světla.

„Nyní máme dvě možnosti,“ řekl. „Bud' vystoupíme tady, nepozorovaně se pokusíme dostat co nejbliž k letadlům a zmocníme se jich, nebo dojedeme až na letiště a sehrajeme tam malé divadlo. Letci jsou zřejmě také Italové, nebo alespoň většina z nich. Mechanici kromě španělštiny asi po tak dlouhé době mluví i italsky, ale protože já neumím ani jeden z těchto jazyků, nemohu se s nimi pustit do hovoru. My s Algym se teď budeme chlubit cizím peřím, ostatní se skrčí na podlahu, aby na ně nebylo vidět.“

Zastavil, a když se pořádně připravili, pokračoval:

„Teď zajedeme k prvnímu letadlu, stojícímu vpravo. Zdá se mi, že už má natočenou vrtuli, jako ostatně všechny ostatní. Předpokládám, že v těch místech bude nejméně lidí. Nyní vyslechněte pozorně pokyny, co bude mít každý z vás na starosti, až zastavím.“

Ty, Algy, nastoupíš do letadla, a ty, Gingere, také! Jock, Summers a já se zatím postaráme o mechaniky, kteří by nám mohli bránit v odletu. Možná, že tam nebude nikdo, ale protože motory už běží, dá se očekávat, že tam bude aspoň jeden. S ním si poradíme. V žádném případě nedopustíme, aby se nám někdo pletl do cesty. Rozuměli jste?“

Zasažen pěstí dopadl na zem...

Všichni souhlasně zamručeli.

Biggles, převlečený již do cizí blůzy, se opět rozjel.

Vchod na letiště, obehnané ostnatými dráty, byl strážován jedním vojákem v budce a dalším vojákem před ní. Ten právě svou puškou vzdával hold příjíždějícímu vozu.

Biggles zamířil k cestě, vedoucí podél hangárů. Na jejím konci zahrnul prudce doleva, kde se teď zdržovala většina mechaniků. Ti automobilu nevěnovali sebemenší pozornost. Kousek stranou Biggles zahlédl skupinku pilotů v kožených kombinézách. Právě dokuřovali poslední cigaretu před startem. Nyní však Biggles obrátil svou pozornost k vyhlédnutému bombardérů. Vždyť zdar jejich plánu momentálně závisel na počtu mechaniků, s nimiž se budou muset utkat.

Teď už se nebál, že by ho někdo mohl zastavit. Ale přece jen ho překvapilo, když bez jakýchkoli překážek zastavil opodál Caproniho. Automobil zůstal skryt ve stínu. Bohužel z tohoto místa nebylo vidět do kabiny.

Hned vedle schůdků ke kabině se o trup letadla opíral jeden ospalý a umouněný mechanik. Zvolna se narovnal, když Biggles vyskočil z vozu a blížil se k němu. Při pohledu na neznámého důstojníka se trochu zarazil, ale víc nic.

Bigglesova pěst vyletěla do výše tak rychle, že muž ani neměl kdy vykřiknout. Zasažen pěstí pod bradu, dopadl na zem jako podřátý strom.

V kabině seděl další mechanik. Zabýval se kontrolou přístrojů a neměl ani zdání o tom, že se venku něco děje. Biggles ho strhl ze sedadla a hodil ho do náruče McLannockovi, jenž stál připravený za ním.

„Postarejte se o něj!“ houkl a vzápětí dopadl na sedátko. Sevřel řídicí páku. Z postranního okénka viděl, že Algy a Ginger právě přibíhají k letounu. Summers a McLannock seděli na těle bezvládně ležícího mechanika.

Algy vpadl do letadla a vydechl:

„Všechno je v pořádku.“

„Je Ginger už také uvnitř?“

„Ano.“

Biggles postrčil páku kupředu. Motory se rozběhly na plné obrátky a letoun se rozjel po ranveji. Na letišti panovalo bezvětří. Za několik okamžiků se bombardér odlepil od země. Kola podvozku se přestala točit a letadlo se vznášelo k obloze poseté hvězdami. Zamířilo na sever.

Biggles podlédl na přístrojovou desku, aby zjistil, kolik je hodin. Bylo půl čtvrté a deset minut. Bigglese to překvapilo, nečekal, že ráno už je tak blízko. Otočil se k Algymu, který z něho ani na chvíli nespustil oči.

Algy se k němu naklonil.

„Jak daleko máme odtud do Francie?“

Biggles chvíli uvažoval.

„K Pyrenejím asi sedmdesát až sto mil,“ odpověděl.

Algy ukázal ven. Okénkem bylo vidět, že obloha začíná šednout.

Biggles okamžitě pochopil, co má Algy na mysli. Let k hranicím potrvá ještě asi půl hodiny, a to už bude denní světlo. Nebylo třeba nic dalšího říkat.

Šed' oblohy zvolna mizela a měnila se v modř. Nad obzor vystupovaly vrcholky Pyrenejí, zatínající do oblak své ostré zuby. Zdánlivě to vypadalo, že jsou už na dosah, ale ve skutečnosti byly vzdálené mnoho mil.

Biggles poklepal Algymu na rameno.

„Řekni Gingerovi, aby si sedl ke kulometu a dával pozor, co se děje vzadu!“ řekl.

Věděl sice, že na cestě už žádné letiště frankistů nebude, protože jsou příliš daleko od bojiště, ale nebezpečí mohlo přijít zezadu – pronásledují-li je Fiaty.

Algy zmizel a vrátil se až po několika minutách.

„Letí za námi pět stíhaček,“ oznamoval Bigglesovi a tvářil se přitom zamračeně. „Vypadá to na Fiaty.“

Biggles pokýval hlavou.

„Jak jsou daleko?“

„Asi dvě až tři míle.“

Biggles pohlédł starostlivě k horám. Stále byly vzdáleny dobrých dvacet mil a v bezpečí budou teprve za nimi. Neřekl však nic a jenom postrčil páku ještě více dopředu, aby zvýšil rychlost. Nyní soustředil pozornost na jeden z četných horských průsmyků.

Po několika minutách se konečně dostali nad úbočí mohutných hor.

Algy opět zmizel, ale v okamžiku byl zpátky.

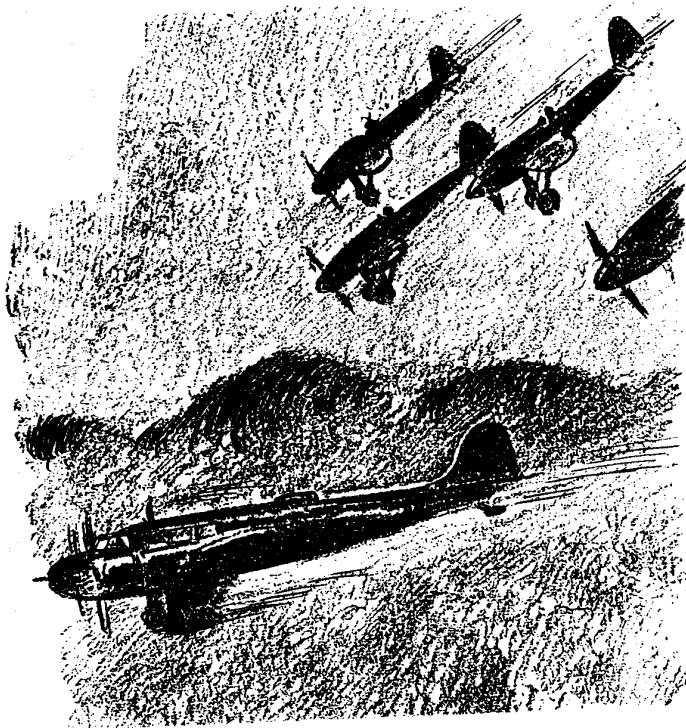
„Jsou těsně za námi.“

„Má tam Ginger kulomet?“

„Ne. Střelec si asi bral s sebou vždycky svůj vlastní kulomet.“

Biggles jen kývl hlavou a vyklonil se z postranního okénka, aby na stíhačky viděl, ale mamě. Bylo mu tedy jasné, že jsou už přímo nad nimi. Průsmyk, který si vyhlédl, se nyní dal zřetelně rozeznat. Byla to otázka nanejvýš pěti minut, než se do něj dostanou a budou tak v bezpečí.

Pohnul znovu pákou. Burácení motorů se mísilo se štěkáním kulometu.

Na Caproniho se snesl déšť kulek.

Potom šlápl nejprve na pravý pedál a vzápětí na levý. Stroj se opile zapotácel. Kulomet se opět rozštěkal a za okamžik se před nimi ukázal jeden Fiat.

Biggles uhnul do strany, ale nespouštěl z něj oči. Zahlédl, že Fiat zatáčí také, a zahlédl i oranžové plameny, šlehající z hlavně kulometu. Ted' nemohl nic dělat, protože se před ním rozevíralo ústí průsmyku. Na Caproniho se snesl déšť kulek a jeden motor začal

vynechávat. Nakonec se odmlčel úplně. Letadlo zahalil kouř. Bombardéru zbýval už jen jediný motor.

Nedaleko se táhlo úzké dno průsmyku. Vypadalo to, že jím Caproni neproklouzne. Biggles strhl páku dozadu, ale pak zavrtěl odmítavě hlavou a stiskl ji dopředu.

Caproni se řítí proti skalám. Biggles viděl zřetelně každý jejich detail. Dole spatřil dva hraniční přechody a dva domky, před nimiž stáli lidé v uniformách. Napínali krky a sledovali, co se děje ve vzduchu. Bigglese již přestalo zajímat, co dělají Fiaty. Vždyť cíl byl tak blízko.

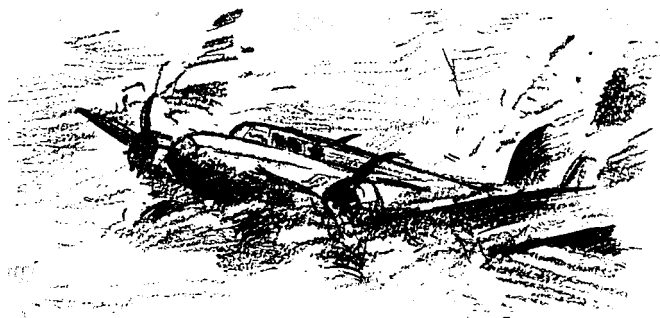
Kola podvozku byla necelých padesát stop nad zemí a hranice byly vzdáleny ještě celých sto yardů. Z domků vybíhali pohraničníci – někteří se tiskli k zemi, jiní hledali úkryt ve skalách.

Přistát tu nemohli, to Biggles věděl. Zbývala jediná možnost – proletět.

Ve výši asi deset stop nad zemí provedl Biggles další manévr. Trhl pákou dozadu a hned potom dopředu.

Caproni poskočil jako raněný kůň a zvolna padal k zemi. Než letadlo dosedlo koly na zem, Biggles vypustil z nádrže benzín. Podvozek narazil, letadlo sebou trhlo, zakymácelo se a prorazilo uzavřená vrata. Ta se okamžitě rozpadla v hromadu dříví.

Pak se ozval znovu praskot. Letadlo prorazilo druhá vrata, tentokrát na francouzské straně. Když jimi projelo, ocitlo se na

francouzském území. Z křídel zbyla jen změt' drátů a dřeva.

Pak se ozval praskot letounu a z křídel zbyla jen změt' drátů a dřeva.

Kola se ještě třikrát otočila, a když se předek stroje zaryl do srázné stěny, konečně letadlo zůstalo stát.

Kolem se rozhostilo ticho.

Poloomámený Biggles vyrazil zbytek okénka, aby se podíval, co je s ostatními.

Pobledlý Algy se stopami krve na rtech tápal rukama kolem sebe. Biggles ho vytáhl ven a potom se prodral troskami dále do kabiny.

Ginger se právě protahoval otvorem pro kulomet. McLannock, Summers a italský mechanik, vypadající velmi ustrašeně, se snažili zvednout.

„Všichni ven!“ vykřikl Biggles. „Letadlo možná hoří.“

Potom vlezl zase zpět a vyskočil postranním okénkem na zem.

Fiaty kroužily ve výšce jako supi nad svou obětí. Nemohly se však snést níž, neboť jim v tom bránila skaliska na obou stranách průsmyku. K troskám letounu přibíhali francouzští pohraničníci.

Biggles pomohl ostatním ven z vraku, sedl si na balvan a čekal.

Summers se posadil vedle něho. Ještě byl otřesen a nebylo mu právě dobře.

„Já jsem to věděl, takový pták nestojí za nic,“ uvažoval nahlas. „Na zemi je to přece jen bezpečnější.“

Biggles se usmál a vstal, aby se mohl pozdravit s pohraničníky a celníky. Trvalo mu několik minut, než jim vše vyložil alespoň v hrubých obrysech. Díky tomu, že byl Angličan, všechno probíhalo hladce.

Svlékl blůzu a podal ji s úklonou francouzskému důstojníkovi.

„*Á souvenir, monsieur* – na památku, pane,“ řekl s úsměvem.

Algy udělal totéž.

„Musím vás odvést k veliteli tohoto úseku na výslech,“ řekl důstojník.

„Proti tomu nic nenamítám,“ odpověděl Biggles francouzsky.

A celá skupina se vydala na cestu dolů.

KAPITOLA DVACÁTÁ

ADIOS – A AU REVOIR!

Různé formality, které bylo třeba v Paříži vyřídit, se staly příčinou krátkého zdržení. Přesto se naši hrdinové cítili jako v ráji, neboť jim už nehrozilo žádné nebezpečí. Biggles dostal úřední povolení, aby se obrátil na své velvyslanectví v Paříži. Výsledkem toho bylo, že letcům byly opatřeny jízdenky na vlak do Paříže. Tam Biggles oznámil na velvyslanectví oznámil, že má u sebe důležitý dokument, určený pro ministerstvo zahraničí. Velvyslanectví o tom podalo zprávu do Londýna a již třetí den po dobrodružném přistání na hranicích měli v rukou průkazy totožnosti.

Biggles se mezitím obrátil na svou banku a v poledne usedli v nových oblecích do letadla, které je dopravilo na croydonské letiště.

Tam je očekávalo auto, které je odvezlo do Whitehallu.

Bigglese jako mluvčího výpravy kamsi odvedli a ostatní se posadili v čekárně. Vrátil se až za hodinu.

„Už je to bohudíky vyřízeno,“ oznamoval po návratu. „A teď abychom se šli někam spolu zase lidsky najíst, co říkáte?“

„Počkej chvíli!“ krotil ho Ginger. „Co ti říkali?“

„Kdo?“

„Nu, lidé, s nimiž jsi před chvílí mluvil.“

„Nic.“

„Že nic?“

„Vypravoval jsem jim všechno, co jsme prožili, a pak asi jednu nebo dvě věci, o kterých jsem si myslel, že by je mohly zajímat.“

„A to mi chceš namluvit, že ti nic neříkali?“

„Povídali jen: Děkujeme vám. – A co by měli vlastně říkat?“

„Po tom všem, co jsme prodělali kvůli tomu dopisu...? A co v tom dopise bylo?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Nemám ani zdání.“

„Oni ti to tedy neřekli?“

„To jsi uhodl, že ne. Jsou ale ochotni nahradit nám výlohy. Nebude-li proti tomu vláda nic namítat, můžeš počítat s tím, že nám budou vděční. Pravda, Jocku?“

„Inu, alespoň nám mohli dát nějakou medaili,“ reptal Ginger.

„Prozatím mi dali týden domácího vězení, ani nevím proč?“ zlobil se Summers.

Biggles se nejprve usmál a potom se zatvářil vážně.

„Víte, hoši,“ prohlásil, když se ubírali k východu, „to, co jsme udělali my, by udělal každý člověk z lásky k vlasti. Nač o tom mluvit?“

„Ovšemže,“ přikývl Algy.

„Já jsem se aspoň přitom zbavil zimnice,“ dodal Biggles a hvízdal na projíždějící taxi.

„Café Royal!“ řekl řidiči, a obklopen ostatními, otevřel dvířka automobilu.

Připravujeme: Biggles letí na sever

OBSAH

1. Přerušená plavba
2. Záchrana ve tmě
3. Nebezpečný úkol
4. Nečekaná událost
5. Zase Goudini
6. Obtížná situace
7. Překvapení
8. Ginger zůstává sám
9. Šťastná náhoda
10. Další pohroma
11. Zpět do Barcelony
12. Nebezpečný podnik
13. Rušná noc
14. Na křídlech
15. Tragický omyl
16. Z bláta do louže
17. Nečekané setkání
18. Za ostnatým drátem
19. Odvážný podnik
20. Adios – a *au revoir!*

W. E. JOHNS
BIGGLES VE ŠPANĚLSKU

edice Hrdinové vzdušných bitev 7
Obálka Zdeněk Burian, Petr Barč
Ilustrace Jiří Wowk
Jazyková úprava Alena Petruželková
Vydalo nakladatelství
Toužimský & Moravec
Minská 5, 101 00 Praha 10
jako svou 599. (29.) publikaci
Počítačová sazba fa Horňák, Český Těšín
Vytiskly Brněnské papírny, Český Těšín
ISBN 80-85773-04-X